

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΟΝ

Η ΓΟΗΣΣΕΣ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

Η ώραιστατη Ρωσσις ηθοποιός του κινηματογράφου Ναταλία Πάλεϋ, την οποίαν θαύμασαν οι 'Αθηναίοι την περασμένη εβδομάδα στο «Γεράκι».

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΑ ΘΗΡΙΑ

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

[Άρθρο του Σάβλ Τσικνέν]

Σ' ένα ταξίδι μου στη Νότιο Αμερική, είχα μία περιπέτεια ή όμοια λίγο έλειπε να στοιχίσει τη ζωή σε μένα και στον σύντροφό μου, τον φίλο μου Όμπεντ Ράτσετ.

Σε μία κυνηγετική εκδρομή μας, επήσαμε σε μία ενέδρα Έρυθροδέρμων. Πιαστήκαμε μαζί τους με λύσσα και το αποτέλεσμα ήταν να πληγωθώ και στα δύο πόδια. Κατόρθωσα ωστόσο ν' ανεβώ σ' ένα δέντρο και να κρυφτώ κι έτσι σώθηκα. Μά στη συμπλοκή απάνω είχα χάσει τον σύντροφό μου. Φεύγοντας είχαμε πάρει διαφορετικούς δρόμους. Σίγουρα αυτόν θα τον είχα πιάσει οι Έρυθροδέρμοι και θα τον σκότωσαν, έλεγαν με το νου μου, μπρος στο είδωλο κανενός θεού των.

Μά και η δική μου ή θέσι δεν ήταν λιγότερο επικίνδυνη. Ως τότε θα μπορούσα να μένω ανέπαμος πάνω στο δέντρο; Κι αν οι Έρυθροδέρμοι, που έγυριζαν ψάχνοντας σ' όλο το δάσος, δεν με ανέκαλυπταν, πάλι θαρόχταν κάποια στιγμή που νικημένοι από την κόρασι, την απτία και την πείνα, θα πέφταν, αναισθητός, από το δέντρο, γιατί το να κατέβω μού ήταν εξαιρετικά δύσκολο, λόγω των πληγωμένων μου ποδιών. Μην μπορώντας επίσης να τρέξω, θα γινόμουν βορά των θηρίων. Ο άμεσος κίνδυνος ήταν να με ανακαλύψουν οι Έρυθροδέρμοι, όποτε δεν μοίχιε τίποτε άλλο, παρά να πουλήσω ακριβά τη ζωή μου, οίχοντας έναντιόν των δασε βολές μού άπομεναν.

Την ώρα που τα συλλογίζομαι αυτά άκουσα έναν έλαφο θόρυβο. Βήματα έληθαιζαν με μεγάλη προφύλαξη. Παραμέρισα σιγά τα φύλλα πίσω από τα οποία κρυβόμουν κι' ενύπταξα. Μία κραυγή χαράς μού εξέφυγε τότε. "Ανάμεσα στους θάμνους έχοχα, σκυφτός, ο σύντροφός μου Όμπεντ, έζεταζοντας με αγωνία τα γύδια.

— Όμπεντ! Εφώναξα ξεχνώντας πως αυτό που έκανα ήταν επικίνδυνο, εγώ είμαι, σύντροφε! Έδω, πάνω στο δέντρο! Έλα να με βοηθήσεις να κατέβω.

— Τζών, εσύ είσαι; Τι ετύχισα! φώναξε κι' ο Όμπεντ.

— Βοήθησέ με να κατέβω! του είπα.

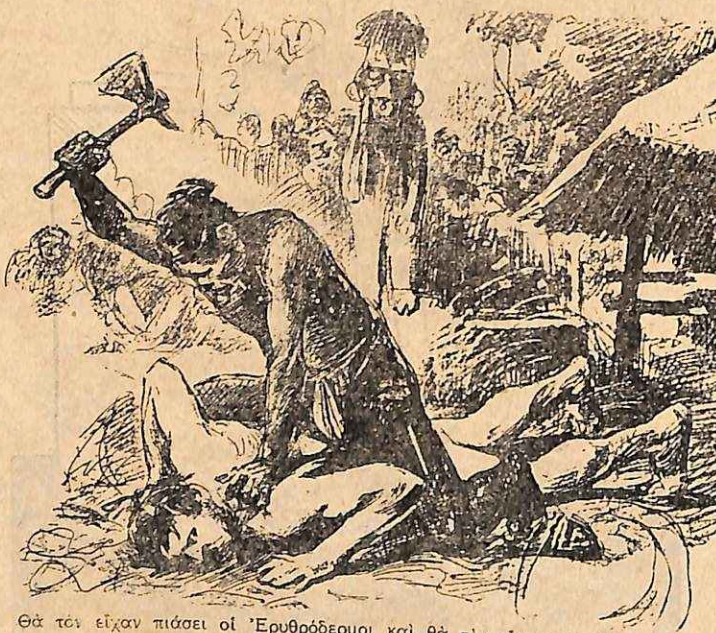
— Πώς να σε βοηθήσω; άγαπητέ μου σύντροφε; Οι Έρυθροδέρμοι μ' ελάνθωναν και στα δύο χέρια.

Παρατήρησα πράγματι τότε πως ο Όμπεντ ήταν κατάχαλμος και τα δύο του χέρια κρεμόντουσαν κάτω σαν ξερά, δεμένα με ματωμένα κορδέλλα.

Δεν μπορούσα εν τούτοις να μένω πειά πάνω στο δέντρο και σιγά-σιγά, προσέχοντας τα πληγωμένα μου πόδια, κατέβηκα κάτω. Χρειάστηκα σχεδόν μισή ώρα για

να κατέβω. Τα πόδια μου μ' έπονούσαν και μ' εμπόδιζαν τώρα, περισσότερο παρά όταν ανέβηκα. Τότε δεν είχαν αρχίσει ακόμα οι φρικτοί πόνοι που μ' έβασάνιζαν τώρα.

Αγχαλιστήκαμε κλαίγοντας με τον σύντροφό μου όταν κατέβηκα κάτω κι' άρχισα να λέω ο καθένας τα βάσανά του. Ο Όμπεντ είχε κρυφτεί κι' αυτός μέσα σ' ένα θάμνο. Πολλές ώρες έμεινε εκεί μολιποθυμμένος από την αιμορραγία. Έσχισε ύστερα το πουκάμισό του κι' έδεσε τα πληγωμένα χέρια του. Όταν μετά πολλές ώρες είδε πως ήταν ήσυχια γύρω του, δέγθηκε από τον θάμνο κι' έγύριζε έδω κι' εκεί να με βοηθού, μὴν τολμώντας όμως να φωνάξει.

Θα τον είχαν πιάσει οι Έρυθροδέρμοι και θα τον είχαν σκοτώσει μπρος στο είδωλο κανενός Θεού των !...

μήπως οι Έρυθροδέρμοι ήσαν εκεί κοντά και τον άκουγαν. Πεινούσε πολύ, μ' έκεινο που τον έβασάνιζε περισσότερο ήταν η δίψα, που την έκαναν πιο βασανιστική οι πόνοι των πληγών. Είπα πως ήθελα προς το μέρος που βρισκόμουν κι' έτσι συναντηθήκαμε. Ληίσια κι' εγώ φοβερά. Μά πως να βαδίσω;

Έκει παρακάτω έτρεχαν ένα ρυάκι. Έστειλα τον Όμπεντ να πιη, και βιάζοντας την κάσα μου την έβαλα στα δόντια μου, γιατί τα χέρια του ήσαν σε χάλια. Έπληγε στο ρυάκι, έσκυψε ως πού να γεμίσει ή κάσα και μού την έφε-

ρε γεμάτη, κρατώντας την στα δόντια του πάντα, γιατί τα χέρια του δεν μπορούσε να τα μεταχειρισθί σε τίποτε. Έπια με αperi-γραπτή ήδονη το νερό, κι' ένοιωσα μεγάλη ανακούφιση.

Μά έπρεπε να φροντίσουμε πειά για να κατενύσσουμε και την πείνα μας. Στην τσάντα μου είχα ένα ρακόν, το οποίο σκότωσα πριν πέσουμε στην ενέδρα των Έρυθροδέρμων. Το ρακόν είχε ένα ζώο μεταξύ κοιναβιού και γάτας και το κρέας του το εκτιμούν πολύ οι κυνηγοί των αμερικανικών δασών. Εύχαριστούσα το Θεό που μέσα στην ταραχή μου, τόχα ξεχάσει στην τσάντα μου και δεν το πέταξα για να ξελαφρωθώ από το βάρος του.

Μά δε πού ο Όμπεντ δεν μπορούσε να μεταχειρισθί τα χέρια του, είχα στη διάθεσή μου το τουφέκι το δικό μου, τα πιστόλια μου και τα πιστόλια του Όμπεντ. Μά κι' αυτά δεν μπορούσαν να μ' βοηθήσουν άλλο τίποτε, παρά για να τινάξω τα μυαλά τα δικά του και τα δικά μου, αν μ' έανακαλύπταν οι Έρυθροδέρμοι, για ν' αποφύγουμε τα βασανιστήρια.

Η θέσις μας δηλαδή, αν και είχε βελτιωθεί για την ώρα, δεν ήταν καθόλου ρόδινη. Τι θα κάναμε, εγώ μη μπορώντας να περπατήσω πριν περάσουν μερικές εβδομάδες κι' ο Όμπεντ χωρίς χέρια; Μά ή έλπιδα δεν εγκαταλείπει ποτέ τον άνθρωπο.

— Την ώρα που έτρεχα, όταν μ' έβασάνιζαν οι Έρυθροδέρμοι, μούπεσε το σκακιδί μου, μού είπεν Έξαφνα ο Όμπεντ. Ομοίωμα απάνω-κάτω που θάνα. Λέω να πάω να κιντάξω να το ξαναβρω. Είχα μερικά τρόφιμα μέσα, με τα οποία θα μπορούσαμε να περάσουμε κι' αβίο. Και ποιος ξέρει! Μπορεί να έλεση ως έδω καιμιά συνοδεία λεικτών για νυχίγ και μ' έσση.

— Μά πού άναμνηθήκαμε, δεν θάταν φρόνιμο να χωριστούμε, του απάντησα. Μαζύ κι' οι δύο μας είκοιότερα θα περάσουμε τις διέσχολες στιγμές. Κι' αν είνε να πεθάνουμε, τουλάχιστο ως είμαστε μαζί.

Μά ο Όμπεντ έέμενε: — Δεν υπάρχει φόβος να χωριστούμε, είπε. Το σκακιδί μου έδω κοντά μου έχει πέσει. Από τον καπνό της φωτιάς θα οδηγούμαι κι' έτσι θα σε ξαναβρω γρήγορα. Μά πίν τραβήξω τη σκανδάλη, εδίστασα. Αν δεν την πετύχαινα, θα πρόφταινα ν' άπαξώ το ένα πιστόλι, να πυροβολήσω ξανά.

Κι' αν την πετύχαινε ή σφαίρα μου θα την έπληγωνε τόσο βαρεία, ώστε να καταστή άκίνητη, ή θα εξαγοιωνόταν πιο πολύ από τους

Μα ο Όμπεντ έέμενε: — Δεν υπάρχει φόβος να χωριστούμε, είπε. Το σκακιδί μου έδω κοντά μου έχει πέσει. Από τον καπνό της φωτιάς θα οδηγούμαι κι' έτσι θα σε ξαναβρω γρήγορα. Μά πίν τραβήξω τη σκανδάλη, εδίστασα. Αν δεν την πετύχαινα, θα πρόφταινα ν' άπαξώ το ένα πιστόλι, να πυροβολήσω ξανά.

Κι' αν την πετύχαινε ή σφαίρα μου θα την έπληγωνε τόσο βαρεία, ώστε να καταστή άκίνητη, ή θα εξαγοιωνόταν πιο πολύ από τους

ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΦΥΛΛΟ
ΤΗΣ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ",
ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΝ — ΜΕ 60 ΣΕΛΙΔΑΣ,
Θαύμα περιεχομένου και εμφάνισης
ΔΡΑΧΜΕΣ 4.

τεντωμένα προς τη φωτιά. Από την κόρασι, τις συγκινήσεις και την αιμορραγία ένοιωθα να με πιάνει σιγά-σιγά ο ύπνος κοντά στη φωτιά. Και σε λίγο κοιμήθηκα βαθιά...

Εύνησα με την αίσθησι πως κάποιος κινδύνος με απειλούσε. Άνοιξα τα μάτια μου κι' έφερα το χέρι στα πιστόλια που τα είχα εκεί κοντά μου... Δεν είδα ωστόσο κανένα. Ήθε έπειτα στον νου μου ο σύντροφός μου Όμπεντ. Τι νάχε γίνει; Ποιος ξέρει άραγε πόση ώρα είχα κοιμηθί!...

Έξαφνα ξανακούστηκε ή φωνή του Όμπεντ καθαρή πειά και κοντινή.

— Τζών, έτοιμάσε το τουφέκι σου! Γρήγορα! Μή χάνεις στιγμή! Κάποιος κινδύνος ασφαλώς μ' απειλούσε πάλι και τους δύο. Μά τι κινδύνος; Έπιασα το τουφέκι στα χέρια μου και τα πιστόλια τάβαλα κοντά μου στη δεξιά μεριά. Πριν τελειώσω αήτην την έτοιμασία, ο Όμπεντ φάνηκε ν' έρχεται τρέχοντας, λαχανιασμένος ανάμεσα στους θάμνους.

Μόλις πλησίασε εστάθηκε πίσω μου για να προφυλαχθί, πράγμα που δεν θάκανε αν είχε γερά τα δύο του χέρια.

Μπρος σε τί έφαιγεν όμως με τόση τρομάρα και λαχτάρα ο Όμπεντ; Καθώς ήταν λαχανιασμένος και παραλυμένος από τον φόβο του δεν μπορούσε να μιλήσει και να μού δώσει να καταλάβω τι έτρεχε. Φαντάστηκα πως τον είδαν στον δρόμο οι Έρυθροδέρμοι και τον έπληαν στο κυνήγι.

— Τι συμβαίνει, Όμπεντ; τον ρώτησα, έτοιμαζόμενος ν' άμυνθώ κι' να πουλήσω ακριβά τη ζωή μας.

Πριν όμως προφτάσει να μού απαντήση, ένας θόρυβος άκούστηκε κοντά στους θάμνους και στη στιγμή ξεπρόβαλε ανάμεσα ά'τ' αυτούς μία πελώρια άρκούδα. Φαινότανε φοβερά εξαγοιωμένη, έμυγχεζε δείχνοντας τα σουβλερά της δόντια και μ' έλες μ' έλες έστάθηκε και συσπειρονόταν για να όρμησει. Είχε μακροκόλο κεφάλι, σουβλερή μούσους, μάτια μικρά, που μ' έκέντρεζαν άπειλητικά. Το δέρμα της ήταν σπασματικό με μαζύ γυαλιστερό τρίχωμα μαύρο.

Τι έλε ο άνθρωπος! Έξελιξη τη στιγμή του φοβερού κινδύνου, που διατρέχαμε, έμένα μού έέρασεν από το μυαλό μ' άστεία σκέψη.

— Τι περίφημη και έεστη γούνα γίνεται με το δέρμα της! σκέφθηκα. Και για στρώμα ή σκέπασμα θάνα θαμνίσιο!

Έτσι συμβαίνει πάντα. Στις στιγμές των μεγαλύτερων κινδύνων το μυαλό των ανθρώπων αλητεθεί σε περιέργες, έξωφρενικές σκέψεις, γυρίζει σε άναμνήσεις της προηγούμενης ζωής ή κάνει συλλογισμούς παράξενους.

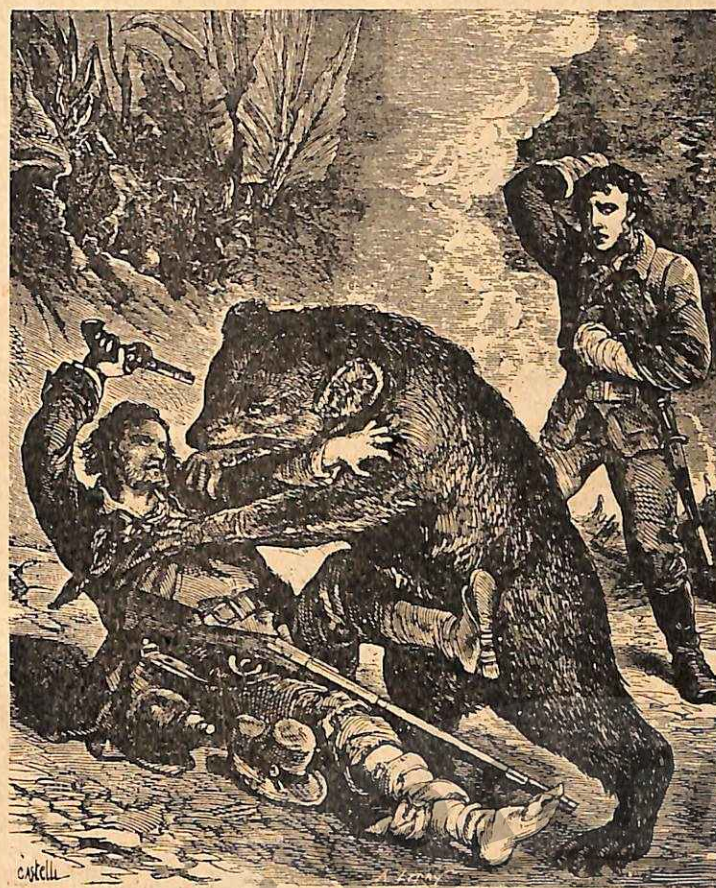
Η άρκούδα είχε άνασκηωθί στα πινιά της πόδια και έτοιμαζόταν να όρμησει. Έφερα το τουφέκι στον ώμο κι' έσημάδεψα. Μά πίν τραβήξω τη σκανδάλη, εδίστασα. Αν δεν την πετύχαινα, θα πρόφταινα ν' άπαξώ το ένα πιστόλι, να πυροβολήσω ξανά.

Κι' αν την πετύχαινε ή σφαίρα μου θα την έπληγωνε τόσο βαρεία, ώστε να καταστή άκίνητη, ή θα εξαγοιωνόταν πιο πολύ από τους

πόνους της πληγής; Ήταν τόσο κοντή, που σκεπτόμουν πως ίσως ή σφαίρα δεν θα περνούσε το λίκας για να την πληγώσει βαρεία. Μά τι άλλο μπορούσα να κάμω; Ο κίνδυνος ήταν άμεσος. Έτσι κι' έτσι χαμένοι είμαστε. Ετραβήξα λοιπόν την σκανδάλη. Η σφαίρα έπληρε την άρκούδα στο κεφάλι. Το θηρίο εστάθηκε για μία στιγμή χαλίσμένο, ενώ το αίμα έτρεχεν άφθονο από την πληγή του. Μά άμέσως σχεδόν άνασκηώθηκε και έμυγχεζε τρέχοντας τα δόντια του. Είχε ζυγώσει τόσο που δεν μ' ές χωρίζαν παρά μόλις δέκα μέτρα.

λο στο δεξί μου χέρι. Το θηρίο με άραξεν από το άριστερό χέρι μ' έπληγωντας τα μύτερά του νύχια στις σάρκες μου.

Ένοιωθα τη φλογερή και συχαμερή του άνασα στο πρόσωπό μου. Κρατώντας με με τα δόντια από το άριστερό μου χέρι, προσπαθούσε με τα μπροστινά της δόντια να με ρίξει κάτω, όπου θα μ' έσκαγε πέφτοντας μ' όλο της το βάρος απάνω μου. Άντιστεκόμουν συγκεντρώνοντας όλες τις δυνάμεις που μου έμεναν ακόμα, ξετρελλανμένος από τους πόνους και σφίγγοντας στο ελεύθερο χέρι το

Το θηρίο μ' άραξεν από το άριστερό χέρι !...

Άραξα τότε το ένα πιστόλι και της έριξα και δεύτερη σφαίρα. Αήτη τη φορά έπυροβόλησα σχεδόν στην τήχη, χωρίς να σκοπεύω καθόλου, γιατί δεν είχα καιρό. Καθώς ζοιόν άλλωστε καθίστος, δεν μπορούσα να σκοπεύω γρήγορα και καλά. Μολαταύτα ήμουν βέβαιος πως και ή δεύτερη σφαίρα μου χτύπησε το θηρίο. Μά δεν το έριξε κάτω. Η άρκούδα έπεσε μουντζελώντας πάνω μου. Μόλις έλαβα τον καρπό ν' άρθσω το άδειαν πιστόλι και να πάσω το άλ-

πιστόλι, ως πού νάβρω την κατάλληλη στιγμή να πυροβολήσω σε καριο σημείο την άρκούδα.

Ο ταλαίπωρος Όμπεντ, αντί να φύγει, σκεπτόταν πίσω μου και άνικατος να με βοηθήσει, ούρλιαζε κροίεζτικώς από τη φρίκη.

Άγες στιγμές άκόμα και θάμνους χαμένοι. Ένοιωθα να ξεαντύνεται ή δύναμεις μου. Μά συγκεντρώσα όλην την πυρκαμιά μου και σε μία στιγμή που το θηρίο μου παρουσίασε τα πλάγια του κεφαλιού του εστήριξα το πιστόλι άκρι-

βώς στον κρόταφό του κι' ετραβήξα τη σκανδάλη. Η άρκούδα έτινάχτηκε τόσο δυνατά, που έπεσα ανάσκελα περιμένοντας πειά το τέλος, μ' άσυχρόνως σχεδόν έπεσε και ή άρκούδα νεκρή. Έτίναξε μερικές φορές τα πόδια της με άγωνία, έμυγχεσε με λύσσα κι' ύστερα έμεινε άκίνητη.

Μά από την τρομάρα πούχαμε πάρει δεν τολμούσαμε να την πλησιάσουμε, νομίζοντας πως το θηρίο ύποκρινότανε το φόβο.

Εστάθηκα λοιπόν με τα χέρια λίγο μακριότερα, έγέμισα το τουφέκι και τα πιστόλια και τότε έσπυθηκα πάλι κοντά στη νεκρή άρκούδα.

— Δεν υπάρχει φόβος πειά, Τζών! μού εφώναξε χαρούμενος ο Όμπεντ, κλωτσώντας με το πόδι του το πτώμα της άρκούδας. Είνε νεκρή!

Και τρέχοντας μ' άγκάλιασε με δάκρυα στα μάτια.

— Έσώσες και τους δύο μας, Τζών! μού είπε.

Κι' έμειναμε άρκετη ώρα κλαίγοντας και οι δύο μας από χαρά.

Τραβήξαμε κατόπιν με κόπο το πτώμα της άρκούδας παραπάνω.

— Αήτη θάνα ή σωτηρία μας! είπε ο Όμπεντ. Θα σκεπαστούμε για το κορμό με το δέρμα της κι' από το κρέας της θα τραιοφύμε, ως πού — ως έλπίσουμε στον Θεό — να μ' έλθι βοήθεια.

Παιδεύτηκα ώρες ολόκληρες για να γδάρω όπως-όπως το θηρίο. Μερικά κομμάτια που έκοψα από το ένα μπουτι τα ήψαμε και τα φάγαμε. Σκεπαστήκαμε ύστερα με το δέρμα της και περάσαμε τη νύχτα κοντά στη φωτιά, κοιόμενοι με τη σειρά ο καθένας, ενώ ο άλλος εφύλαγε βεβόδια, γιατί φοβόμαστε, όχι από τα θηρία, που σπαύτως τολμούσαν να ζυγώσουν τη φωτιά, μ' από τα φείδια και από τας Έρυθροδέρμους, αν κι' αήτοι δεν διακινδυνεύουν τη νύχτα να περιπλανηθούν μέσα στο δάσος.

Έπειτα έτσι έκει δύο μέρες άκόμα, τρώγοντας από το κρέας της άρκούδας. Ετύχως το πρωί της τρίτης ήμερας άκούσαμε προβολισμούς έκει κοντά και γαργίσματα σκυλίων. Καταλάβαμε πως θάταν κάποια μεγάλη συνοδεία λεικών κυνηγών. Έπυροβόλησα κι' εγώ, τρεις φορές, και σε λίγο ένα σώμα Άγγλων έξεροίτηνόν, οδηγούμενοι από τους πυροβολισμούς μου, μ' ές βέβαια, μ' έτοιμασθησαν σε δύο πρόχειρα φορεία και οι άνθρωποι της άκολοθίας τους μ' έσέφεραν στην κατασκήνωσή τους, όπου ο γιατρός τους μ' έπεριοιήθη τα τραύματά μας.

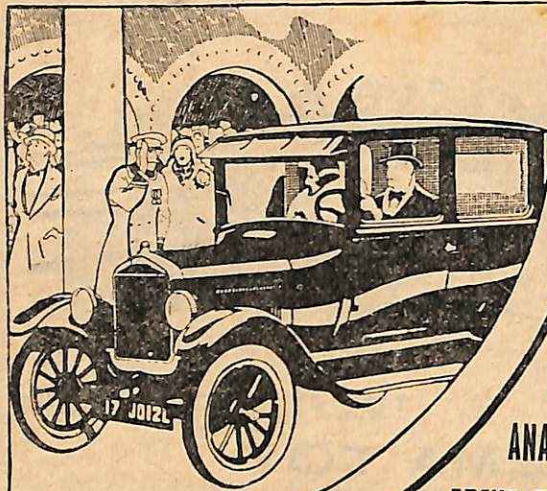
Μετά έναμνηση μήνα είμαστε κι' οι δύο μ' ές τελείως καλά. Μά σ' όλη μου τη ζωή θα μού μένουν ά-έχαστες ή συγκινήσεις της περιπέτειας αυτής.

ΣΑΡΑ ΤΟΥΡΚΕΝ

ΠΡΟΣΟΧΗ!...

Η διεύθυνσις του «Μπουκέτου» και της «Οικογενείας», θέλουσα να διευκολύνει τους πολυπληθείς αναγνώστας των δύο περιοδικών, έσον άφορά την συμμετοχήν εις το Μεγάλο Λαχείον, έλαβε και την έξής επίκλησιν, ευχάριστον δι' όλους, άπόφασιν : Όσοι δεν έπρόφθασαν να κρατήσουν δελτία του Μεγάλου Λαχείου από το πρώτο φύλλον του μηνός Δεκεμβρίου, δεν θ' αποκλεισθούν εξ αυτού. Θα λάβουν μέρος στο Λαχείο και αυτοί, άρκει ν' άποκόψουν τα δελτία από τα Χριστουγεννιάτικα φύλλα «Μπουκέτου» — «Οικογενείας», μέχρι των φύλλων του Πάσχα, συμπεριλαμβανομένων. Θ' άποκόψουν δηλαδή και θα μ' ές παραδώσουν εν καιρώ 30 δελτία, 15 του «Μπουκέτου» και 15 της «Οικογενείας». Η ευκολία αυτή υπέρ των καθυστερησάντων θα χαρποποίηση, είμεθα βέβαιοι, όλους τους φίλους των δύο περιοδικών.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΑΛΤ!...

Η ΘΕΑ ΤΥΧΗ ΣΑΣ ΧΤΥΠΑΕΙ ΤΗΝ ΠΟΡΤΑ

ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ", "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ",

ΣΠΕΥΣΑΤΕ ΝΑ ΛΑΒΕΤΕ ΜΕΡΟΣ ΣΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΛΑΧΕΙΟ ΜΑΣ

ΔΩΡΑ 500.000 ΔΡΑΧΜΩΝ

Δώρα πλούσια, δώρα ασφαλή, προπαντός ΑΣΦΑΛΗ

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» — «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» ΕΙΝΕ ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΚΑΙ ΤΟ ΑΣΦΑΛΕΣΤΕΡΟ
— ΤΟ ΤΟΝΙΖΟΜΕΝ — ΤΟ ΑΣΦΑΛΕΣΤΕΡΟ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΛΑΧΕΙΟ

Οι συμμετέχοντες εις τὸ ΜΕΓΑΛΟ ΚΟΙΝΟΝ ΛΑΧΕΙΟΝ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» — «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», καθ' ὃν τρόπον θὰ ὑποδείξωμεν κατωτέρω, θὰ λαμβάνουν τὰ ἑξῆς μεγάλα καὶ πλούσια ΔΩΡΑ :

Ο Α' ἀριθμὸς θὰ κερδίσῃ 1 αὐτοκίνητο Studebaker 5 θέσεων κλειστὸ ἄξιας	Δρχ. 150.000.—
Ο Β' 1 οικόπεδο στὴν θέσι Κομπόνια, ὅπισθεν τῶν μαζ κ. Κ. Ι. Θεοδοροπούλου, πῆχυν 464, ἄξιας	» 50.000.—
Ο Γ' 1 ραδιόφωνο μὲ πλήρη ἐγκατάστασιν, ἄξιας	» 15.000.—
Ο Δ' 1 τάπητα πολυτελείας ἄξιας	» 8.000.—
Ο Ε' 1 γραμμόφωνο, ἄξιας	» 4.000.—
Ο Σ' 1 γραμμόφωνο φορητὸν, ἄξιας	» 2.500.—
Ο Ζ' 1 γραμμόφωνο φορητὸν, ἄξιας	» 2.500.—
Ο Η' 1 ἐνδυμασίαν ἀνδρικήν ἄξιας	» 2.500.—
Ο Θ' 1 ἀδιάβροχο ἀνδρικό, ἄξιας	» 1.500.—
Ο Ι' 1 ἀδιάβροχο γυναικεῖο, ἄξιας	» 1.500.—
Ο ΙΑ' ὕψασμα ἀνδρικό, ἄξιας	» 1.500.—
Ο ΙΒ' ὕψασμα γυναικεῖο, ἄξιας	» 1.500.—
Ο ΙΓ' ὕψασμα μεταξωτό, ἄξιας	» 1.500.—
Ο ΙΔ' ὕψασμα μεταξωτό, ἄξιας	» 1.500.—
Ο ΙΕ' 1 ντουζίνα πλάκες γραμμοφώνου, ἄξιας	» 1.000.—
Ο ΙΖ' 1 γυναικεῖο καπέλλο, ἄξιας	» 1.000.—
Ο ΙΗ' 1 γυναικεῖο κορσέ, ἄξιας	» 500.—
Ο ΙΘ' 3 ζεύγη κάλτσες, ἄξιας	» 500.—
Ο Κ' 3 ζεύγη κάλτσες, ἄξιας	» 500.—
Ο ΚΑ' 3 ζεύγη κάλτσες, ἄξιας	» 500.—
Ο ΚΒ' 1 ὀμπρέλλα ἀνδρική, ἄξιας	» 500.—
Ο ΚΓ' 1 ὀμπρέλλα γυναικεῖα, ἄξιας	» 500.—
600 ἀριθμοὶ ἀνὰ μίαν σειρὰν ἐκδόσεων μας, Βιβλιοθήκης «Μπουκέτου», ἀντὶ Δρχ. 225, ἄξιας	» 135.000.—
500 ἀριθμοὶ ἀνὰ μίαν σειρὰν Ἡμερολογίων, Δρχ. 200, ἄξιας	» 100.000.—
200 ἀριθμοὶ ἀνὰ ἓν βιβλίον «Καπετὰν Φάντασμα», ἄξιας	» 12.000.—
100 ἀριθμοὶ ἀνὰ ἓν βιβλίον «Καπετὰν Βρυκόλακος», ἄξιας	» 3.000.—
	» 500.000.—

Συνεπὶς ἔλα τὰ ΔΩΡΑ τοῦ ΜΕΓΑΛΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» — «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» ἀνέρχονται εἰς τὸ καταπληκτικὸν ποσὸν τοῦ ΗΜΙΣΕΩΣ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥ !...

Διὰ νὰ λάβετε μέρος ἀπὸ τοῦ Μεγάλου Λαχείου τῶν περιοδικῶν μας πρέπει νὰ φυλάσσετε τὰ δελτία, τὰ ὁποῖα ἄρχισαν δημοσιεύματα στὸ «Μπουκέτο» καὶ στὴν «Οικογένεια» ἀπὸ τοῦ προηγούμενου φύλλου, τοῦ 1ου φύλλου τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου, καθὼς καὶ τῶν μηνῶν Ἰανουαρίου, Φεβρουαρίου, Μαρτίου καὶ Ἀπριλίου, μέχρι τοῦ δελτίου ποὺ θὰ δημοσιεῖται στὸ φύλλο τοῦ Πάσχα.

Κρατεῖτε τὰ δελτία αὐτὰ, 38 ἐν ὅλῳ, μέχρι τοῦ δελτίου ποὺ θὰ δημοσιεῖται στὸ φύλλο τοῦ Πάσχα. Ἡ κλήρωση θὰ γίνῃ σὲ μίαν ἀπὸ τὶς μεγάλες αἰθούσες τῶν Ἀθηνῶν, ἐνώπιον Ἐπιτροπῆς ἐκ γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν δημοσίων λειτουργῶν. Ἐπειδὴ πρόκειται δὲ περὶ γεγονότος πρωτοφανοῦς ἀνταρτικῶν καὶ ἀνταρτικῶν ἀποστολῶν ὅπως ἐστὶν Ἐπιτροπὴ τῆς κλήρωσης τοῦ Λαχείου.

Ὁ δὲ κλήρων καὶ ἀνταρτικῶν ἀποστολῶν ὅπως ἐστὶν Ἐπιτροπὴ τῆς κλήρωσης τοῦ Λαχείου. Ὁ δὲ κλήρων καὶ ἀνταρτικῶν ἀποστολῶν ὅπως ἐστὶν Ἐπιτροπὴ τῆς κλήρωσης τοῦ Λαχείου. Ὁ δὲ κλήρων καὶ ἀνταρτικῶν ἀποστολῶν ὅπως ἐστὶν Ἐπιτροπὴ τῆς κλήρωσης τοῦ Λαχείου.

Κατόπιν αὐτοῦ οἱ ἀνταρτικῶν ἀποστολῶν ὅπως ἐστὶν Ἐπιτροπὴ τῆς κλήρωσης τοῦ Λαχείου. Ὁ δὲ κλήρων καὶ ἀνταρτικῶν ἀποστολῶν ὅπως ἐστὶν Ἐπιτροπὴ τῆς κλήρωσης τοῦ Λαχείου. Ὁ δὲ κλήρων καὶ ἀνταρτικῶν ἀποστολῶν ὅπως ἐστὶν Ἐπιτροπὴ τῆς κλήρωσης τοῦ Λαχείου.

ΜΗ ΧΑΝΕΤΕ ΔΟΙΠΟΝ ΚΑΙΡΟΝ
Ἀγοράζετε τὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» καὶ τὴν «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» καὶ φυλάττετε τὰ δελτία τοῦ Μεγάλου Λαχείου. ΣΑΣ ΤΟ ΕΙΠΑΜΕ : Η ΤΥΧΗ ΕΙΝΕ ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΣΑΣ !...

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΖΕΡΜΑΙΝ

ΤΟΥ ΠΙΕΡΡΕ ΧΑΙΝΕ

Ο Λουσιέν Μορώ κρατούσε στὸ χέρι του ἀναποφάντως ἓνα ἐπισκεπτήριο μὲ τὸ ἑξῆς ὄνομα :

ΔΟΚΤΩΡ ΜΟΡΧΑΡΤ

Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Ὁσλο.

Μέλος τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν.

— Πολὺ καλὰ, Μαρία, ἀπάντησε στὴν ὑπερένθετό του. Ἀς περάσει ὁ κύριος...

Ἡ Μαρία σὲ λίγο ἔμπασε στὸ σαλόνι ἓναν ἐπιστήμονα μὲ ρεντιγκότα, λίγο καμπουριασμένο ἀπ' τὴ μελέτη καὶ μ' ὀμορφὴ κεφάλι μ' ἀσημένια σγουρὰ μαλλιά.

— Σὰς ζητῶ συγγνώμην, κύριε, εἶπε στὸν Λουσιέν Μορώ, Ἐπιθυμῶ νὰ μιλήσω στὴν κ. Σεργιά.

— Εἰμαι ὁ ἄνδρας τῆς, τοῦ ἀπάντησε ὁ Μορώ σκανδαλισμένος.

— Αἱ Μὲ συγχωρεῖτε... ἔχω στείλει πρὸς παρατήρησίν μου στὴν κ. Σεργιά γιὰ τὸ ὑπόμνημά της περὶ τῆς ἀνωτέρας Ἀλγέρας καὶ τῶν γραφῶν θεωρημάτων της. ἔχουμε ἀλληλογραφῆσαι πάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα καὶ ἐπιθυμῶ νὰ τῆς ἀναπτύξω καὶ προφορικῶς μερικὰς ἀπάντησεις μου.

Ὁ Λουσιέν Μορώ κατέβασε τὰ χεῖρά του.

— Ἡ κ. Σεργιά, εἶπε στὸν ἐπιστήμονα μὲ τ' ἀσημένια σγουρὰ μαλλιά, δὲν μπορεῖ δυστυχῶς νὰ γάνη καμμιὰ ἐπιστημονικὴ συζήτηση...

— Εἶνε ἄρρωστη; ρώτησε ὁ δόκτωρ Μορχαρτ.

— Πῶς! ἀπόρησε ὁ Μορώ. Δὲν μάθατε τὸ ἀτύχημα ποὺ ἔπαθε; Ἡ κυρία μου ἔχασε τὴ μνήμη της ἀπὸ μιὰ ἀσχημὴ πτώσι. Μάλιστα, ἀγαπητὴ κύριε, ἔπεσε μιὰ μέρα τὴν στιγμὴν ποὺ ἔμπαινε στὸ γραφεῖο μου...

— Μιὰ περίπτωσις ἀμνησίας; λόγῳ τραυματισμοῦ; ἔκανε ὁ δόκτωρ Μορχαρτ, προσφέροντας τὰ λόγια του ἀργὰ σὰν γιαιτρός.

— Ἀκριβῶς... τοῦ ἀπάντησε ὁ Μορώ κουνώντας θλιβερὰ τὸ κεφάλι του. Φαντασθῆτε δὲ ἀναγκάσθηκα νὰ τῆς μῶλω ἀπὸ τὴν ἀρχὴ νὰ διαβάξω, νὰ γράφω καὶ νὰ γάνη πρόσθεσι καὶ ἀφαιρέσι...

— Αἱ! Εἶνε τρομερό! Στέναξε ὁ δόκτωρ Μορχαρτ. Ἐνα ὀμορφὴ πνεῦμα, μιὰ τόσο μεγάλη ἐπιστημονικὴ διάνοια!

— Πραγματικῶς, εἶνε τρομερό! συμφώνησε καὶ ὁ Λουσιέν Μορώ.

Μὰ ἡ φωνὴ του εἶχε ἓνα παρὰ ξένο τόνο ποὺ ἔκανε τὸν δόκτωρ Μορχαρτ νὰ τοῦ ρίξῃ μιὰ λοξὴ ματιά.

— Ἐ, ναί! Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι τὸ δυστύχημα ἔκειτο δὲν ἦταν γι' αὐτὸν καὶ τόσο τρομερό, γιὰτὶ ἔγινε ἡ αἰτία νὰ ξαναδοθῇ τὴν εὐτυχία του καὶ τὴν ἀγάπην του.

Ὁ Λουσιέν Μορώ εἶχε γνωρίσει τὴν ὀμορφὴν Ζερμαῖν, τὴν γυναῖκα του, στὰ χειμερινὰ σπὸς τοῦ Σαιν-Μόρις. Ἡ Ζερμαῖν ἦταν καθηγήτρια τῶν μαθηματικῶν, μὰ εἶχε τὴ μετριοφροσύνην ἢ τὴν ἐξυπνάδα νὰ μὴν πανεύνηται γι' αὐτὸ, γιὰτὶ εἶχε προσέξει τόσο τὸ καλοκαίρι σὲς

κοσμικῆς «πλάξ» ὅσο καὶ τὸν χειμῶνα στὰ ξενοδοχεῖα τῶν Ἀλπεων, ὅτι οἱ φίλοι τὴν κῆτταν εἰρωνικὰ δταν μάθαιναν ὅτι ἦταν μιὰ σοφὴ γυναῖκα...

Ὁ Λουσιέν Μορώ ἦταν ὁ καὶ μόνος τὸ ἀντίθετό της. Ἦταν ἓνας γάβδαρος, μὰ ἓνας γάβδαρος τόσο συμπαθητικὸς, ποὺ δὲν ἄργησε, παρ' ὅλη τὴν χοντροκεφαλιά του, νὰ κατακτήσῃ τὴν καρδιὰ τῆς ὀμορφῆς Ζερμαῖν. Ποτὲ του δὲν εἶχε καταφέρει νὰ πάρῃ ἓνα καλὸ βαθμὸ στὸ Πανεπιστήμιον. Κι' ὅσο, αὐτὸς ποὺ χλόμαζε μισοστὰ σὲ μιὰ ἐξίσωσι, κατάφερε νὰ παντρευτῇ τὴν Ζερμαῖν Σεργιά, τὴν ὀμορφὴν κόρη τοῦ καθηγητοῦ Σεργιά. Ἡ νεαρὴ καθηγήτρια τῶν μαθηματικῶν μάλιστα εἶχε προτιμήσει αὐτὸν ἀπὸ ἓναν πασίγνωστο κιάλας συνάδελφό της, ποὺ τὴν ἀγαποῦσε παρὰφορα καὶ ποὺ ἔξηγε τεύχη, ὕστερα ἀπὸ τὸν γάμο της καὶ ἔγινε καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Ὁσλο. Αὐτὸς ὁ ἄτυχος ἐρωτευμένος, αὐτὸς ὁ ἐνδοξὸς ἐπιστήμων ποὺ εἶχε τόσο ἀπογοή-

Μορὴ καθισμένη μπροστὰ στὸ γραφεῖο της, ὁρθία, δίπλα στὴν προτομὴ τοῦ Πυθαγόρα καὶ ξαπλωμένη ἀναπαυτικὰ στὸ ντιβάνι της. Κανεῖς δὲν πρόσεξε τὸν ἄτυχο Λουσιέν. Κανεῖς δὲν τοῦ μίλησε. Κανεῖς δὲν τὸν φωτογράφησε. Οἱ ὀπερατέρ τοῦ κινηματογράφου τοῦ δήλωσαν καθαρά καὶ ἑστέτερα ὅτι δὲν μπορούσαν νὰ τοῦ «πάρουν» καὶ αὐτοῦ μιὰ ταινία, γιὰτὶ δὲν ἐνδιέφερε διόλου τὸ κοινόν. Ὁ Λουσιέν δὲν μπόρεσε νὰ χωνέτῃ αὐτὴ τὴν προσβολὴν καὶ θεωροῦσε ὑπεύθυνον γι' αὐτὸν τὸν ἐξευτελισμὸν τοῦ τὴν σοφὴν γυναῖκα του, ποὺ μὲ τὸ περίφημον ἐπιστημονικὸν πνεῦμα της, τὸν σκέπαζε, τὸν ταπεινῶνε, τὸν ἐκμηδένιζε. Γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ λοιπὸν ὁ περὶ τῆς ἀπογοῆς Λουσιέν, κακο-λογούσε ὅλες τὶς σοφές γυναῖκες τοῦ κόσμου κάθε φορὰ ποὺ ἀποτραβόταν σὲ μιὰ ἀπόμνηση γυναικὴ μὲ τὴν μικροῦλα κ. Λιεζουά, τὴν δελτικὴν κ. Λιεζουά, ποὺ δὲν ἦταν σοφὴ ἐκεῖνη, παρὰ μόνον αὐτὴν ἔρωτα.

Κι' ἔτσι ὁ διάβολος τὸ ἔφερε μιὰ μέρα νὰ τοὺς πιάσῃ ἡ ὀμορφὴ Ζερμαῖν, τὴν στιγμὴν ποὺ φιλιόντουσαν ἀγκαλιασμένοι στὸν καναπὲ τοῦ σαλονιοῦ. Ἡ σοφὴ γυναῖκα τοῦ Λουσιέν μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ θέαμα λιποθύμησε, ἔπεσε πρὸς τὰ πόδια καὶ χύπησε βαρεῖα τὸ κεφάλι της ἀπὸ τὸ χαλὶ... Αὐτὴ ἦταν ἡ «τρομερὴ» πτώσις της...

Ὁ Λουσιέν στὴν ἀρχὴ πῆγε νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὴν ἀπελπισία του, μετανοώντας πικρὰ γιὰ τὶς ἀπιστίες ποὺ τῆς εἶχε γάνει. Ἀ, πόσες νύχτες πέρασε ἀνέναντος ἀπὸ τὴν τύχη τοῦ τὸν βασάνιζαν. Ἐπειτα διώσε εὐδὲς ἄξαφνα δὲ ἀπὸ διαδόχου εἶχε γίνῃ βασίλισσα. Ἡ ἀμνησία της γυναικὸς του εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα νὰ πάρῃ ὁ Λουσιέν ὅλο τὸ γόητρο ποὺ ἔχει ἓνας σέξυγος. Ὁ σοφὸς τώρα μέσα στὸ σπῆτι ἦταν αὐτὸς! Ἡ Ζερμαῖν εἶχε γίνῃ μιὰ ταπεινὴ, φρόνητη καὶ καλὴ γυναῖκα ποὺ θαύμαζε τὸν ἄνδρα της... Ἐπὶ τέλους! Εἶχε γίνῃ ἡ τρυφερὴ γυναῖκα ποὺ ἀνιερῶνταν ὁ Λουσιέν, ὁ τόσο ἀδικημένος σέξυγος.

— Ὁ δόκτωρ Μορχαρτ τὴν κότταξε μὲ θλίψη στὰ μάτια...

— Ὁ δόκτωρ Μορχαρτ τὴν κότταξε μὲ θλίψη στὰ μάτια...

— Ὁ γάμος τοῦ Λουσιέν καὶ τῆς Ζερμαῖν ἦταν δυσανάλογος, μὰ ἡ ἀγάπη ἐξίσωνε πάντα τὶς καρδιές.

Ὁ Λουσιέν στὴν ἀρχὴ θαμπώθηκε ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῆς γυναῖκας του καὶ δὲν ἔκανε τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ χάσῃ διαρκῶς καὶ νὰ τὴν θαυμάζῃ, ὡς τὴ μέρα ποὺ εἶδε ὅτι ἔπαυσε τὸν ρόλο τοῦ διαδόχου καὶ ὅχι τοῦ βασιλέως. Ἡ Ζερμαῖν στεκόταν πὺ ψηλὰ ἀπ' αὐτὸν, συνερχαζόταν στὰ ἐπιστημονικὰ περιοδικὰ, ἔπαινε βραβεῖα ἀπ' τὶς Ἀκαδημίες καὶ ἀλλοῦς ἀξίους καὶ ὅλους τοὺς σοφούς. Ἐνα ὑπόμνημά της γιὰ τὴν «Ἀνάλυσι τῶν ἀλγεβρικῶν δυνάμεων» ἔκανε τὴν καρδιὰ τοῦ δυστυχισμένου Λουσιέν νὰ ξεχειλίσῃ ἀπὸ τὴν πίκρα, γιὰτὶ ἡ ὀμορφὴ γυναῖκα του κέρδιζε μ' αὐτὸ τὸ μεγαλειότερο βραβεῖο τῆς Ἀκαδημίας καὶ ἀφοσιώθηκε μὲ περισσότερο πάθος σὲς μελέτες της.

Τὴν ἴδια μέρα πενήντα ῥεπόρτερ ἐνδοξῆς μαθητρίας τοῦ Πουανκαρέ καὶ τοῦ Ἀρνστάν. Οἱ ὀπερατέρ τοῦ κινηματογράφου ἐξορῶνταν μὲ σα στὸ ἥσυχον διαμέρισμά τους καὶ ἐγύρισαν τὴν σοφὴ κυρία Σεργιά

— Πρὸς Θεοῦ! Ὅχι ἐγγειοθήσεις! Ὅχι ἐγγειοθήσεις! Δὲν τὴ θέλουμε μὲ κανέναν τρόπον! φώναξε ὁ Μορώ κατακόκκινος. Ἀς ἀφύσσουμε τὴ φύσιν μονάχη νὰ γάνη ἔκείνο ποὺ ἔρεται... Ἡ γυναῖκα μου ἔπειτα δὲν ἐπιθυμῇ διόλου νὰ ἐξακολουθήσῃ τὶς ἐπιστημονικὰς ἐργασίες της. Εἶνε τώρα πολὺ εὐτυχισμένη. Ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶχε τόσο ὀμορφο χρῶμα. Ἐγὶνε πὺ ὀμορφὴ, πὺ νέα...

— Ἀλήθεια; Ἀπόρησε ὁ δόκτωρ Μορχαρτ. Πόσος καιρὸς ἔχει περάσει ἀπὸ τὴ μέρα ποὺ συνέβη τὸ δυστύχημα;

— Νὰ σὰς πῶ ἀμέσως, τοῦ ἀπάντησε ὁ Μορώ. Τὸ θῆμα πολὺ καλόν. Τὸ δυστύχημα συνέβη σὲς 14 Ἰουλίου.

— Σὲς 14 Ἰουλίου; ἔκανε ὁ δόκτωρ Μορχαρτ σαστισμένος.

Κι' ἔπειτα εἶπε μὲ κάποια δειλία στὸν Μορώ:

— Δὲν θὰ μπορούσα νὰ ὑποβάλω τὰ σέβη μου στὴν κυρία σας;

— Ὁ! πολὺ εὐχαρίστως...

Σὲ λίγο ὁ Μορώ δισκοκῶταν μπροστὰ στὴν Λουσιέν. Πῆρε τότε τὸ χέρι της καὶ τῆς εἶπε:

— Ἐλαβὰ τὸ γράμμα σας, ἀγαπητὴ μου φίλη... Ἡθρᾶ, ἔχετε, γιὰ νὰ σὰς ἐκθέσω καὶ προφορικὰ τὶς ἀπόψεις μου γιὰ τὸ περίφημον ἔκείνο ὑπόμνημά σας περὶ τῆς ἀνωτέρας Ἀλγέρας καὶ τῶν γραφῶν θεωρημάτων της...

— Μὰ δὲν σὰς εἶπε λοιπὸν ὁ Λουσιέν; τὸν διεκοψε ἀτότομα ἐκεῖνη.

— Ναί, μοῦ εἶπε, ἀγαπητὴ μου φίλη... τῆς ἀπάντησε ὁ δόκτωρ Μορχαρτ. Ὁ σέξυγος σας εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ ἐκθέσῃ μὲ κάττε λεπτομέρεια τὴν περίπτωσιν... δηλαδή ἔκειτο τὸ τόσο ἀπόροπτο καὶ τόσο περίεργο ἀτύχημά σας...

Μοῦ εἶπε μάλιστα καὶ ὅτε συνέβη: σὲς 14 Ἰουλίου. Τὸ γράμμα σας διώσε ποὺ ἔλαβα ἔχει ἡμερομηνία 24 Ἰουλίου. Τὸ ἐγνώρισα δηλαδὴ δέκα μέρες μετὰ τὸ ἀτύχημά σας. Αὐτὸ σημαίνει, ἀγαπητὴ μου φίλη, ἂν δὲν κάνω λάθος, ὅτι παίζετε μιὰ παρὰξενὴ κωμῆδιαν...

— Ὁ! Σὰς ἐκεῖνο! Πῶς σιγά!... φιλοῦσε ἡ Ζερμαῖν, κατάβληκη. Ἐσεῖς μόνον ἔχετε τὸ μυστικόν μου... Ναί, τί θέλατε νὰ κάνω; Προτίμησα νὰ χάσω τὴ μνήμην μου παρὰ τὸν ἄνδρα μου.

Κι' ἡ ὀμορφὴ Ζερμαῖν τοῦ διηγήθη με δάκρυα στὰ μάτια τὶς ἀπιστίες τοῦ Λουσιέν μὲ τὴν μικροῦλα καὶ δελτικὴν κ. Λιεζουά.

— Μήπως δὲν κάνω καλὰ ποὺ παίζω αὐτὴ τὴν κωμῆδιαν; τὸν ρώτησε κατόπιν. Βλέπετε δὲ μ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἔγινε πάλι εὐτυχισμένη καὶ ἔχω τώρα τὸν πὺ καλὸ καὶ τρυφερὸ σέξυγο τοῦ κόσμου!

Ὁ δόκτωρ Μορχαρτ τὴν κῆτταξε τότε μὲ θλίψη στὰ μάτια.

— ἔχετε δίκιο, τῆς εἶπε μ' ἓνα κομψὸ κλάμμα στὴ φωνή. Ἀφήστε τὴν ἐπιστήμην καὶ τὰ μαθηματικὰ γιὰ κείνους ποὺ ἀτύχησαν στὸν ἔρωτα...

Καὶ σιμώντας, τῆς φίλησε τὸ χέρι καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ μυρμιόμνο μπουντουάρ της.

Η ΖΩΗ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΜΟΝΜΑΡΤΗ

Η ΕΥΘΥΜΕΣ ΝΥΧΤΕΣ ΤΗΣ ΠΟΜΠΗΪΑΣ

Τὰ τρελλὰ ὄργια τῶν πατρικίων καὶ τῶν πλουσίων ἐμπόρων. Ἡ ὁδὸς Ἑρμοῦ τῆς ΠομπηΪας μετὰ τὴν περίφημη λαϊκὴ ταβέρνα της. Τὸ πάθος τῶν Πομπηϊανῶν γιὰ τὰ ζάρια. Ἡ «Ταξέρνα τῆς Ἀσωτείας» καὶ τὰ εὐθυμα καμπαρέ. Ἡ «ἐπιθεωρήσεις» καὶ τὰ «μιούζικ-χάι» στὴν ἀρχαία Μονμάρτη, κλπ.

Ἡ ΠομπηΪα, ἡ Μονμάρτη τοῦ ἀρχαίου κόσμου, μετὰ τὴν τρελλὴν καὶ εὐθυμὴ νύχτα της, μετὰ τὴν ἀριστοκρατικὰ καὶ πολυτελὴ καμπαρέ της, μετὰ τὴν ἀναρίθμητες λέσχες της, ὅπου οἱ Ῥωμαῖοι πατρικιοὶ ἐπαίξαν τυχρὰ παιγνίδια, μετὰ τὴν περίφημη μιούζικ-χάι της, ὅπου ἐχόρευαν γυναικὰς τὰ πῶ ἀμορφα «γκέρλς» τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἀνατολῆς, μετὰ τὴν μεγάλην «βεντέττα» της, μιὰ ἀπὸ τὴς ὁποῖες, ἡ πασίγνωστη «Ξανθὰ Λυδία», ἦταν ἡ Μιστενγκέτ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, αὐτὴ λοιπὸν ἡ ΠομπηΪα τοῦ ἔρωτος, τοῦ γλεντιῦ καὶ τῆς κραπάλης, ἄρχισε ν' ἀπασχολῇ καὶ πάλι τοὺς ἀρχαιολόγους, χάρις σὲ μερικές περιέργους ἀνακαλύψεις τοιχογραφιῶν, ἀγγείων καὶ ἐπιγραφῶν ποὺ ἔγιναν κατὰ τὴς τελευταῖες ἀνασκαφές.

Ὅλοι τοὺς συμφωνοῦν ὅτι οἱ κάτοικοι τῆς ΠομπηΪας φαίνεται ὅτι εἶχαν προαισθανθῇ τὴν τραγικὴ συμφορὰ ποὺ θὰ τοὺς εὕρισκε καὶ ποὺ ἐκόχλαζε μέσα στὰ πυρῶμένα σπλάχνα τοῦ Βεζουβίου. Πολὺ πρὶν ἀπ' τὴ μοιραία καταστροφὴ, ἕνας μεγάλος σεισμός, σὺν προειδοποιήσεως, εἶχε σκορπίσει τὴ φρίκη καὶ τὸ θάνατο, γκρεμίζοντας τὰ ὡμορφα σπιτία ποὺ ἀπλωνόντουσαν ἀπὸ τοὺς πρόποδες τοῦ ἡφαιστείου ὡς τὴ θάλασσα. Κι' ἀπὸ τότε ἡ ζωὴ τῆς ΠομπηΪας μεταμορφώθηκε σὺν ἀπὸ κάποιου ἀνεξήγητο θαύμα. Τ' αὐστηρὰ Ῥωμαϊκὰ ἦθη ποὺ εἶχαν φέρεσι νὰ ὑποχωροῦν μπροστὰ στὴς τρελλὰς διασκεδάσεις, στὴν ἀνατολικὴν χλιδὴ καὶ στοὺς σκανδαλώδεις ἔρωτες τῶν Ῥωμαίων πατρικίων καὶ τῶν πλουσίων ἐμπόρων τῆς Καμπανίας, τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἀσίας, οἱ ὅποιοι ἀποτελοῦσαν τὸν κυριώτερον πυρῆνα τῶν 25.000 κατοίκων τῆς πόλεως.

Μὰ ὑπάρχει ἀκόμη καὶ μιὰ παράξενη σύμπτωση ποὺ ἐπετάχυνε καὶ διευκόλυνε αὐτὴ τὴν μεταμόρφωσιν τῶν αὐστηρῶν ἠθῶν. Τριάντα ἐννέα χρόνια μετὰ Χριστὸν ἐξέσπασε ἕνας μεγάλος καυγᾶς μετὰ τὴν ΠομπηΪαν καὶ Νοκρινῶν κατὰ τὴ διάρκεια ἑνὸς θεάματος στὸν Ἰππόδρομον καὶ τότε ὁ Νέρων καὶ ἡ Σύγκλητος, γιὰ νὰ ἡσυχάσουν τὰ πνεύματα, διέταξαν τὸ κλείσιμο τοῦ Ἰπποδρόμου γιὰ δέκα χρόνια.

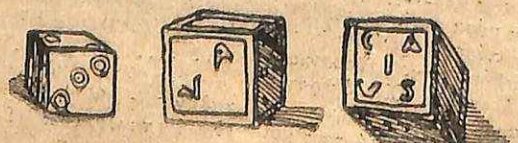
Αὐτὸ τὸ αὐστηρὸ διάταγμα στενοχώρησε σ' ἀφάνταστο βαθμὸ τοὺς ἐμπόρους ποὺ ἤθελαν νὰ διασκεδάσουν καὶ τοὺς πλουσίους ποὺ εἶχαν λεπτὰ γιὰ νὰ τὰ σπαταλήσουν σὲ γλέντια καὶ σὲ ὄργια. Μόλις ἐκλείσθη

λοιπὸν ὁ Ἰππόδρομος, ἀνοίξαν ἀμέσως ἡ λέσχες τῶν τυχερῶν παιγνιδίων, τ' ἀπόκρυφα θέατρα καὶ τὰ «ἄντρα τῆς Ἀφροδίτης», ὅπου πεντάμορφες γυναῖκες τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἀνατολῆς πουλοῦσαν τὰ φιλιὰ τους καὶ τὰ χάδια τους. Κι' ὁ μόνον αὐτὸ, ἀλλὰ καὶ ἡ μυστηριώδης λατρεία τοῦ Διονύσου ἀπόκτησε πολλοὺς καὶ πολλὰς ὁπαδοὺς κι' ἀπὸ τοὺς Ῥωμαίους πατρικίους καὶ ἀπὸ τὴς εὐγενεῖς δέσποινες τῆς ΠομπηΪας, ποὺ λάβαιναν μέρος στὰ ἀπερίγραπτα ἐκείνα βακχικὰ ὄργια, τὰ ὁποῖα ἀπαγόρευαν αὐστηρὰ οἱ Ῥωμαῖοι νόμοι καὶ τὰ τιμωροῦσαν ἀδυσώπητα μετὰ τὴν ποινὴ τοῦ θανάτου.

Τὰ τελευταῖα λοιπὸν σαράντα χρόνια τῆς ΠομπηΪας πέρασαν ἔτσι μετὰ μιὰ παράξενη ἀγωνία γιὰ τὴς ἀπολαύσεις, πρᾶγμα ποὺ φαίνεται καθαρά, ὅχι μόνον στὰ χρονικά ἐκείνης τῆς ἐποχῆς, ἀλλὰ καὶ στὴς ἐπιγραφές ποὺ ὑπάρχουν ἀπάνω στοὺς τοίχους τῶν σπιτιῶν καὶ τῶν καταστημάτων τῆς ΠομπηΪας, τόσο σ' ἐκείνες ποὺ μοιάζουν μετὰ τὴς δικῆς μας διαφωμίσεως, ὅσο καὶ σ' ἐκείνες ποὺ εἶναι γραμμένες μετὰ κάρθουνο ἀπὸ τὰ χαμῖνια ἐκείνης τῆς ἐποχῆς.

Μὰ τὴν εὐθυμὴν ζωὴ τῆς ΠομπηΪας δὲν τὴν ζοῦσαν μονάχα οἱ πλούσιοι ἐμπόροι κι' οἱ ἀριστοκρατικοὶ πατρικιοὶ. Ἄν κάνομε ἕνα περίπατο μέσα στοὺς δρόμους τῆς ΠομπηΪας, ὅπου ἡ ἀνασκαφὴ τοῦ καθηγητοῦ Μαγιόρι φέρνουν διαρκῶς στὸ φῶς ὅλο καὶ καινούργιες θύρες τῆς θαμμένης πόλεως, θὰ δοῦμε ὅτι καὶ ὁ λαὸς γλεντοῦσε ὅσο μποροῦσε πρὶν τρελλὰ καὶ πρὶν ἐγγονοῦσα.

Στὴν ὁδὸ Ἑρμοῦ, παραδει-

Κύβοι ἐκτεθέντες στὴν ΠομπηΪα

ματος χάριν, βρίσκεται μιὰ περίφημη ταβέρνα μετὰ τὸν μαρμαρινὸν πάγκο τῆς μπροστᾶς τῆς εἰσοδοῦ, ὅπου στεκότουσαν κι' ἔπιναν ἕνα ποτήρι κρασί οἱ ἀνθρώποι τὸν λαόν, ὅπως κάνουν σήμερα μπροστὰ στὸν πάγκο ἑνὸς μικροῦ μπάρ καὶ μιὰς ταβέρνας τῆς ἐποχῆς μας. Αὐτὴ ἡ περίφημη λαϊκὴ ταβέρνα τῆς ΠομπηΪας ἔχει τὸ ὑπόγειόν της ποὺ ἦταν γεμάτο ἀπὸ τὰ πυθάρια μετὰ τὸ κρασί, τὴν κουζίνα τῆς καὶ ἕνα μεγάλο «ἰδιαίτερον», ὅπου γλεντοκοποῦσε ἡ ταχτικὴ πελατεία της. Στους τοίχους αὐτῆς τῆς ἰδιαίτης αἰθουσας εἶνε ζωγραφισμένες σκηνές ἀπὸ τὴν ζωὴ τοῦ λαοῦ κι' ἀνάμεσα σ' αὐτὰς ὑπάρχει μιὰ ποὺ παριστάνει τέσσερες «κράσους τέρρες», συγκεντρωμένους γύρω ἀπὸ ἕνα τραπέζι μ' ἕνα μικρὸ γκαρσόνι ποὺ τοὺς γεμίζει τὴς κοῦπες μετὰ γλυκὸ κρασί, ἐνῶ στὸ διπλάνω τραπέζι μιὰ παρέα παίζει ζάρια! Τὸ τυχερὸ παιγνίδι τῶν ζαριῶν ἦταν, πράγματι, τὸ πάθος τῶν κατοίκων τῆς ΠομπηΪας, παρ' ὅλους τοὺς αὐστηροὺς νόμους ποὺ τὸ ἀπαγόρευαν.

Χορεύτρια τῆς ΠομπηΪας

Τὰ ζάρια γινόντουσαν συνήθως ἀπὸ ἐλεφαντόδοντο, ἀπὸ χαλκὸ ἀπὸ κόκκαλο ἢ ἀπὸ μολύβι καὶ τὸ καθένα εἶχε στὴν ἑξῆ πλευρὴς του ἀριθμοὺς ἀπὸ τὸ 1 ὡς τὸ 6 ἢ γράμματα. Οἱ παίχτες τῶν ζαριῶν, γιὰ ν' ἀποφεύγουν τὴν «ζαβολιέ», κινούσαν τὰ ζάρια μέσα σ' ἕνα δερμάτινον ὡχὼν κι' ἔπειτα τὸ ἀναποδογύριζαν ἀπάνω στὸ τραπέζι! Κέρδιζε δὲ ἐκεῖνος ποὺ ἔκανε τοὺς περισσότερους πόντους, μετῶντας τὸν ἀριθμὸν ποὺ εἶχαν νὰ κάμωσιν ὅταν ἔδειχναν κάθε φορά τὰ ζάρια. Ἡ καλύτερη ριζιὰ ἦταν καὶ τότε ἡ «ἐξέρως», ὅταν δηλαδὴ ὅλα τὰ ζάρια ἔδειχναν τὸν ἀριθμὸν ἑξῆ καὶ λεγότανε τότε

«ριζιὰ τῆς

Ἀφροδί-

της», ἐνῶ ἡ χειρότερη ἦταν ἡ

«ριζιὰ τοῦ σκύλου», ὅταν δη-

λαδή ὅλα τὰ ζάρια ἔδειχναν

μονάχα ἀπὸ ἕνα πόντο.

Τὸ πάθος αὐτοῦ τοῦ τυχεροῦ

παιγνιδίου ἦταν τόσο μεγάλο,

ὥστε δὲν ἄργησε ν' ἀνοίξῃ

στὴν ΠομπηΪα ἕνα εἰδικὸ κέν-

τρο, ἡ περίφημη «Ταβέρνα τῆς

Ἀσωτείας». Αὐτὴ ἡ ταβέρνα ἦ-

ταν ἕνα ὡμορφο σπιτί, ὅπου ἐ-

σύχναζαν οἱ πλούσιοι νέοι καὶ ἡ

ὡμορφὴς τρελλὲς νέες ἐκείνης

τῆς ἐποχῆς κι' ὅπου ὁ ταθε-

ρινάρης κρατοῦσε προσεχτικὰ

μετὰ «τεμπερί» τοὺς λογαρια-

σμούς του πᾶνω στοὺς τοίχους.

Τὰ κέρδη του φυσικὰ ἦταν με-

γάλα, γιὰτὶ, ἐκτὸς ἀπ' τὸ δι-

κῆμα καὶ μετὰ τὴν ὑπέρροχη γρα-

μὰς τοῦ σώματός της, Ἄπο μι-

κρὴ χορεύτρια, ἔγινε γρήγορα

κορυφαία τοῦ μπαλέτου κι' ἔ-

πειτα ἡ μεγαλύτερη «βεντέτ-

τα» τῆς ΠομπηΪας. Ἡ βασιλί-

σα τῆς ταβέρνας, στοὺς ἐρω-

τευμένους καὶ σ' ὅλους ἐκεί-

νους ποὺ ἤθελαν μιὰ ἀπόκρυφ

ἐρωτικὴ φωλιά.

Σιγά-σιγά τώρα μετὰ τὰ χρό-

νια ἄλλαξαν καὶ τὰ θεάματα

ποὺ δινόντουσαν στὸ «μικρὸ

κλειστὸ θέατρο» τῆς ΠομπηΪας,

στὰ μαρμαρένια μέγαρα τῶν

πατρικίων ἢ στὰ διάφορα καμ-

παρέ. Δὲν παροῦσιν αὖτε πιά

κωμωδίες, τίς ὁποῖες ἐπαίζαν

οἱ μῖμοι, ἀλλὰ «ἐπιθεωρήσεις»

καὶ «νούμερα ποικιλιῶν!» Σ'

αὐτὰ τὰ καινούργια θεάματα,

λάβαιναν μέρος ὑπέρροχα μπα-

λέττα ἀπὸ Ἑλληνίδες χορεύ-

τριες, περίφημες σ' ὅλο τὸν ἄρ-

χαιο κόσμον γιὰ τὴν ὡμορφί-

αν καὶ γιὰ τὴν χορευτικὴ τέ-

χνη τους. Αὐτὲς, μετὰ δύο λόγια,

ἦσαν τὰ «γκέρλς» ἐκείνης τῆς

ἐποχῆς ποὺ συμπληρώναν μετὰ

τὴς θεαματικῆς ἐπιδείξεως τοὺς

τὴς σατυρικῆς κωμωδίας, ἡ ὁ-

ποῖες εἶχαν ὡς θεμάτα διάφο-

ρα πολιτικὰ γεγονότα τῆς Ῥώ-

μης καὶ τῆς ΠομπηΪας, μικρὰ

καὶ μεγάλα σκάνδαλα τῶν δυ-

πλέων καὶ τὴς ἀτυχῆς περιπέ-

τειᾶς κάποιου μεγάλου Πομ-

πηϊανοῦ ἢ Ῥωμαίου πατρικίου.

Ἡ Ῥώμη δὲν ἐμπόδιζε αὐτὲς

τὴς διασκεδάσεις, παρὰ μονάχα

ὅταν οἱ «ἐπιθεωρησιολογῶν»

τολμοῦσαν νὰ σατυρίσουν τὸ ἱ-

ερό πρόσωπο τοῦ αὐτοκράτο-

ρος. Σὲ μιὰ τέτοια περιπτώ-

ση, ἡ Ῥώμη ἐκφευγόντις τοὺς κε-

ρανοὺς της. Κι' ἀλήθεια, ἐξέ-

ρουμε ὅτι ὁ Νέρων κατεδικάσε

σ' ἐξορία κάποιον ἠθοποιὸ Ντοῦ-

το, ὁ ὁποῖος σὲ μιὰ ἀπὸ αὐτὰς

τὴς «ἐπιθεωρήσεις» τὸν ἀποκά-

λοῦσε μητροκτόνον καὶ ὅτι ὁ

Γάλλος ἐβριζε στὴν φυλακὴν

ἐναντὶ ἄλλου ποὺ εἶχε τολμήσει

ν' ἀποκηρύξῃ τὸ πρόσωπο τοῦ

αὐτοκράτορος, ὅταν γύριζε ἀ-

πὸ τὸν πόλεμο...

Σὲ λίγο ὥστόσο κι' αὐτὲς ἡ αὐστηρότητες παρέλυσαν καὶ τὰ θεάματα τῆς ΠομπηΪας ἔγιναν ἀκόμη πρὶν τολμηρὰ, ἀκόμη πρὶν σκανδαλιστικὰ, ἀκόμη πρὶν ἀνῆθικα. Στὰ μιούζικ-χάι τότε ἡ χορεύτριας ἀρχίζουν τὴς ἐπιδείξεις τοὺς ντυμένες μετὰ μακρὲς καὶ σεμνὺς χιτῶνες καὶ τὴς τελείωναν μετὰ θρίαμβο, τῆς τελείας γύμνας!

Δὲν εἶνε πάλι διόλου δύσκολο νὰ φαντασθῇ κανεὶς τὴν ζῶν ἔκασαν καὶ πόσο μεγάλῃ φήμῃ εἶχαν ἡ μεγάλες «βεντέτες» αὐτῶν τῶν ἐλαφρῶν θεαμάτων. Ξέρουμε μάλιστα ὅτι ἡ μεγαλύτερη ἀπ' αὐτὰς ἦταν μιὰ πεντάμορφη Ἑλληνίδα, ἡ περίφημη Λυδία, πασίγνωστη ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ὡς ἡ «Ξανθὰ τῆς ΠομπηΪας» κι' ἡ ὁποία ἦταν, μπορούμε νὰ ποῦμε, ἡ Μιστενγκέτ ἐκείνης τῆς ἀρχαίας Μονμάρτης, μιὰ Μιστενγκέτ ὅλο δροσιά, χάρι καὶ γοητεία.

Ἡ Λυδία, ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα ποὺ παρουσιάστηκε ὡς χορεύτρια στὴ σκηνὴ τοῦ «μικροῦ θεάτρου», προκάλυψε ἀμέσως τὸν γενικὸ θαυμασμό μετὰ τὴν πλοῦσια χρυσοδόξα καὶ μαλλιά της καὶ μετὰ τὴς ὑπέρροχες γραμμές τοῦ σώματός της. Ἀπὸ μιὰ κρὴ χορεύτρια, ἔγινε γρήγορα κορυφαία τοῦ μπαλέτου κι' ἔπειτα ἡ μεγαλύτερη «βεντέτα» τῆς ΠομπηΪας. Ἡ βασιλίσα τῆς ταβέρνας, στοὺς ἐρωτευμένους καὶ σ' ὅλους ἐκείνους ποὺ ἤθελαν μιὰ ἀπόκρυφ ἐρωτικὴ φωλιά.

Ἡ Λυδία, ὅπως σήμερα ὅλες ἡ περίφημες «βεντέτες», ἀπόκτησε σὲ λίγο ἕνα μεγάλο μέγαρο, μυθώδους πολυτελείας, μ' ἀναρίθμητους σκλάβους καὶ διαλεκτοὺς μουσικοὺς. Ἐνας μάλιστα γλύπτης θαυμαστής της θέλησε ν' ἀποθανάτιστῃ τὸ «κλασσικὸ «προφίλ» της σὲ μιὰ χάλκινη προτομὴ ποὺ βρέθηκε τώρα τελευταία κατὰ τὴς ἀνασκαφῆς σ' ἕνα σπιτί ποὺ ἴσως ἦταν δικό της. Ἡ Λυδία θαυμάζονταν ἀπ' ὅλον τὸν κόσμον ὡς μιὰ ἐνσάρκωσις τῆς Ἀφροδίτης.

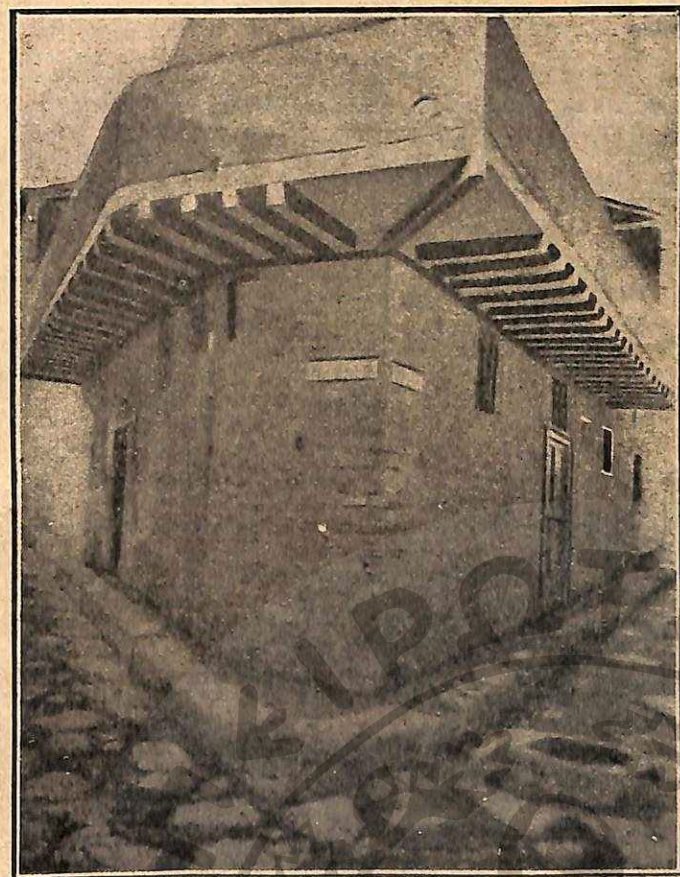
Μὰ τὰ θεάματα αὐτὰ δὲν ἦταν ἡ μόνος διασκεδάσεις ποὺ μπορούσε ν' ἀπολαύσῃ ἕνας πλούσιος Πομπηϊανός. Ὑποτίθεται ἀπὸ τὸ θέατρο, παραδειγμάτων χάριν, ἀν δὲν ἤθελε νὰ κοιμηθῇ, μπορούσε θαυμάσια νὰ κάμῃ μιὰ βόλτα καὶ νὰ ξεφυτρήσῃ στὸ «Θερμοπόλιον», ὅπου εὕρισκε ζεστὸ κρασί καὶ ζεστὰ ποτὰ κι' ὅπου σερβίριζαν τοὺς πελτέδες ὡμορφες «γκαρόνες» ἀπὸ τὴ Μικρὰ Ἀσία. Ἡ περιφημότερη ἀπ' αὐτὰς τὴς τρελλῆς γυναικῆς, ἦταν ἡ Αἴγλη, ἡ Μαρία καὶ ἡ Σμύρνα, τῶν ὁποίων τὰ ὄνόματα εἶναι γραμμένα σ' ἕνα τοῖχο αὐτοῦ τοῦ νυχτερινοῦ

κέντρου, μ' ἕνα κοσμητικὸ ἐπιθετο ποὺ μᾶς δίνει νὰ καταλάβουμε ὅτι κι' ἡ τρεῖς αὐτὲς περίφημες «γκαρόνες» δὲν ἦταν ὑποδείγματα ἠθικῆς...

Ἄν τώρα θελήσουμε νὰ συγκρίνομε τὸ «Θερμοπόλιον» μετὰ κανένα εὐθυμὸ νυχτερινὸ κέντρο τῆς ἐποχῆς μας, θὰ δοῦμε ὅτι μοιάζει μ' ἕνα «Ταμπαρέν» μετὰ τὰ «ἰδιαίτερα δωμάτια» του, τόσο στὸ πρῶτο, ὅσο καὶ στὸ δεύτερο πάτωμα, ποὺ ἦταν γεμάτα πάντα ἀπὸ πλοῦσιους καὶ σπάταλους πελάτες, γιὰτὶ ἐκεῖ πέρα συγκεντρωνόντουσαν ὅλοι οἱ γλεντιῶν τῆς ΠομπηΪας. Τὸ «Θερμοπόλιον» ἦταν ἀκριβῶς ὁ τόπος τοῦ νυχτερινοῦ κέντρου, στὸ ὁποῖο μπορούσε κανεὶς νὰ «σουπάρῃ» ὑστερα ἀπὸ τὸ ἔσπαι, ὅπου εὕρισκε τὰ ἐκλεκτότερα κρασιά καὶ τὴς ὡραιότερες ὁρ-

καρκτηριστικὴ ὑπόδειξις γιὰ τοὺς καλεσμένους του: «Ἀπόφευγε τὴς φιλήδονες ματιὰς καὶ μὴ κάνεις γλυκὰ μάτια στὴ γυναῖκα τοῦ ἄλλου. Πρόσεχε νὰ εἶσαι πάντα εὐπρεπὴς στὰ λόγια σου!»

Αὐτὴ ἡ ὑπόδειξις μᾶς δείχνει καθαρὰ σὲ ποῖο σημεῖο καταπτώσεως εἶχαν φτάσει τὰ ἦθη τῆς ΠομπηΪας. Μᾶς δείχνει ἀκόμη ὅτι ὅλη ἡ χλιδὴ καὶ ἡ μαλακότης τῆς ζωῆς τῆς Ἀνατολῆς εἶχε μεταφερθῇ στὴν ΠομπηΪα καὶ στὴ Ῥώμη ἀπὸ τοὺς ἐμπόρους καὶ τοὺς πλοῦσιους ξένους, ὑποσκάπτοντας τὴν αὐτοκρατορία καὶ προετοιμάζοντας τὴν θριαμβευτικὴ νίκη τῶν βαρβάρων ποὺ κατέδρασαν μετὰ τὴς ὁρδῆς τους ἀπὸ τὸ Βορρᾶ.

Τὸ «Σπίτι μετὰ τὸν κρεμαστὸ ξέωτον»

χρηστρίδες ἐκείνης τῆς ἐποχῆς.

Αὐτὸ τὸ εὐθυμὸ κέντρο ποὺ θάφηκε κάτω ἀπὸ τὴν λάσπη βγαίνει πάλι σήμερα στὸ φῶς, ὑστερα ἀπὸ 19 αἰῶνες, μετὰ τὴς ὡμορφῆς κοῦπες τοῦ ἀσκαφισμένου στὰ ράγια, μετὰ τὴν μεγάλην χύτρα γιὰ τὰ ζεστὰ ποτὰ ἀπάνω ἀκόμη στὴ φρεσὶ, μετὰ τὴν μεγάλην λυχνάρια ποὺ φώτιζαν τὴν νύχτα τὴς αἰθουσῆς καὶ μ' ἕνα σωρὸ νομίσματα, φλογαγμένα μέσα σ' ἕνα εἶδος ληκύθου τὰ ὁποῖα εἶναι δίχως ἄλλο ἢ εἰσπραξιὴς τῆς τελευταίας νύχτας τοῦ «Θερμοπόλιου» ποὺ φιλοξενούσε ὅλους τοὺς γλεντιῶν τῆς ΠομπηΪας...

Μὲ δύο λόγια, ἡ ΠομπηΪα εἶχε πάρει ἕναν πολὺ ἐπικίνδυνον κατήφορο ὡς τὸ σημεῖο ποὺ ἔπρεπε νὰ κάμῃ μιὰ βόλτα καὶ νὰ ξεφυτρήσῃ στὸ «Θερμοπόλιον» ποὺ φιλοξενούσε ὅλους τοὺς γλεντιῶν τῆς ΠομπηΪας...

Ἡ ΠομπηΪα ἦταν, ἐξ αἰτίας τοῦ χαρακτήρος της, χαρακτηριστικὴ μιᾶς ναυτικῆς καὶ ἐμπορικῆς πόλεως, μιὰ ἀπὸ τὴς πρώτες πόλεις ἐκείνης τῆς ἐποχῆς ποὺ διεφθάρσαν ἀπὸ τὰ ἀσιατικὰ ἦθη ὡς τὸ σημεῖο νὰ ἐξαρτᾶται ὅλη τῆς ἡ πολιτικῆς ζωῆς ἀπὸ τὰ ἐκλογικὰ σκάνδαλα καὶ ἀπὸ τὰ χαμόγελα τῶν ὡμορφῶν γυναικῶν. Ἐνα παράδειγμα αὐτῆς τῆς πολιτικῆς διαφθορᾶς εἶναι ἡ προεκλογικὴ προκήρυξις ποὺ βρίσκεται ἀπὸ τὸ «Σπίτι μετὰ τὸν κρεμαστὸ ξέωτον».

Ἀπ' ὅλα πάλι τὰ σπιτία τοῦ ἔρωτος, τὸ περίφημότερον ἦταν τὸ «Σπίτι μετὰ τὸν κρεμαστὸ ξέωτον», ὅπου οἱ Πομπηϊανοὶ ἀριστοκράτες εὕρισκαν τὴν πρὶν ὡμορφὴν γυναικῆς τῆς Ἀνατολῆς. Ἀπ' αὐτὸ τὸ «

Τό άριστούργημα τών άριστουργημάτων

Οί Δαίμονες του 'Ωκεανού

Τού Γουσταύου Αϊμάρ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

ΜΠΡΟΣ! Πέρασε! το φώναζε τότε εκείνος υποχωρώντας - πρὸς τὰ πίσω. Φυλάξου όμως!

Τὸ αἶμα πού χύθηκε ἐξ αἰτίας σου, θά οὐ πνίξη.

— Ἀς γίνῃ κι' αὐτό! τῆς φώναζε ἀμέσως ὁ Τυρόγατος, μ' ἕνα πνιγμένο γέλιο.

Κι' ἀφοῦ πέρασε ἀπὸ μπροστά της, προχώρησε καὶ πήγε κοντὰ στὴν δούκισσα καὶ στὴν κόρη της.

Τὸ ἄνθος τοῦ Μαίτου τὸν ἀκολούθησε καὶ στάθηκε πλάι του.

Ὁ Τυρόγατος, ἀφοῦ ἔκανε μιὰ θαθεῖα ὑπόκλιση μπροστὰ στὶς δυὸ γυναῖκες, εἶπε στὴ δούκισσα μ' ἕναν ἱκετευτικό τόνο:

— Κυρία, γιὰ τελευταία φορά, σὰς παρακαλῶ, δεχτήτε νὰ μ' ἀκούσετε!.. Θέλω νὰ σὰς ἀπασχολήσω μερικὲς στιγμὲς ἰδιαιτέρως.

— Μπορεῖτε νὰ μιλήσετε ἐλεύθερα, κύριε, μπροστὰ στὴν κόρη μου καὶ στὴν μικρὴ αὐτὴ κοπέλλα. Δὲν ἔχω κανένα μυστικό ἀπ' αὐτές, ἀπάντησε ταραγμένη ἡ δούκισσα στὸν Τυρόγατο.

Ὁ Τυρόγατος ὅμως, συγκινημένος περισσότερο, τῆς ξανάπε:

— Κυρία, σὰς ζητῶ χίλιες φορές συνγνώμην πού εἰμαι ὑποχρεωμένος νὰ ἐπιμένω στὴν παράκλησί μου. Πρέπει νὰ σὰς μιλήσω ἰδιαιτέρως.

— Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω γιὰ ποῖο λόγο ἐπιμένετε, κύριε!.. Δὲν ἐννοῶ γιὰ ποῖο λόγο ν' ἀπομακρυνθῶτε ἀπ' αὐ-

τὸ τὸ δωμάτιο. Μιλήστε ἐλεύθερα, σὰν νὰ εἴμαστε ἡ δυὸ μας.

— Κυρία, δὲν πρέπει νάχετε κανένα φόβο ἀπὸ μένα. Σὰς δίνω τὸν λόγο τῆς τιμῆς μου ὅτι εἶνε δικό σας κυρίως συμφέρον νὰ μὴν ἀκούσῃ κανεὶς ἄλλος ἀπὸ σὰς τὰ λόγια μου.

Ὁ Τυρόγατος ἦταν καταφανερὸν ὅτι τὴ στιγμὴ ἐκείνῃ ὑπέφερε. Ἐτρεψε σύγκορμος. Κάτι σπουδαῖο ἀσφαλῶς ἐτάραζε τὴν σκοτεινὴ ψυχὴ του.

Ἀφοῦ λοιπὸν στάθηκε λίγες στιγμὲς σιωπηλὸς, ξανάπε:

— Κυρία, σὰς ἱκετεύω, σὰς ἐξορκίζω σ' ὅτι ἔχετε πρὸς ἀγαπῆτὸν σ' αὐτὸν τὸν κόσμο, δεχτήτε αὐτὸ πού σὰς προτείνω...

Ἡ δούκισσα ὅμως καὶ πάλιν ἦταν ἀνένδοτη. Ἀνησυχῶσε κι' ἔτρεψε σὰν ἕνα φύλλο τοῦ φθινοπώρου.

Τὸ ἄνθος τοῦ Μαίτου τότε προχώρησε κοντὰ της καὶ τῆς εἶπε:

— Δεχθήτε, κυρία, νὰ τὸν ἀκούσετε. Θά σὰς μιλήσῃ ἐδῶ. Ἐγὼ κι' ἡ Βιολέττα θά πάμε στὸ διπλανὸ δωμάτιο καὶ θά σὰς βλέπουμε, χωρὶς νὰ σὰς ἀκούω. Μὴ φοβόσαστε!.. Εἰμαι σίγουρη ὅτι δὲν θὰ τολμήσῃ νὰ σὰς πειράξῃ!..

— Ὑπ' αὐτὸν τὸν ὄρο θά μπορούσα νὰ τὸν ἀκούσω!.. ψιθύρισε ἡ δούκισσα σὰν νὰ μονολογούσε.

Τὰ μάτια τοῦ Τυρόγατου ἀστράψαν ἀμέσως ἀπὸ χαρά.

— Κυρία, φώναξε, τὸν δέχομαι αὐτὸν τὸν ὄρο κι' ὅποιον ἄλλο ἀκόμα θέλετε, ἀρκεῖ νὰ μὲ βεβαιώσετε ὅτι θά μ' ἀκούσετε με προσοχή.

Ἡ δούκισσα, χωρὶς ν' ἀπαντῇ στὸν Τυρόγατο, σιγοψιθύρισε κάτι στὴν κόρη της. Ἡ δὸνα Βιολέττα σηκώθηκε ἀμέσως ἐπάνω, καὶ μαζὺ μὲ τὸ ἄνθος τοῦ Μαίτου πήγανε στὴν διπλάνη κάμαρα.

Τότε ἡ δούκισσα ξαλώθηκε περισσότερο ἀναπαυτικὰ ἀπάνω στὴν πολυθρόνα πού καθότανε, καὶ εἶπε στὸν Τυρόγατο:

— Κυρία, δὲν πρέπει νάχετε κανένα φόβο ἀπὸ μένα. Σὰς δίνω τὸν λόγο τῆς τιμῆς μου ὅτι εἶνε δικό σας κυρίως συμφέρον νὰ μὴν ἀκούσῃ κανεὶς ἄλλος ἀπὸ σὰς τὰ λόγια μου.

Ὁ Τυρόγατος ἦταν καταφανερὸν ὅτι τὴ στιγμὴ ἐκείνῃ ὑπέφερε. Ἐτρεψε σύγκορμος. Κάτι σπουδαῖο ἀσφαλῶς ἐτάραζε τὴν σκοτεινὴ ψυχὴ του.

Ἀφοῦ λοιπὸν στάθηκε λίγες στιγμὲς σιωπηλὸς, ξανάπε:

— Κυρία, σὰς ἱκετεύω, σὰς ἐξορκίζω σ' ὅτι ἔχετε πρὸς ἀγαπῆτὸν σ' αὐτὸν τὸν κόσμο, δεχτήτε αὐτὸ πού σὰς προτείνω...

Ἡ δούκισσα ὅμως καὶ πάλιν ἦταν ἀνένδοτη. Ἀνησυχῶσε κι' ἔτρεψε σὰν ἕνα φύλλο τοῦ φθινοπώρου.

Τὸ ἄνθος τοῦ Μαίτου τότε προχώρησε κοντὰ της καὶ τῆς εἶπε:

— Δεχθήτε, κυρία, νὰ τὸν ἀκούσετε. Θά σὰς μιλήσῃ ἐδῶ. Ἐγὼ κι' ἡ Βιολέττα θά πάμε στὸ διπλανὸ δωμάτιο καὶ θά σὰς βλέπουμε, χωρὶς νὰ σὰς ἀκούω. Μὴ φοβόσαστε!.. Εἰμαι σίγουρη ὅτι δὲν θὰ τολμήσῃ νὰ σὰς πειράξῃ!..

— Ὑπ' αὐτὸν τὸν ὄρο θά μπορούσα νὰ τὸν ἀκούσω!.. ψιθύρισε ἡ δούκισσα σὰν νὰ μονολογούσε.

Τὰ μάτια τοῦ Τυρόγατου ἀστράψαν ἀμέσως ἀπὸ χαρά.

— Κυρία, φώναξε, τὸν δέχομαι αὐτὸν τὸν ὄρο κι' ὅποιον ἄλλο ἀκόμα θέλετε, ἀρκεῖ νὰ μὲ βεβαιώσετε ὅτι θά μ' ἀκούσετε με προσοχή.

Ἡ δούκισσα, χωρὶς ν' ἀπαντῇ στὸν Τυρόγατο, σιγοψιθύρισε κάτι στὴν κόρη της. Ἡ δὸνα Βιολέττα σηκώθηκε ἀμέσως ἐπάνω, καὶ μαζὺ μὲ τὸ ἄνθος τοῦ Μαίτου πήγανε στὴν διπλάνη κάμαρα.

Τότε ἡ δούκισσα ξαλώθηκε περισσότερο ἀναπαυτικὰ ἀπάνω στὴν πολυθρόνα πού καθότανε, καὶ εἶπε στὸν Τυρόγατο:

— Κυρία, δὲν πρέπει νάχετε κανένα φόβο ἀπὸ μένα. Σὰς δίνω τὸν λόγο τῆς τιμῆς μου ὅτι εἶνε δικό σας κυρίως συμφέρον νὰ μὴν ἀκούσῃ κανεὶς ἄλλος ἀπὸ σὰς τὰ λόγια μου.

Ὁ Τυρόγατος ἦταν καταφανερὸν ὅτι τὴ στιγμὴ ἐκείνῃ ὑπέφερε. Ἐτρεψε σύγκορμος. Κάτι σπουδαῖο ἀσφαλῶς ἐτάραζε τὴν σκοτεινὴ ψυχὴ του.

Ἀφοῦ λοιπὸν στάθηκε λίγες στιγμὲς σιωπηλὸς, ξανάπε:

— Κυρία, σὰς ἱκετεύω, σὰς ἐξορκίζω σ' ὅτι ἔχετε πρὸς ἀγαπῆτὸν σ' αὐτὸν τὸν κόσμο, δεχτήτε αὐτὸ πού σὰς προτείνω...

Ἡ δούκισσα ὅμως καὶ πάλιν ἦταν ἀνένδοτη. Ἀνησυχῶσε κι' ἔτρεψε σὰν ἕνα φύλλο τοῦ φθινοπώρου.

Τὸ ἄνθος τοῦ Μαίτου τότε προχώρησε κοντὰ της καὶ τῆς εἶπε:

— Δεχθήτε, κυρία, νὰ τὸν ἀκούσετε. Θά σὰς μιλήσῃ ἐδῶ. Ἐγὼ κι' ἡ Βιολέττα θά πάμε στὸ διπλανὸ δωμάτιο καὶ θά σὰς βλέπουμε, χωρὶς νὰ σὰς ἀκούω. Μὴ φοβόσαστε!.. Εἰμαι σίγουρη ὅτι δὲν θὰ τολμήσῃ νὰ σὰς πειράξῃ!..

— Ὑπ' αὐτὸν τὸν ὄρο θά μπορούσα νὰ τὸν ἀκούσω!.. ψιθύρισε ἡ δούκισσα σὰν νὰ μονολογούσε.

Τὰ μάτια τοῦ Τυρόγατου ἀστράψαν ἀμέσως ἀπὸ χαρά.

— Κυρία, φώναξε, τὸν δέχομαι αὐτὸν τὸν ὄρο κι' ὅποιον ἄλλο ἀκόμα θέλετε, ἀρκεῖ νὰ μὲ βεβαιώσετε ὅτι θά μ' ἀκούσετε με προσοχή.

Ἡ δούκισσα, χωρὶς ν' ἀπαντῇ στὸν Τυρόγατο, σιγοψιθύρισε κάτι στὴν κόρη της. Ἡ δὸνα Βιολέττα σηκώθηκε ἀμέσως ἐπάνω, καὶ μαζὺ μὲ τὸ ἄνθος τοῦ Μαίτου πήγανε στὴν διπλάνη κάμαρα.

Τότε ἡ δούκισσα ξαλώθηκε περισσότερο ἀναπαυτικὰ ἀπάνω στὴν πολυθρόνα πού καθότανε, καὶ εἶπε στὸν Τυρόγατο:

— Κυρία, δὲν πρέπει νάχετε κανένα φόβο ἀπὸ μένα. Σὰς δίνω τὸν λόγο τῆς τιμῆς μου ὅτι εἶνε δικό σας κυρίως συμφέρον νὰ μὴν ἀκούσῃ κανεὶς ἄλλος ἀπὸ σὰς τὰ λόγια μου.

Ὁ Τυρόγατος ἦταν καταφανερὸν ὅτι τὴ στιγμὴ ἐκείνῃ ὑπέφερε. Ἐτρεψε σύγκορμος. Κάτι σπουδαῖο ἀσφαλῶς ἐτάραζε τὴν σκοτεινὴ ψυχὴ του.

Ἀφοῦ λοιπὸν στάθηκε λίγες στιγμὲς σιωπηλὸς, ξανάπε:

κύριε, μπορεῖτε ν' ἀρχίσετε...

Ὁ Τυρόγατος ὅμως δὲν τῆς ἀποκρίθηκε ἀμέσως. Ἐσκυψε τὸ πρόσωπό του καὶ στάθηκε ἀκίνητος καὶ βουβὸς σὰν ἀγαλμα.

Ἡ δούκισσα τὸν κύτταξε παρὰ ξένα κι' ἀξαφνὰ ἀναστέναξε. Τότε ἐκείνος κατέθεσε τὴν χεῖρα του κι' ἀρχισε νὰ τῆς λέη, μὲ μιὰ φωνὴ γεμάτῃ συντριβὴ καὶ πόνο:

— Ὁμολογῶ ὅτι σὰς φέρθηκα ἀνάνδρῳ! κυρία δούκισσα. Ὑπῆρξα ἕνας ἄτιμος ἀπέναντί σας!.. Ἀλλὰ τώρα τὸ ἔχω πειὰ μετανοῶ καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρήσετε...

— Κύριε, τοῦ φώναξε νευριασμένη ἡ δούκισσα, δὲν ἔχουν καμμιὰ ἀξία αὐτὰ πού μοῦ λέτε. Εἶνε περιττὸν νὰ μὲ κουράζετε μ' αὐτά!.. Πέστε μου, τί θέλετε ἀπὸ μένα;

Ὁ Τυρόγατος μισόκλεισε τὰ μάτια του καὶ μὲ μιὰν ὑπόκοψη φωνή, τῆς ξανάπε:

— Ὁμολογῶ ὅτι σὰς φέρθηκα ἄτιμα, κυρία. Μὰ τώρα τὸ μετανοῶ καὶ ἀπαιτῶ ἀπὸ σὰς νὰ μ' ἀκούσετε με προσοχή. Θέλω νὰ σὰς διηγηθῶ ὅσα δὲν μπόρεσα νὰ σὰς πῶ μπροστὰ στὸν σύζυγό σας. Εἶνε ἀνάγκη νὰ μ' ἀκούσετε με προσοχή.

— Σὰς ἀκούω... Μιλήστε!.. εἶπε μὲ μισόσβυστη φωνὴ ἡ δούκισσα κι' ἀναστέναξε.

Ὁ Τυρόγατος τότε ἀρχισε νὰ τῆς διηγῆται ὅσα συνέβησαν τῆς νύχτας τῆς γεννήσεως τοῦ παιδιοῦ της, τῆς νύχτας τῆς ἐκδίκησης τοῦ ἀδελφοῦ της κι' ὅλα ὅσα ἐπακολούθη ὡς ἀνεκατόνιν.

Ὁταν τῆς περιέγραψε τὸ πὼς τὸν αἰχμαλῶτισε ὁ ἀδελφός της καὶ τὸν σιγοψιθύρισε γιὰ τὸν πόνο πού σὰς ἔκανα γιὰ τὴν προσβολὴ πού σὰς ἔκανα κι' ἤθελα νὰ τὴν ἐπανορθώσω!.. Ρωτῶντας γιὰ σὰς, ἔμαθα πὼς τὸ παιδί πού φέρατε στὸν κόσμο, τὸ παιδί μας, τὸ πῆρε ὁ γιὰ τὸς Γκενὼ, ἐκτελῶντας τὶς διαταγὲς τοῦ ἀδελφοῦ σας, καὶ τὸ ἐξηφάνισε...

— Ἐταί, λοιπὸν; τραύλισε ἡ δούκισσα. Ναι, ναι, θυμάμαι... Ὁταν συνήλθα στὸ κρεββάτι μου, μὲ μιὰ φωνὴ μούλεγε: «Εἰσαι μητέρα!..» Μὰ μ' ἔπεισαν κατόπιν περὶ τοῦ ἀντιθέτου. Καὶ τοὺς πίστεψα...

Ὁταν τὰ ἔμαθα αὐτά, κυρία, συνέχισεν ὁ Τυρόγατος, ἀναπτερῶθηκαν ἡ ἔλπίδες μου. Πῆγα λοιπὸν ἀμέσως στὸ Παρίσι, γιὰ νὰ συναντήσω τὸν δόκτορα Γκενὼ. Δυστυχῶς ὅμως, ὁ καλὸς αὐτὸς ἄνθρωπος εἶχεν ἀποθάνει ἀπὸ χρόνια κι' ἔτσι τὰ νήματα πού νόμισα ὅτι κρατοῦσα στὰ χέρια μου, ἔσπασαν

μὲ μιὰς!

Τὸ χτύπημα πού δέχτηκα, ἦταν τρομερὸ ὀδυνηρὸ. Ὡστόσο ὅμως, δὲν ἀπελπίστηκα τελείως. Ἀρχισα νὰ ζητῶ πληροφορίες γιὰ σὰς, κυρία μου! Ἐμαθα ὅτι εἴχατε παντρευτῇ κι' ὅτι ἀποκτήσατε καὶ μιὰ κόρη. Παρουσιάσθηκα στὸ μέγαρό σας, ἀλλ' ἐκεῖ μοῦ εἶπαν ὅτι εἴχατε ἀναχωρήσει πρὸ ὀκτῶ ἡμερῶν γιὰ τὴν Μαδρίτη.

«Ἐφυγα τὴν ἴδια μέρα γιὰ τὴν Ἰσπανία. Ὁταν ὅμως ἔφτασα στὴν Μαδρίτη, εἴχατε φύγει καὶ πάλι γιὰ τὴ Γαλλία. Καὶ πάλιν ὡστόσο δὲν ἀπελπίστηκα, γιὰ τὴν ἐλπίδα μου, θὰ τὸν πάρω νὰ φύγω με μακριὰ κι' οὔτε θά μὲ ξανάδῃτε ποτὲ στὰ μάτια σας!..

Μὰ, κύριε, τοῦ φώναξε ταραγμένη ἡ δούκισσα, πὼς μπορῶ νὰ σὰς βοηθῶ, ἀφοῦ δὲν ξέρω τίποτε!..

— Κι' ὅμως, ἀπὸ σὰς μονάχα ἐξαρτᾶται νὰ μάθουμε πὼς

τὸ τρομερὸ μυστικὸ μου. Ἐπιθυμῶ κι' ἐγὼ, ὅσο κι' ἐσεῖς, νὰ μάθω τὴν τύχη τοῦ δυστυχισμένου αὐτοῦ πλάσματος. Εἰν' ἀλήθεια ὅτι δὲν μπορῶ νὰ τὸν ἀναγνωρίσω ἂν τὸν δῶ, ἀλλ' ἂν δὲν εἶμαι ἡ μητέρα του γιὰ τοὺς ἀνθρώπους, εἶμαι ὅμως γιὰ τὸ Θεό.

— Ὡ, τώρα ἀκούω τὴν φωνὴ τῆς καρδιάς σας, τὴν φωνὴ μὲς τῆς καρδιάς, κυρία!.. Καὶ σὰς ὀρκίζομαι ὅτι θά ξεχάσω ὅλα τὰ μίσῃ, πού χρόνια τρέφω μέσα στὴν ψυχὴ μου, ἂν μὲ βοηθήσετε νὰ βρῶ τὸ γυῖό μας!.. Μόλις τὸν σφίξω στὴν ἀγκαλιά μου, θὰ τὸν πάρω νὰ φύγω με μακριὰ κι' οὔτε θά μὲ ξανάδῃτε ποτὲ στὰ μάτια σας!..

Μὰ, κύριε, τοῦ φώναξε ταραγμένη ἡ δούκισσα, πὼς μπορῶ νὰ σὰς βοηθῶ, ἀφοῦ δὲν ξέρω τίποτε!..

— Κι' ὅμως, ἀπὸ σὰς μονάχα ἐξαρτᾶται νὰ μάθουμε πὼς

τὸ τρομερὸ μυστικὸ μου. Ἐπιθυμῶ κι' ἐγὼ, ὅσο κι' ἐσεῖς, νὰ μάθω τὴν τύχη τοῦ δυστυχισμένου αὐτοῦ πλάσματος. Εἰν' ἀλήθεια ὅτι δὲν μπορῶ νὰ τὸν ἀναγνωρίσω ἂν τὸν δῶ, ἀλλ' ἂν δὲν εἶμαι ἡ μητέρα του γιὰ τοὺς ἀνθρώπους, εἶμαι ὅμως γιὰ τὸ Θεό.

— Ὡ, τώρα ἀκούω τὴν φωνὴ τῆς καρδιάς σας, τὴν φωνὴ μὲς τῆς καρδιάς, κυρία!.. Καὶ σὰς ὀρκίζομαι ὅτι θά ξεχάσω ὅλα τὰ μίσῃ, πού χρόνια τρέφω μέσα στὴν ψυχὴ μου, ἂν μὲ βοηθήσετε νὰ βρῶ τὸ γυῖό μας!.. Μόλις τὸν σφίξω στὴν ἀγκαλιά μου, θὰ τὸν πάρω νὰ φύγω με μακριὰ κι' οὔτε θά μὲ ξανάδῃτε ποτὲ στὰ μάτια σας!..

Μὰ, κύριε, τοῦ φώναξε ταραγμένη ἡ δούκισσα, πὼς μπορῶ νὰ σὰς βοηθῶ, ἀφοῦ δὲν ξέρω τίποτε!..

— Κι' ὅμως, ἀπὸ σὰς μονάχα ἐξαρτᾶται νὰ μάθουμε πὼς

τὸ τρομερὸ μυστικὸ μου. Ἐπιθυμῶ κι' ἐγὼ, ὅσο κι' ἐσεῖς, νὰ μάθω τὴν τύχη τοῦ δυστυχισμένου αὐτοῦ πλάσματος. Εἰν' ἀλήθεια ὅτι δὲν μπορῶ νὰ τὸν ἀναγνωρίσω ἂν τὸν δῶ, ἀλλ' ἂν δὲν εἶμαι ἡ μητέρα του γιὰ τοὺς ἀνθρώπους, εἶμαι ὅμως γιὰ τὸ Θεό.

— Ὡ, τώρα ἀκούω τὴν φωνὴ τῆς καρδιάς σας, τὴν φωνὴ μὲς τῆς καρδιάς, κυρία!.. Καὶ σὰς ὀρκίζομαι ὅτι θά ξεχάσω ὅλα τὰ μίσῃ, πού χρόνια τρέφω μέσα στὴν ψυχὴ μου, ἂν μὲ βοηθήσετε νὰ βρῶ τὸ γυῖό μας!.. Μόλις τὸν σφίξω στὴν ἀγκαλιά μου, θὰ τὸν πάρω νὰ φύγω με μακριὰ κι' οὔτε θά μὲ ξανάδῃτε ποτὲ στὰ μάτια σας!..

Μὰ, κύριε, τοῦ φώναξε ταραγμένη ἡ δούκισσα, πὼς μπορῶ νὰ σὰς βοηθῶ, ἀφοῦ δὲν ξέρω τίποτε!..

— Κι' ὅμως, ἀπὸ σὰς μονάχα ἐξαρτᾶται νὰ μάθουμε πὼς

τὸ τρομερὸ μυστικὸ μου. Ἐπιθυμῶ κι' ἐγὼ, ὅσο κι' ἐσεῖς, νὰ μάθω τὴν τύχη τοῦ δυστυχισμένου αὐτοῦ πλάσματος. Εἰν' ἀλήθεια ὅτι δὲν μπορῶ νὰ τὸν ἀναγνωρίσω ἂν τὸν δῶ, ἀλλ' ἂν δὲν εἶμαι ἡ μητέρα του γιὰ τοὺς ἀνθρώπους, εἶμαι ὅμως γιὰ τὸ Θεό.

— Ὡ, τώρα ἀκούω τὴν φωνὴ τῆς καρδιάς σας, τὴν φωνὴ μὲς τῆς καρδιάς, κυρία!.. Καὶ σὰς ὀρκίζομαι ὅτι θά ξεχάσω ὅλα τὰ μίσῃ, πού χρόνια τρέφω μέσα στὴν ψυχὴ μου, ἂν μὲ βοηθήσετε νὰ βρῶ τὸ γυῖό μας!.. Μόλις τὸν σφίξω στὴν ἀγκαλιά μου, θὰ τὸν πάρω νὰ φύγω με μακριὰ κι' οὔτε θά μὲ ξανάδῃτε ποτὲ στὰ μάτια σας!..

Μὰ, κύριε, τοῦ φώναξε ταραγμένη ἡ δούκισσα, πὼς μπορῶ νὰ σὰς βοηθῶ, ἀφοῦ δὲν ξέρω τίποτε!..

— Κι' ὅμως, ἀπὸ σὰς μονάχα ἐξαρτᾶται νὰ μάθουμε πὼς

τὸ τρομερὸ μυστικὸ μου. Ἐπιθυμῶ κι' ἐγὼ, ὅσο κι' ἐσεῖς, νὰ μάθω τὴν τύχη τοῦ δυστυχισμένου αὐτοῦ πλάσματος. Εἰν' ἀλήθεια ὅτι δὲν μπορῶ νὰ τὸν ἀναγνωρίσω ἂν τὸν δῶ, ἀλλ' ἂν δὲν εἶμαι ἡ μητέρα του γιὰ τοὺς ἀνθρώπους, εἶμαι ὅμως γιὰ τὸ Θεό.

— Ὡ, τώρα ἀκούω τὴν φωνὴ τῆς καρδιάς σας, τὴν φωνὴ μὲς τῆς καρδιάς, κυρία!.. Καὶ σὰς ὀρκίζομαι ὅτι θά ξεχάσω ὅλα τὰ μίσῃ, πού χρόνια τρέφω μέσα στὴν ψυχὴ μου, ἂν μὲ βοηθήσετε νὰ βρῶ τὸ γυῖό μας!.. Μόλις τὸν σφίξω στὴν ἀγκαλιά μου, θὰ τὸν πάρω νὰ φύγω με μακριὰ κι' οὔτε θά μὲ ξανάδῃτε ποτὲ στὰ μάτια σας!..

Μὰ, κύριε, τοῦ φώναξε ταραγμένη ἡ δούκισσα, πὼς μπορῶ νὰ σὰς βοηθῶ, ἀφοῦ δὲν ξέρω τίποτε!..

— Κι' ὅμως, ἀπὸ σὰς μονάχα ἐξαρτᾶται νὰ μάθουμε πὼς

τὸ τρομερὸ μυστικὸ μου. Ἐπιθυμῶ κι' ἐγὼ, ὅσο κι' ἐσεῖς, νὰ μάθω τὴν τύχη τοῦ δυστυχισμένου αὐτοῦ πλάσματος. Εἰν' ἀλήθεια ὅτι δὲν μπορῶ νὰ τὸν ἀναγνωρίσω ἂν τὸν δῶ, ἀλλ' ἂν δὲν εἶμαι ἡ μητέρα του γιὰ τοὺς ἀνθρώπους, εἶμαι ὅμως γιὰ τὸ Θεό.

— Ὡ, τώρα ἀκούω τὴν φωνὴ τῆς καρδιάς σας, τὴν φωνὴ μὲς τῆς καρδιάς, κυρία!.. Καὶ σὰς ὀρκίζομαι ὅτι θά ξεχάσω ὅλα τὰ μίσῃ, πού χρόνια τρέφω μέσα στὴν ψυχὴ μου, ἂν μὲ βοηθήσετε νὰ βρῶ τὸ γυῖό μας!.. Μόλις τὸν σφίξω στὴν ἀγκαλιά μου, θὰ τὸν πάρω νὰ φύγω με μακριὰ κι' οὔτε θά μὲ ξανάδῃτε ποτὲ στὰ μάτια σας!..

μὲ μιὰς!

Τὸ χτύπημα πού δέχτηκα, ἦταν τρομερὸ ὀδυνηρὸ. Ὡστόσο ὅμως, δὲν ἀπελπίστηκα τελείως. Ἀρχισα νὰ ζητῶ πληροφορίες γιὰ σὰς, κυρία μου! Ἐμαθα ὅτι εἴχατε παντρευτῇ κι' ὅτι ἀποκτήσατε καὶ μιὰ κόρη. Παρουσιάσθηκα στὸ μέγαρό σας, ἀλλ' ἐκεῖ μοῦ εἶπαν ὅτι εἴχατε ἀναχωρήσει πρὸ ὀκτῶ ἡμερῶν γιὰ τὴν Μαδρίτη.

«Ἐφυγα τὴν ἴδια μέρα γιὰ τὴν Ἰσπανία. Ὁταν ὅμως ἔφτασα στὴν Μαδρίτη, εἴχατε φύγει καὶ πάλι γιὰ τὴ Γαλλία. Καὶ πάλιν ὡστόσο δὲν ἀπελπίστηκα, γιὰ τὴν ἐλπίδα μου, θὰ τὸν πάρω νὰ φύγω με μακριὰ κι' οὔτε θά μὲ ξανάδῃτε ποτὲ στὰ μάτια σας!..

Μὰ, κύριε, τοῦ φώναξε ταραγμένη ἡ δούκισσα, πὼς μπορῶ νὰ σὰς βοηθῶ, ἀφοῦ δὲν ξέρω τίποτε!..

—

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΡΕΝΑΡ

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙ

Ο Σάολ Νταρσαβαίν έβριζε μιά ματιά στο έπανωφορί που τούδωσε ή ξανθιά μικρούλα του βεστιάριου καί τής είπε άμέσως:

—Δέν είνε δικό μου αυτό τό έπανωφορί, δεσποινίς...

Έβειν ή τόν κίτταξε δύσπιστα καί τόν ρώτησε σκανδαλισμένη:

—Είσαστε βέβαιος, κύριε;

—Διάβολε! Έκανε ό Σάολ Νταρσαβαίν.

Η ξανθιά μικρούλα τότε άρχισε νά ψάχνη μ' άγωνία καί τέλος, μί μπροστά πιά νά τό βρή μονάχη τής, παρακάλεσε τόν Σάολ Νταρσαβαίν πού άντιστανούσε νά φύγη, άν καί δέν είχε τελειώσει ακόμα ή παράστασις τού θεάτρου, νά κίτταξη μόνος του.

Μά ούτε κα' εκείνος κατάφερε νά βρή τό έπανωφορί του. Η μικρούλα τού βεστιάριου, κατάχλωμη από τήν ταραχή τής, άρχισε νά κλάι:

—Σας ζητώ συγγνώμη, κύριε, τού είπε πνιγώντας τ' αναφυλλιά τής. Είνε ή πρώτη φορά πού τυχαίνει νά κάνω ένα τέτοιο λάθος... Δέν μπορώ νά καταλάβω πώς μπέρεται τό έπανωφορί... Μπορεί νά έκανα λάθος στους αριθμούς... Κι' όστόσο ό άλλος κύριος, εκείνος πού πήρε τό δικό σας, πώς δέν τό πρόσεξε;... Πώς δέν κατάλαβε ότι δέν ήταν δικό του τό έπανωφορί; 'Α! κύριε, άν τό μάθουν στη διέθυνσι δά με διώξουν...

Ο Σάολ Νταρσαβαίν ήταν ένας άνδρας με καλή καρδιά καί λιπήθηκε τή μικρούλα.

—Ελάτε, δέν χάθηκε ό κόσμος... τής είπε. Μην κλάιτε, δεσποινίς... 'Επί τέλος, αυτό τό έπανωφορί, τώρα πού τό βλέπω καλύτερα, δέν μου φαίνεται νάναι ούτε πού παλιό, ούτε πού άσχημο από τό δικό μου, άν καί' έχει, μιά τήν αλήθεια, ένα πολύ παρόμοιο, πολύ ιδιότροπο χρώμα... Για νά τό δοκιμάσω νά δώ άν μου πάει καλά...

Η ξανθιά μικρούλα, πού είχε παρηγορηθή κιάλας, βιάστηκε νά τόν βοηθήσει.

—Κιττάτε, τού είπε δλόχαρη, σάς έρχεται μιά χαρά!

—Τό κρατάω τότε... Τι νά κάνω; τής απάντησε χαμογελώντας ό Σάολ Νταρσαβαίν. Κι' έχει ό Θεός... Τό Παρίσι είνε άπείραστο, μά εμείς βέβαιος πώς θα συναντησώ κάποτε τόν περιεργό κύριο πού πήρε τό δικό μου... Καληνύχτα, δεσποινίς.

Κι' ό Σάολ Νταρσαβαίν βγήκε από τό θέατρο καί τράβηξε για νά γυρίση στό σπίτι του, κόνοντας τά χέρια μέσα στις τσέπες τού ξένου έπανωφοριού. Τήν ίδια στιγμή στάθηκε απότομα, πνιγώντας μιά κραυγή έκπληξης καί' έβγαλε κάτι από τή δεξιά τσέπη: ήταν ένα χρυσό ρολόι με χρυσή αλυσίδα.

—Περίεργο! ψιθύρισε. Φαίνεται ότι είνε φανόμενο άσηχημάς αυτός πού πήρε τό έπανωφορί μου καί

μ' άφησε τό δικό του. Τι νά κάνω τώρα;... Μπά! Δέν βαρύνει... Αυτός ό τρελλός θα ξαναγυρίση στό θέατρο καί θ' άφήση τή διέθυνσί του. Άδριο περνά καί' έγώ από κει κα' αλλάζουμε έτσι τά έπανωφορία μας...

Ο Σάολ Νταρσαβαίν σήκωσε τούς ώμους του άδιάφορα καί τράβηξε τόν δρόμο του. Κοντά στην Όπερα όμως, στάθηκε πάλι αστασιμένος. Βάζοντας τά χέρια του στις τσέπες τού έπανωφοριού, είχε βρή στην άριστερή ένα άλλο χρυσό ρολόι με χρυσή αλυσίδα καί στη δεξιά μιά μικρή γυναικεία τσάντα με μιά χρυσή ποντιέρινα, ένα χρυσό μολύβι καί δέκα χρυσές λίρες στεφλίνες!

Αυτές ή ανακαλύψεις τόν έκαναν πρώτα νά κοκκινίση, έπειτα νά χλωμάση καί τέλος ν' άπομεινεί νά άνοιχτό στόμα κρατώντας στα χέρια του εκείνα τά παράξενα χρο-

μεία, όταν τελείωσε, τού είπε: —Είσαστε βέβαιος, κύριε... κύριε Νταρσαβαίν ότι αυτά πού μου λέτε είνε ή μόνη καθαρή αλήθεια; —Μά... πώς είνε δυνατόν νά μίην είμαι βέβαιος, κύριε άστυνόμει; άπόρησε ό Σάολ Νταρσαβαίν.

—'Ε! λοιπόν! Ξέρετε τι εντόπισα μου έκανε ή κατάθεσίς σας; Ένός πολύ άδύσιον παραμυθιού για νά μή σας κλείσιμε στό φρέσκο. Έλάτε, μί διαμυρτίστε! Έχω σοβαρούς λόγους νά πιστεύω ότι είσαστε ένας λωποδύτης πού φοβάται μή τόν πιάσουν, γιατί φαίνεται ότι κάποιος θα τόν κατάλαβε καί' είνε έτοιμος νά σας καταγγείλν καί γι' αυτό προτίμησε νάρθη νά με ξαλίσω με τά παραμυθία του...

—Σας όρκίζομαι ότι είμαι άθώος! φώναξε χλωμάζοντας ό Σάολ Νταρσαβαίν.

—Ελάτε, άφήστε τα αυτά! Δέν περνούν σ' έμένα! τού απάντησε με

Έβγαλε από μέσα μιά χρυσή σιγαροθήκη, μ' ένα άδαμαντοκόλλητο μονόγραμμα...

σαφικά, "Υστερα, όταν είδε ότι τόν στραβοκάνταζε ό κόσμος, πήρε άδιάφορο ύφος, ξανάβαλε στην τσέπη τό ρολόι καί τήν τσάντα καί σγαματοφυρίζοντας, σαν νά διασκεδάσε μ' αυτήν τήν περιπέτεια, έστριψε τήν πρώτη γωνία καί τράβηξε για τό πού κοντινό άστυνομικό τμήμα.

Ο Σάολ Νταρσαβαίν, μόλις μπήκε στό τμήμα, είπε τ' όνομά του στόν άστυνόμο καί τού διηγήθηκε άμέσως τες μυστηριώδεις ανακαλύψεις πού είχε κάνει στις τσέπες τού ξένου έπανωφοριού. Μά τί συνέβαινε λοιπόν; Μήπως ήταν μαγεμένο;

Ο άστυνόμος τόν άκουσε προσεχτικά, καρφώνοντας δύσπιστα τά μάτια τόν στό δικό του καί μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο στά χείλη, "Ε-

τό ίδιο ειρωνικό χαμόγελο ό άστυνόμος. Άδριο τά ξαναέλεγε... Μιά νύχτα στό φρέσκο δίνει πάντα καλές συμβουλές...

Καί δίχως νά δώση καμιά προσοχή στις διαμυρτίες τού Σάολ Νταρσαβαίν, ό άστυνόμος διάταξε δύο άστυφύλακες νά τόν κλείσουν στό κρατητήριο.

Ο άστυνος νέος όταν βρέθηκε μόνος μέσα στους τέσσερες τοίχους μιάς σκοτεινής κάμαρης, δάκρυσε από τή στενοχωρία του. Έπειτα όμως ήρώσε κανόντας τή σκέψη ό πού πού, όταν θα παρουσιαζόταν πάλι μπροστά στόν άστυνόμο, θα μπορούσε ν' αποδείξη ότι ήταν σ' αλήθεια άθώος.

Εκεί όστόσο πού είχε γείρει σέ μιά γωνία με τήν θλίψη ότι θα κατάφερε τουλάχιστον νά κοιμηθί,

είδε ν' άνοίξη ή πόρτα καί νά μπάνη μέσα ό άστυνόμος.

—Κύριε Νταρσαβαίν, τού είπε, είσαστε ελεύθερος... Σας ζητώ συγγνώμη για τό λάθος μου. Έξακριβώσα ότι είνε αληθινή ή ιστορία τού έπανωφοριού πού αλλάχτηκε στό θέατρο. Πιστεύω άκόμη στην τιμιότητά σας καί νά είσαστε βέβαιος ότι θα έξιχνιάσω γρήγορα τό μυστήριο τών χρυσαφιδών πού βρήκατε στις τσέπες σας. Έλάτε μαζί μου... Είσαστε ελεύθερος...

Ο Σάολ Νταρσαβαίν, λαμποκοπώντας από τή χαρά που βγήκε από τό άστυνομικό τμήμα καί βιάστηκε νά γυρίση στό σπίτι του.

Ο άστυνόμος τόν παρακολούθησε μιά στιγμή με τό βλέμμα καί' έπειτα ψιθύρισε σέ μερικούς άστυφύλακες πού έστεκαν από πίσω του: —Τόν νοιάζει... Καί μή ξεχνάτε τις οδηγίες μου. Παρακολούθηστε τον καί θα ήдите ότι θ' ανακαλύψουμε τι είδους άνθρωπος είνε αυτό τό ύποπτο μένος.

Οι άστυφύλακες βήκαν άμέσως από τό τμήμα καί πήραν από πίσω τόν Σάολ Νταρσαβαίν, πού προχωρούσε άνάμεσα στόν κόσμο τού boulevard, αναπνέοντας ελεύθερα από άέρα, πού τού φαινόταν τώρα πού ευχάριστος από κάθε φορά, ήστερα από τόν φόβο τής φυλάκης, δίχως νά προσέχη διόλου, στις απωξίες πού τού έδιναν οι διαβάτες.

Μά άξαφνα στάθηκε, χλωμάζοντας: είχε καταλάβει ότι ένα βαρύ πράγμα είχε πέσει μέσα στην δεξιά τσέπη τού έπανωφοριού. Έχασε λοιπόν γρήγορα τό χέρι του καί' έβγαλε από μέσα μιά χρυσή σιγαροθήκη μ' ένα άδαμαντοκόλλητο μονόγραμμα! Τό μαγικό έπανωφορί είχε κάνει πάλι τό θαύμα του; 'Α! όχι! Κάποιο μυστηριώδες χέρι τού είχε ρίξει μέσα στην τσέπη εκείνη τήν πολύτιμη ταμπακέρα. Ήταν όλοφάνερο!

Ο Σάολ Νταρσαβαίν κίτταξε γύρω καί' είδε τότε κατάληκτος, λίγο πού πέρα, έναν κομπονημένο νέο πού προσπαθούσε νά ξεγλιστρήση από τά χέρια μερικών άστυφύλακων με πολιτικά. Έκείνη άκριβώς τή στιγμή, ένας απ' αυτούς τού φώναξε:

—Κύριε Νταρσαβαίν, ελάτε μαζί μας στό τμήμα. Είνε ανάγκη... για τό καλό σας!

Υπόκρινε λοιπόν καί τέλος, έστει' από λίγη ώρα, στό γραφείο τού άστυνόμου μύρεσε νά καταλάβη τό μυστήριο τού μαγικού έπανωφοριού, πού είχε άρχισι με τόν βασανισμό σαν ένας τρομακτικός έφιάλης.

Δέν θα ξερετε άσφαλώς, κύριε Νταρσαβαίν, τού έξήγησε ό άστυνόμος, άφού άνέκρινε πρώτα τό

ΑΠΟ ΔΩ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ, ΠΑΙΝΕΣ ΚΑΙ ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ

Κάποτε μέσα σέ μιά ταβέρνα τής Πλάκας μπήκε ένας Κεφαλλονίτης καί κάθισε πλάι σέ δύο Αθηναίους.

Οι Αθηναίοι σκεφτήκανε τότε νά γείσουν σέ βάρος του. Σηκώθηκε, λοιπόν, ό ένας τους καί πήγε άδρόμια πίσω απ' τόν Κεφαλλονίτη καί με μιά κωμωλία, τού έσφράφισε πάνω στό παλτό του ένα κεφάλι γαϊδούρου.

Ο πονηρός Κεφαλλονίτης προσποιήθηκε πώς δέν κατάλαβε τίποτε καί' έξακολουθήσε νά τρώη με τήν ήσυχία του.

Όταν όμως άπόφαγε καί πλήρωσε τόν λογαριασμό του, σηκώθηκε από τήν καρέκλα του καί, πλησιάζοντας τούς δύο φαρσέρ, τούς είπε:

—Δέν μου λέτε, σας παρακαλώ, πού' απ' τούς δύο σας σκοπούσε τό... πρόσωπό του στό παλτό μου; Κόκκαλο οι μάγκες.

Κάποτε ένας Αλξουριώτης ταξίδευε για τήν Αθήνα. Όταν τό θατόρι άράξε στη Ζάκυνθο, βγήκε έξω για νά δη τήν πόλη. Καθώς γύριζε έδω καί' εκεί, είδε στην παραλία ένα Ζακυνθινό νά ποντάη μιά καναρίνα καί τόν ρώτησε:

—Πόσο ποντάς τήν καναρίνα; Δέν είνε καναρίνα, πατριώτη! τού απάντησε ό Ζακυνθινός. Είνε καναρίνι καί χαλάει κόσμο με τό κελάδημά του. "Αν θέλεις, πάρε τό ένα δεκάριχο καί θα ειλογάς τήν ώρα πού με πέτυχε!

—Σέ πιστεύω, μά δέν έχω άλλο από ένα τάλληρο. Τό δίνεις; Ο Ζακυνθινός έκανε πώς σέπτηκε μιά στιγμή καί' δέχτηκε. Πήρε λοιπόν ό Αλξουριώτης τό καναρίνι καί' άνέβηκε άπάνω στό βαπόρι, πού σέ λίγο σηκωσε τήν άγκυρά του για νά φύγη.

Τότε ό Ζακυνθινός, πού φαντάστηκε πώς γέλασε τόν Αλξουριώτη, τού φώναξε κοροϊδευτικά:

—Έννοια σου, πατριώτη, καί θα σου λalήση!...

Κι' ό Αλξουριώτης, πού τόν άκουσε, τού απάντησε:

—Τό ξερω!... Μά θα τό περάσης καί σύ!...

Τό τάλληρο πού τού είχε δώσει ήταν κλίτικο!

Ο Διογένης, βλέποντας κάποτε έναν άτσαμψό νά σημαδεύη τόν κορμό ενός δέντρου με τό τόξο του, πήγε καί στάθηκε άκριβώς μπροστά στό δέντρο.

—Γιατί τό έκανες αυτό; τόν ρώτησαν οι άλλοι.

—Για νά μίην πληρωθώ τούς άπάντησε εκείνος χαμογελώντας.

Ρωτήσανε κάποτε τόν Διογένη, γιατί τό χρυσάφι είνε κίτρινο;

—Απ' τόν φόβο του, απάντησε, γιατί όλος ό κόσμος δέν κινηγάει

τίποτε άλλο απ' αυτό!...

Κάποτε ένας ήλιθιος θέλησε νά κολυμπήση, αλλά επειδή δέν ήξερε κολύμπι, λίγο έλειψε νά πνιγί. Τότε λοιπόν ώρτίστηκε νά μί ξαναμπή στη θάλασσα, πού νά μάθη καλό κολύμπι.

Κάποια φορά ταξιδεύανε μαζί ένας αναισθητός, ένας φαλακρός καί' ένας κουρέας. Όταν νύχτωσε, συμφωνήσανε νά φυλάξη ό καθένας τους από τέσσερες ώρες βάθια. Πιάσανε λοιπόν κληρο καί' έτιχε νά φυλάξη πρώτος ό κουρέας, δεύτερος ό αναισθητός καί τρίτος ό φαλακρός.

Ο κουρέας, καθώς φύλαγε τό νούμερό του, άρχισε νά στενοχωριέται καί μί βρίσκοντας τί άλλο νά κάνει για νά περάση τόν καιρό του, έπιασε καί' έστριψε τό κεφάλι τού αναισθητού.

Όταν πέρασαν ή τέσσερες ώρες, ό κουρέας έστριψε τόν αναισθητό για νά φυλάξη καί' αυτός τήν βάρδια του.

Ο αναισθητός μόλις έστριψε, έβρεσε τό κεφάλι του καί βρίσκοντας τό χωρίς μαλλιά φώναξε στόν κουρέα:

Ο Μέγας Αλέξανδρος κάποτε έστειλε στόν Φωκίωνα τόν Αθηναίο έκατό τάλαντα χρυσά για νά τού δείξη τήν μεγάλη έκτιμησι πού τού είχε. Όταν όμως οι άπεσταλμένοι του Αλέξανδρου παρουσιάστηκαν, μπροστά στόν Φωκίωνα, ό Φωκίων δέν δέχτηκε τό δώρο πού τού πήγανε.

—Γιατί ό Αλέξανδρος δέν έστειλε τό πλούσιο αυτό δώρο, σέ κανέναν άλλον συμπολίτη μου, παρά σέ μένα; τούς ρώτησε.

—Γιατί ό Αλέξανδρος έχει τήν γνώμη ότι σου είσαι ό πιο καλός καί πιο τίμιος απ' όλους τούς Αθηναίους. τού απαντήσανε εκείνοι.

—Τότε λοιπόν, τούς είπε ό Φωκίων, έξ μ' άφής ό Αλέξανδρος νά μείνω τέτοιος πού είμαι!...

Ο Αγησίλαος ό βασιλεύς τής Σααρτης, άγαπούσε πολύ τά παιδιά του. Μιά μέρα μπήκε άξαφνα μέσα στό παλάτι κάποιος νεαρός φίλος του καί βλέποντάς τον νά έχη καθάρισεμένο ένα καλάνι καί νά διασκεδάξη με τό παιχίδι αυτό τή παιδιά του, έμεινε άποσβολένος.

—Σαφνιάστηκε, φίλε μου, έ; τού φώναξε τότε ό Αγησίλαος. Θάβη καρούς όμως πού θα παίξεις καί' εσύ καθώς καί' έγώ, όταν παντρευτής, κάνεις παιδιά καί' άγαπάς πραγματικά τά παιδιά σου!...

ΑΦΡΟΣ ΤΗΣ ΝΕΚΡΑΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ. Είνε τό τελευταίο δημιούργημα τού Ινστιτούτου PEARCE καί εδρισκεται, κατόπιν συμβάσεως για όλη τήν Ανατολή, συμπεριλαμβανομένης καί τής Ιταλίας, μόνον στην ACADEMIE DE BEAUTE Mme KETTY, Ηρακτελούς Η (ήσυργειον Ναυτικόν). Τηλέφ. 22-088.

Καθαρίζει, τόνώνει καί φρεσκάει τό δέρμα καί δίνει τή βελούδινη απαλότητα δέρματος μικρού παιδιού. Αποτελέσματα έκπληκτικά από τήν πρώτη ήμέρα.

Ο Νικητορέας, ό τυράννος τής Κέρκυρας, δέν είχε μισήσει κανέναν άλλον απ' τούς έχθρούς του, τόσο

καθώς καί τούς φίλους του, τόσο

καθώς καί τούς φίλους του, τόσο

καθώς καί τούς φίλους του, τόσο

καθώς καί τούς φίλους του, τόσο

καθώς καί τούς φίλους του, τόσο

ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ!... ΜΕ ΤΟ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΛΑΧΕΙΟ ΤΗΣ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ",

Κρατάτε την Τύχη στα χέρια σας... Είνε το πιο απλό και πιο πλούσιο λαχείο απ' όλων των περιοδικών και των εφημερίδων.

ΠΕΝΤΕ ΧΙΛΙΑΔΩΝ ΔΡΑΧΜΩΝ ΔΩΡΑ ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ!..
ΤΗΝ ΠΕΜΠΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ

Ο α'	αριθμός δα κερδίζει δρχ.	500	Ο ε'	αριθμός δα κερδίζει δρχ.	50
Ο β'	» » » »	150	Ο στ'	» » » »	50
Ο γ'	» » » »	100	Ο ζ'	» » » »	50
Ο δ'	» » » »	50	Ο η'	» » » »	50

Επίσης πάντες οι αριθμοί οι λήγοντες εις τα δύο τελευταία ψηφία του πρώτου αριθμού θα κερδίσουν από ένα "Ημερολόγιον του "Μπουκέτου", όποιουδήποτε έτους θέλουν, εκ των εύρισκομένων εις την βιβλιοθήκην του "Μπουκέτου".

Οι εν Αθήναις κερδίζοντες χρηματικά ποσά θα φέρουν το φύλλο με το εν αὐτῷ δελτίον, στα Γραφεία μας και θα παίρνουν τα κέρδη των.

Οι εν ταῖς ἐπαρχίαις κερδίζοντες θ' αποκόπτουν και θα μᾶς στέλνουν τα δελτία των και θα λαμβάνουν οι μὲν τὸ χρηματικὸν δῶρον τους δι' ἐπιταγῆς, οι δὲ τὸ "Ημερολόγιον" τῆς ἀρεσκείας τους διὰ τοῦ Ταχυδρομείου.

Ἡ κλήρωσις θα γίνεται κάθε Τετάρτην τὴν 5 μ. μ. εις τὰ Γραφεία μας, παρουσία Ἐπιτροπῆς, και ἡ παράδοσις τῶν δῶρων θα εἶνε ἄμεσος.

Κάθε ἀναγνώστης δύναται ν' ἀγοράξῃ και δυὸ και τρία και περισσότερα φύλλα, γιὰ νὰ ἔχῃ περισσότερες ἐλπίδες κέρδους.

Στὴν κληρωτὶδα θα μπαίνουν ὅλοι οι εις τὰ φύλλα δημοσιεύμενοι ἀριθμοί. Θα συμμετέχουν δηλαδὴ στὸ Λαχεῖο ὅλοι οι ἀναγνώσται μας — και τῆς πρωτεύουσας και τῶν ἐπαρχιῶν — με μεγάλες ἐλπίδες κέρδους ἑκάστος.

Τὰ ἀποτελέσματα τῶν κληρώσεων δημοσιεύονται κάθε ἑβδομάδα στὰ φύλλα τῆς "Οικογενείας".

Οὐδέποτε ἑλληνικὸν περιοδικὸν προέβη εἰς τόσον σπουδαίαν καινοτομίαν

'Αγοράζετε

ΔΕΛΤΙΟΝ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ
ΤΗΣ

"ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ", * 012299
ΚΛΗΡΩΣΙΣ Ε'.

ΔΩΡΑ ΧΡΗΜΑΤΙΚΑ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΑ

ΑΘΗΝΑΙ, 21 Δεκεμβρίου 1933.

"ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ",

Μέσα στις
σελίδες της
κρύβεται ἡ
τύχη σας!...

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΑΛΑΡΙΧΟΣ ΚΙ' Η ΓΛΥΚΙΝΝΑ

ΝΟΙΣΙΣ τοῦ 397.

Κυνηγημένος ἀπὸ ἰσχυρότατο ἀπόσπασμα Βυζαντινῶν θωρακιστῶν ὁ πανίσχυρος πρὸ ὀλίγων μηνῶν ἡγεμὼν τῶν Βησιγότων Ἀλάριχος, ἔτρεχε τώρα σὰν ἀγρόμι στὶς πυκνοφυτεμένες βουνοπλάγιες τῆς Φολῆς, στὴν Πελοπόννησον.

Ὁ θαυμάσιος Βυζαντινὸς στρατηγὸς Σηλήχων εἶχε συντρίψει τὴν στρατιὰ τῶν Βησιγότων, κι' ὁ Ἀλάριχος, ὁ ἀγέροχος μὲ καὶ μεγαλόπνοος πορθητὴς τῆς Ἑλεσινοῦ καὶ τῆς Κορίνθου, ἀναγκαστὸς τώρα νὰ ψάχνῃ γιὰ κανένα σπῆλαιο ἀσύτητο στὴ Φολή, κατὰ τὸν ὅσον τὸν κρύβει, κι' αὐτὸν καὶ τὴν διγυρίστη ἀκολουθία του.

Τὸ ἡλιόκαμα ἦταν ἀπελπιστικὸ, ἡ πλαγιὲς τραχεῖες κι' ἀπότομες, κι' ὁ λεβεντόκορμος κι' ἀρρενωπὸς Βησιγότθος ἡγεμὼν δάγκανε τὰ χεῖλη του ἀπὸ τὴν προσοπείδα ν' ἀντισταθῇ στὴν ἐξάντησι πού τὸν κινεῖ.

Τὸ ἡλιόκαμα ἦταν ἀπελπιστικὸ, ἡ πλαγιὲς τραχεῖες κι' ἀπότομες, κι' ὁ λεβεντόκορμος κι' ἀρρενωπὸς Βησιγότθος ἡγεμὼν δάγκανε τὰ χεῖλη του ἀπὸ τὴν προσοπείδα ν' ἀντισταθῇ στὴν ἐξάντησι πού τὸν κινεῖ.

Ἐξαρῶν, κάτω στὸν κάμπο γυάλισαν ἀπειλητικὰ στὸν ἥλιο ἡ λόγχες καὶ τὰ κρόνη τῶν Βυζαντινῶν διακεκτων του. Μία κορυφὴ λύσσης βγήκε ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ κατακόπου Ἀλαρίχου, ὁ φόβος ἔβαινε ὡρὸς τῆς παρεῖς τὸν ἀκολουθῶν του, κι' ὅλοι ἐνοιῶσαν κοντὰ, πολὺ κοντὰ, τὸν ἀπεικτο-χαμὸ τους.

Ὁ ἐξθρὸς δρισκῶταν σίγουρα στὰ ἴχνη τους!

Ἐνα κοντόφαρδο δίκωπο τευτονικὸ μαχαίρι ἀστράψε στὰ χεῖρα τοῦ Ἀλαρίχου, κι' ἡ ματιά του ἔγινε σκληρὴ σὰν ἀτσάλι. Ὁ αὐτοκτόνος καλὴτερα, παρὰ νὰ πέσῃ ζωντανὸς στὰ χεῖρα τῶν ἐχθρῶν του, αὐτὸς ὁ μὲχρι προχθὲς ἀκόμη θριαμβευτὴς καὶ τρομερὸς νικητὴς τῶν!

Μὰ δὲν πρόλαβε τὸ ψυχρὸ λεπιδὶ νὰ βυθισθῇ στὰ ἀνδρειωμένα ἐκείνα στῆθη, γιὰτὶ μὴν λεπτὴ φωνὴ ἀρμονικὴ σὰν τραγοῦδι, ἀκούστηκε ἐκεῖ κοντὰ:

—Μήπως χάσατε τὸν δρόμο, ἀποναυάδες μου... Μονάχα μετὰ δὴν σαστέτεια (χάλκινα νομίσματα) εἶμαι πρόθυμη νὰ σᾶς ὁδηγήσω!..

Ἡ συνοδεία σταμάτησε ξαφνιασμένη κι' ὁ Ἀλάριχος ἔστρεψε τὸ βλέμμα του πρὸς τὴν κατεῖναι τῆς φωνῆς. Παρενθὺς κατὰ σὰν χαρὰ, κατὰ σὰν ὑπερτάτη ἀνακούφισις φώτισε τὴν κορυφὴν τῆς ἀνδρὸς μορφῆς του, καὶ τὸ βλέμμα του ἀναπαύθηκε μετὰ συγκίνης στὴν ἀσπρὰ καὶ παιδικὴ μορφὴ τῆς κοπέλλας πού τοῦ μίλησε.

Τὴν ἔλεγαν Γλυκίνα. Ἦταν τσοπανοπούλα καὶ τὰ λιγοστά της κατακάμια ἔβρισκαν ἥσυχον παρέκει, ἐνῶ ἡ νεαρὴ κορμὴ τους, μετὰ ἑλκεα μαλλιά καὶ δίκως πέδιλα στὰ πόδια, παρακολουθοῦσε τὸ δόσκιμά τους καὶ τὰ φύλαγε.

Μὰ ὁ κίνδυνος πλησίαζε γοργός. Σταθερὸς τώρα καὶ μετὰ κάποια τραχύτητα στὴ φωνή του ὁ Ἀλάριχος, ἔδειξε μὴ χούφτα χουστὰ νομίσματα στὴν τσοπανοπούλα καὶ τῆς τῆς φωνῆς ἀπάντησε:

—Διὰ σου θὰ εἶνε ὅλα αὐτὰ, ἂν καταφέρεις νὰ μᾶς κρύψῃς ἀπὸ τοὺς ἐκεῖ κάτω τοὺς στρατιώτες...

Ἡ Γλυκίνα ἔριξε στὸ χουστὰφι μὴν περιφρονητικὴ ματιά, κι' εἰπε παρενθὺς:

—Μοῦφθαναν δυὸ σεστέρια μονάχα... Τώρα δὲν θέλω περὶ λέπιδά... Σὰς κυνηγοῦν; Θὰ σᾶς σώσω... Κάτι μοῦ λείπει, ἄρχοντά μου, πὼς οὔτε καὶ εἰστε, οὔτε σᾶς κυνηγοῦν γιὰ κακὸ... Ἡ ματιά σας μόνον μετὰ καθήσκει, ἐνῶ ἡ μορφή σας μετὰ φοβεῖται!..

Καὶ χωρὶς περὶ νὰ ξεστομίσῃ λέξι, μῆτε πρῶτὴ στὸ μονοπάτι καὶ ἀπὸ κρυφὰ στενά, ὁδήγησε, σὲ λίγον, τὴν ἀπελπισμένην κι' ἐξάντημένη τελείως ὁμάδα σὲ καταφύγιον κρυφὸ καὶ ἀσφαλές.

Πέρασαν 15 ἡμέρες. Στὸ διάστημα αὐτὸ ἡ Γλυκίνα φρόντιζε μόνον τῆς γιὰ τὴ διατροφή καὶ συντήρησι τοῦ Ἀλαρίχου καὶ τῶν ὁπαδῶν του, πηγαίνοντάς τους τρώφειμα κι' ἀγοράζοντάς τους μετὰ χροῖματα πού τῆς ἔδιναν διάφορα ἄλλα εἶδη χρήσιμα.

Ἐξασφαλισμένος περὶ ἀπ' τὸν κίνδυνον τοῦ θανάτου, ὁ Ἀλάριχος μπόρεσε στὸ διάστημα αὐτὸ νὰ σταθῇ διὰ τρεῖς ἀπὸ τοὺς συντρόφους του στὸν Σηλήχωνα ὡς προσεία, κι' ὁ Βυζαντινὸς στρατηγὸς μετὰ χαρὰ ἄκουσε ἀπὸ τὸ στόμα τῶν πρεσβευτῶν αὐτῶν τοῦ Ἀλαρίχου τῆς σχετικῆς προτάσεως του γιὰ τὴν εἰρήνη.

Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν διὰ τὸ Ἀλάριχος συνθηκολόγησε περὶ ὁριστικὰ μετὰ τὸ Βυζαντινὸ κράτος. Ἀνακοῦσε πάλι τὸν θρόνον του, καὶ μάλιστα διορίζον ἀνάτολιν κυβερνήτη τῶν Ἰλλυρικῶν ἐπαρχιῶν μετὰ ἡγεμονικὴ ἐπιχορήγησι!

Γεμάτος εὐγνωμοσύνη στὴ νεαρὴ κοπέλλα ὁ Βησιγότθος ἡγεμὼν, θέλησε τὴν ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεώς του νὰ τῆς χαρίσῃ πλουσιώτατα δῶρα, πρὶν τὴν ἀποναυαγίσαι. Κατὰ τὸν ὅσον δίκως εἶδε, ὅτι ἡ Γλυκίνα, ἀντὶς νὰ τὰ δεχθῇ μετὰ χαρὰ, ἔσκηψε τὸ κεφάλι τῆς ξαφνικὰ κι' ἀναλύθηκε σὲ δάκρυα.

Μὴ δόριστη συγκίνησι ἄρχισε νὰ σφίγγῃ τὴν καρδιά τοῦ Ἀλαρίχου. Πλησίασε σιγά-σιγά τὴν κοπέλλα, τὴν ἔπασσε ἀπ' τὸ πηγυρὶν τρυφερά, τῆς ἀ-

νασκήωσε τὸ ὄμορφο κεφάλι καὶ τὴν κύτταξε βαθειὰ στὰ μάτια.

Ἐκείνη δέχθηκε τὸ βλέμμα του μετὰ κάποια ξαφνικὴ ἀπόφρασι. Κι' ἐνῶ ὁ Ἀλάριχος τὴν ρωτοῦσε βουδὰ γιὰ τὴν αἰτία τῆς λύπης τῆς αὐτῆς, ἡ Γλυκίνα σὰν νὰ ἐνοιῶθε τὴ σημασία τοῦ ἐρωτηματικοῦ βλέμματός του, μοιρομύρισε ἀπλᾶ:

—Ναί... Δὲν θέλω νὰ φύγω ἀπὸ κοντὰ σου, ἄρχοντά μου!..

Πέρασαν χρόνια ἀρκετὰ καὶ ὁριστικὰ στὰ τέλη τοῦ 410. Πανίσχυρος περὶ βασιλεὺς τῶν Βησιγότων ὁ Ἀλάριχος, εἶνε κύριος ἀπόλυτος ὁλόκληρης τῆς Ἰταλίας. Ἡ ραδιοῦχος πολιτεία τῶν Ἑθναίων τοῦ Βυζαντίου, οἱ ὁποῖοι κιννοῦσαν σὰν νευροσπαστὸν τὸν ὄμιλον αὐτοκράτορα Ἀρκάδιο, εἶχε πολλὰς φορὲς ψηφράσει τὸν ἀγέροχο καὶ λεοντόκαρδο Ἀλάριχο, καὶ στὰ τελευταῖα τὸν ἔκανε νὰ ἐπανασταθῇ ὁριστικὰ.

Ἦταν εὐτυχὴς τώρα ὁ Ἀλάριχος. Μετὰ τὴν Γλυκίνα ἀφοσιωμένη στὸ πλεῖον τὸς χρόνια, ἐνοιῶθε ἀνέκφραστοι τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς. Τῆς χρῶσσε ἀπὸ τότε τὴν ζωὴν του, κι' ἀργότερα τὴν εὐτυχία του. Οἱ λεπτοὶ τρόποι τῆς κι' ἡ μεγάλη νοσημοσύνη τῆς καθὼς κι' ἡ ἀφοσιωσις τῆς, ἔκαναν τὸν Ἀλάριχο νὰ τὴν ἀγαπᾷ τρελλά.

Μόνον πού δὲν μποροῦσε νὰ τὴν νυμφευθῇ. Χριστιανὸς ὁ Ἀλάριχος, καὶ μάλιστα Ἀρειανός, φοβόταν τὸ διαζύγιον σὰν κατὰ τοῦ Θεοῦ, κι' ἔτσι περιοριζόταν νὰ τὴν ἀγαπᾷ τρελλά.

Μόνον πού δὲν μποροῦσε νὰ τὴν νυμφευθῇ. Χριστιανὸς ὁ Ἀλάριχος, καὶ μάλιστα Ἀρειανός, φοβόταν τὸ διαζύγιον σὰν κατὰ τοῦ Θεοῦ, κι' ἔτσι περιοριζόταν νὰ τὴν ἀγαπᾷ τρελλά.

Μόνον πού δὲν μποροῦσε νὰ τὴν νυμφευθῇ. Χριστιανὸς ὁ Ἀλάριχος, καὶ μάλιστα Ἀρειανός, φοβόταν τὸ διαζύγιον σὰν κατὰ τοῦ Θεοῦ, κι' ἔτσι περιοριζόταν νὰ τὴν ἀγαπᾷ τρελλά.

Μόνον πού δὲν μποροῦσε νὰ τὴν νυμφευθῇ. Χριστιανὸς ὁ Ἀλάριχος, καὶ μάλιστα Ἀρειανός, φοβόταν τὸ διαζύγιον σὰν κατὰ τοῦ Θεοῦ, κι' ἔτσι περιοριζόταν νὰ τὴν ἀγαπᾷ τρελλά.

Μόνον πού δὲν μποροῦσε νὰ τὴν νυμφευθῇ. Χριστιανὸς ὁ Ἀλάριχος, καὶ μάλιστα Ἀρειανός, φοβόταν τὸ διαζύγιον σὰν κατὰ τοῦ Θεοῦ, κι' ἔτσι περιοριζόταν νὰ τὴν ἀγαπᾷ τρελλά.

Μόνον πού δὲν μποροῦσε νὰ τὴν νυμφευθῇ. Χριστιανὸς ὁ Ἀλάριχος, καὶ μάλιστα Ἀρειανός, φοβόταν τὸ διαζύγιον σὰν κατὰ τοῦ Θεοῦ, κι' ἔτσι περιοριζόταν νὰ τὴν ἀγαπᾷ τρελλά.

στὸ πλεῖον τοῦ ἡ Γλυκίνα, ἀδὰκρυτὴ μὴ καὶ πονεμένη, παρακολούθησε ἀγρυπνὴ μερόνυχτα τὸ χαροπάλωμα τοῦ ἀγαπημένου της. Ἀλλοῖονο διῶς! Οὔτε ἡ ἀρσίσαις τῆς, οὔτε ἡ ἀγρύπνιας τῆς, οὔτε ἡ φροντίδες τῶν γιατρῶν μπόρεσαν νὰ χάρισον τὴ ζωὴ σὸν σκατεμένο ἀπὸ τὴν πολυτάραχη ζωὴ δογανισμὸ τοῦ Βησιγότου ἡγεμῶνος.

Καὶ τὴ βορθεῖ ἐκείνη, κοντὰ τὰ μεσάνυχτα σχεδόν, ὁ Ἀλάριχος ἐξηύρησε τὴν ἀγκαλιὰ τῆς ἀπαρηγόρητης Γλυκίνας, φιλώντας τὴν τὰ χεῖρα καὶ ἡθροῦζοντας μετὰ κόπον τὸ ὄνομά της, ὡς τὴν τελευταῖα τὸν πνοῇ.

Ἐξέστη ἡ Γλυκίνα, ἐξώρρισε τότε τοὺς θλιμμένους στρατηγούς τοῦ Ἀλαρίχου νὰ τὴν θάψουν μαζὺ μετὰ τὸν ἀγαπημένο της, καὶ ἐξομύχισε σχεδὸν τὴν ἰδίαν στιγμὴν μαζὺ του, μιλῶντας στὰ στήθη τῆς ἕνα ἐγγειόδιο, πρὶν προλάβουν νὰ τὴν ἐμποδίσουν!

Αὐστηρὸς ὅμως τὰ παλαιὰ ἔθιμα τῶν Γερμανοσαξόνων ἡγεμῶνων ἐμπόδιον τὴν ἐκτέλεσιν τῆς τελευταίας ἐπιθυμίας τῆς Γλυκίνας. Σάφαινα μετὰ αὐτὰ, ὁ νεκρὸς τοῦ Ἀλαρίχου ἔπρεπε νὰ ταφῇ κάτω ἀπὸ τὴν κοίτη ἐνὸς ποταμοῦ, ὅπως νὰ μὴν μπορῇ ποτὲ νὰ μολυνθῇ ὁ ἱερὸς γιὰ τοὺς ὑπάρχοντες τοῦ τάφου.

Γι' αὐτὸ καὶ τὸ ρεῖμα τοῦ ποταμοῦ Βοικέντι, ὁ ὁποῖος χίναται στὸν κόλπον τοῦ Τάραντος, σταμάτησε ἀπὸ τοὺς Βησιγότους μιναντακοὺς προσκοινὰ σὲ ἄλλη κατεῖναι, καὶ στὴ κοίτη τῆς κοίτης τῆς ἀνέστηκε ἕνας τάφος. ὁ ὁποῖος δέχθηκε τὸ λαμπροστόλιστο σῶμα τοῦ Ἀλαρίχου.

Ἐπειτα οἱ μηχανικοὶ ξαναστρώσαν πάλι τὸ νεκρὸ τοῦ ποταμοῦ στὴν ἀπὸ τὸν κόλπον τοῦ Τάραντος, σταμάτησε ἀπὸ τοὺς Βησιγότους μιναντακοὺς προσκοινὰ σὲ ἄλλη κατεῖναι, καὶ στὴ κοίτη τῆς κοίτης τῆς ἀνέστηκε ἕνας τάφος. ὁ ὁποῖος δέχθηκε τὸ λαμπροστόλιστο σῶμα τοῦ Ἀλαρίχου.

Ἐπειτα οἱ μηχανικοὶ ξαναστρώσαν πάλι τὸ νεκρὸ τοῦ ποταμοῦ στὴν ἀπὸ τὸν κόλπον τοῦ Τάραντος, σταμάτησε ἀπὸ τοὺς Βησιγότους μιναντακοὺς προσκοινὰ σὲ ἄλλη κατεῖναι, καὶ στὴ κοίτη τῆς κοίτης τῆς ἀνέστηκε ἕνας τάφος. ὁ ὁποῖος δέχθηκε τὸ λαμπροστόλιστο σῶμα τοῦ Ἀλαρίχου.

Ἐπειτα οἱ μηχανικοὶ ξαναστρώσαν πάλι τὸ νεκρὸ τοῦ ποταμοῦ στὴν ἀπὸ τὸν κόλπον τοῦ Τάραντος, σταμάτησε ἀπὸ τοὺς Βησιγότους μιναντακοὺς προσκοινὰ σὲ ἄλλη κατεῖναι, καὶ στὴ κοίτη τῆς κοίτης τῆς ἀνέστηκε ἕνας τάφος. ὁ ὁποῖος δέχθηκε τὸ λαμπροστόλιστο σῶμα τοῦ Ἀλαρίχου.

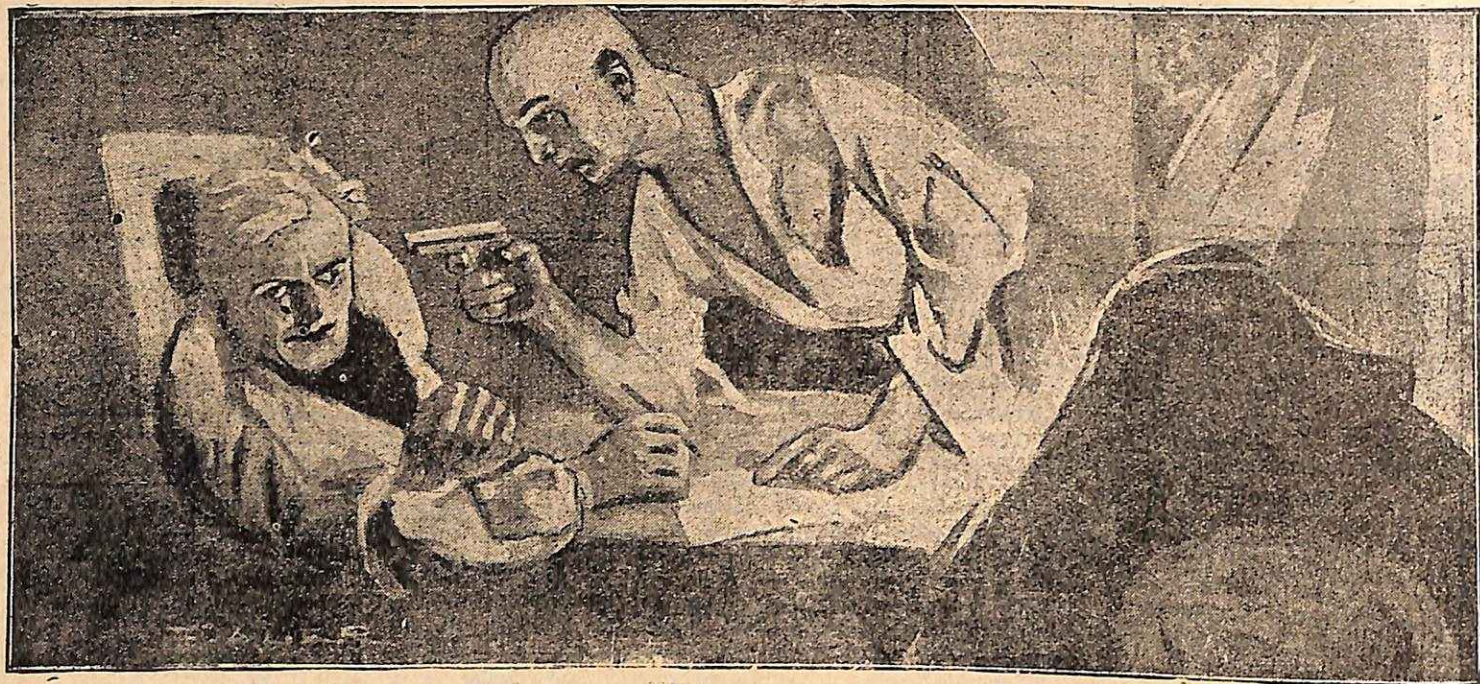
Ἐπειτα οἱ μηχανικοὶ ξαναστρώσαν πάλι τὸ νεκρὸ τοῦ ποταμοῦ στὴν ἀπὸ τὸν κόλπον τοῦ Τάραντος, σταμάτησε ἀπὸ τοὺς Βησιγότους μιναντακοὺς προσκοινὰ σὲ ἄλλη κατεῖναι, καὶ στὴ κοίτη τῆς κοίτης τῆς ἀνέστηκε ἕνας τάφος. ὁ ὁποῖος δέχθηκε τὸ λαμπροστόλιστο σῶμα τοῦ Ἀλαρίχου.

κοντὰ τοῦ γιὰ τρυφερὴ ἐρωτικὴ καὶ σὺμβουλοπιστὴ τῇ Γλυκίνα, παρρησιάζοντας ἀπ' τὴ ζωὴν τὴν νόμιμη σύζυγόν του. Κατὰ τὸ 410, ὁ Ἀλάριχος εἶχε περὶ συμπληρωσάμενη τὴν κατὰ κτησι τῆς δοσεῖο Ἰταλίας, εἶχε πολιορκήσει, νυμφίσαι καὶ λεηλατήσει ἀντίως τῇ Ρώμῃ κατὰ τὰ τέλη τοῦ 18'ου ἔτους, διοικῶντας περὶ τὸν Τάραντα, συμπληρώνοντας ἔτσι τὴν κατὰ κτησι καὶ τῆς νόμου Ἰταλίας. Μὴ βοηθεῖα διῶς χειμῶνα τῆς — Νόμισμα τοῦ 410 — ἐνοιῶσε ὁ Ἀλάριχος κοντὰ τὸν τὴν θάνατον. Εἶπε ἀπὸ μέρους ἑνὸς τσοπαννικοῦ ποταμοῦ, ἀποτέλεσμα κοινολογίας. καὶ ἔτσι ἔσκηψε ἡ βίη καὶ τὰ στήθη τοῦ Γονατίου ἐν ἡ

ΠΑΝΑΓ. ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ

Ἰατρὸς
Παιδολόγος — Παιδίατρος
Ἐν Περὶσίαις σπουδάζας
Δέχεται: Ἀριστοτέλους 10
9—11 καὶ 3—5.—Τηλ. 20-218

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ Ε. W. HORNUNG

ΜΕ ΤΟ ΠΕΡΙΣΤΡΟΦΟ!

Ο γέρο-Φίτς γλίστασε κι' άφησε την εφημερίδα να πέσει από τα χέρια του. Κατόπιν γέμισε το ποτήρι του από το μπουκάλι, πού βρισκόταν δίπλα του πάνω στο τραπέζι και το άδειασε μονορούφι. Έπειτα με χέρια πού έτρεμαν ξαναπάρη την εφημερίδα και, για δεύτερη φορά, διάβασε την καταπληκτική ειδήση.

Ναι! Δεν ήπιζε αμφιβολία! Ο Κάτερμολ, ο καταδικασμένος σε ισόβια δεσμά, για τόν φόνο του δασοφύλακος Σαβάτζ, είχε κατορθώσει να δραπέτευση από τις φυλακές του Πόρτλαντ μαζί με άλλους δύο καταδίκους. Όσοσο ο ένας από τους φυγάδες σκοτώθηκε από τους χωροφύλακες, πού τους κυνηγούσαν, ο άλλος, βαρετά τραυματισμένος, έπεσε πάλι στα χέρια της έξουσίας και μόνο ο Χένρι Κάτερμολ, πού άξιως ή πού τυχερός, είχε κατορθώσει να ξεφύγει...

Η εφημερίδα ανέφερε με λίγες γραμμές και το ιστορικό του φόνου του δασοφύλακος από τόν λαθροθήρα Κάτερμολ και την ελαφροπτική περίπτωση, χωρίς στην όποια είχε μετατραπεί ή ποιή του σε ισόβια δεσμά.

Και να πού τώρα ο Χένρι Κάτερμολ, ήταν ελεύθερος! Ο Φίτς γέμισε πάλι το ποτήρι του και το άδειασε μονορούφι, κατόπιν σηκώθηκε, προσπάθησε να γελήσει, μιά τού γέλιο πνίγνκε στο λαιμό του... Έβριζε μιά ματιά από τουφέκι του πού κρεμόταν πάνω στο τζάκι.

—Στ' διάβολο! φώναξε θυμωμένος. Γιατί δεν τόν κρεμόσαν μιά και καλή; Ή ζωή μου στο έξις θά εινε σωστό μαρτύριο όσο αυτός θά εινε ελεεινός!...

Ο γέρο-Φίτς άνοιξε την πόρτα κι' έβριζε έξω ένα ανήσυχο βλέμμα. Μά κανένας δεν φαινόταν... Ξεθαρραμένους έκανε τόν γύρο του κήπου, κατόπιν μπήκε πάλι στο σπίτι, κλείδωσε την πόρτα κι' έτοιμάζονταν να τραβήξει τόν μεγάλο σφύρη της ασφάλειας, όταν ένα σύρτη της ασφάλειας, όταν ένα τριξίμο του πατώματος πίσω του τόν έκανε να νοιώσει πως δεν ήταν

μόνος του μέσα στο σπίτι.

Έκει κοντά, ο έχθρος παραμόνευε... Ο Φίτς, μισοπεθαμένος από τόν φόβο του, στάθηκε περιμένοντας καμιά μαχαριά στη ράχι. Μά αντί της μαχαριάς πού περίμενε, ένα βαρύ χέρι έπεσε επάνω στόν ώμο του και τόν ανάγκασε να στραφεί πίσω.

Θεέ μου! Ήταν δυνατόν αυτός ο αδύνατος, χλωμός άνδρας πού στεκόταν εκεί να εινε ο άλλος γεμάτος ζωή και υγεία Χένρι Κάτερμολ;

—Δεν είσαι δ... Χένρι Κάτερμολ; τραύλισε ο Φίτς.

—Όχι, είμαι ένα νούμερο τών κατέρνων... Μά κάποτε ήμουν ο Χένρι Κάτερμολ, πού έλπιζα να ξαναγίνω πού γρήγορα... Άλλά σ' αυτό θά με βοηθήσει κι' εσύ. Πάμε να καθίσουμε κοντά στη φωτιά... Πάγωσα έξω στο κρύο!

Ο γέρο-Φίτς προχώρησε πρὸς τὸ βάθος της κάμαρας, όπου βρισκόταν τὸ τζάκι, μιά, μόλις πλησίασε άκορετά, με μιά γρήγορη κίνηση ώρμησε ν' άρπάξει τὸ τουφέκι του.

—Ήλπιτε! φώναξε ο Χένρι. Μήπως φαντάστηκες πως θά ερχόμουν άπολος; Άρπασε τὸ τουφέκι σου στη θέση του και κάθισε κάτω, γιατί σου τινάζω τὰ μυαλά!

Ο Φίτς έβριζε ένα τρομαγμένο βλέμμα στο περιστροφὸ πού κρατούσε ο Χένρι και υπάκουσε. Ο Χένρι κάθισε απάνω στο τραπέζι, κι' εξακολούθησε να τόν σημαδεύει με τὸ περιστροφὸ του.

—Βλέπω πως με περιμένεις, άφρο προσπαθώντας να με κλείσης έξω!...

—Δηλαδή... μόλις πρὸς ὀλίγον διάβασα πως δραπέτευες... Τι κάθεται και δεν φεύγεις; Θά σε πιάσουν!

—Έτσι λές, φιλαράκο μου; Μή στενοχωριέσαι γι' αυτό! Οί

δύο μας έχουμε πρώτα κάποια υπόθεσι να κάνουμε. Ξέρεις γιατί ήρθα εδώ; Ή! απόβρασμα της κολάσεως;...

—Γιά... νά... με σκοτώσεις!... τραύλισε ο Φίτς.

—Ό! αυτό ξεκαρτάει από σένα! άποκρίθηκε ο Χένρι με άπάθεια. Δεν έχεις παρά να δηλολογήσεις.

—Νά δηλολογήσω τί;

—Πως πήρες ψεύτικο όρκο έναντίον μου στη δίκη.

Λέγοντας τὰ λόγια αυτά ο Χένρι σηκώθηκε, πήρε ένα κομμάτι χαρτί από ένα μικρό γραφείο πού υπήρχε εκεί κοντά, παραμέρισε τὸ μπουκάλι και τὸ ποτήρι, έφερε τὸ καλαμάρι και, βουτώντας την πένα στη μελάνη, την έδωσε στὸν Φίτς λέγοντας:

—Έλα, φέρε την καρέκλα σου πὸς κοντά και γράψε όσα θά σοῦ πῶ.

Ο Φίτς σκούπισε τὸ ιδρωμένο μέτωπό του και πλησίασε στο τραπέζι. Σκεπτόταν πως κανένας δεν θά πίστευε όσα θά έγραφε, άφου ή δηλογία αυτή γινόταν ὑπὸ την ατελή τὸ πιστολιού.

—Εγώ, ο Σαμουήλ Φίτς... άρχισε να τὸν υπαγορεύει ο Χένρι, άκούω ενόσω του Παντοδυνάμου Θεού, πως πήρα ψεύτικο όρκο στη δίκη του Χένρι Κάτερμολ στις 29 Νοεμβρίου του 18... Ή αλήθεια εινε αυτή: Τη νύχτα τὸ φόνου, συναντήθηκα στο δάσος με τόν δασοφύλακα Σαβάτζ, — όπως μαρτύρησε ή γυναίκα του στη δίκη — μά δεν εινε αλήθεια πως άκουσα ένα όλο να εκτυροσκορπίζει και τόν Σαβάτζ να φωνάζει: «Κάτερμολ, κακοτύχει! Αυτό ήταν ψέμμα, δημούρημα τῆς φαντασίας μου!...»

— Έγραψες «δημούρημα της φαντασίας μου!»

—Ναι, δημούρημα της φαντασίας μου...» έπαυε να λέει ο Φίτς με

φωνή πού μόλις άκουγόταν.

—Οραία! Τώρα γράψε: «Η μόνη αλήθεια εινε πως εγώ ο Σαμουήλ Φίτς πυροβόλησα και σκοτώσα τόν Τζέιμς Σαβάτζ...»

Ο Φίτς πέταξε την πένα.

—Ψέμματα!... φώναξε. Δεν θά τὸ γράψω!...

Ο Χένρι πλησίασε τὸ περιστροφὸ του στὸν κρόταφο τὸν Φίτς.

—Προτιμάς να σε σκοτώσω άμέσως σάν σκυλί;

—Ναι!

—Καλά! Σου δίνω ένα λεπτό προθεσμία για να σκεφθῆς.

Ο χτύπος τὸν ώρολογιού τὸν τοίχου άκουγόταν, άγρός, έννευστικός.

—Πέρασαν δέκα-πέντε δευτερόλεπτα... εινε ο Χένρι... Μισό λεπτό... σαράντα... σαράντα πέντε...»

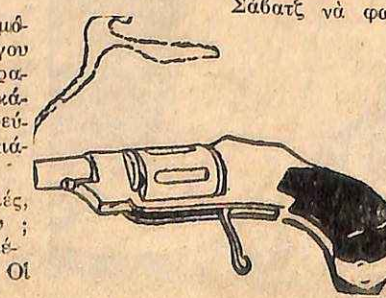
Ο Φίτς άρπαξε νευρικά την πένα.

—Έξακολούθησε! τραύλισε. Μά δτι κι' αν γράφω κανένας δεν θά τὸ πιστέψει.

Χοντροές σταγόνες ιδρώτος έσταζαν από τὸ μέτωπό του απάνω στο χαρτί.

«...Υπὸ ποιές περιστάσεις σκοτώσα τόν Σαβάτζ, θά τὸ πῶ στη δίκη... Άφου τόν σκότωσα, άκουσα κάποιον πού ερχόταν τρεχάτος. Κρύφθηκα πίσω από ένα δένδρο. Ήταν ο Χένρι Κάτερμολ ο λαθροθήρας. Άντιόπος, ο Χένρι σκόνταψε απάνω στο πτώμα και σωριασθηκε κάτω. Τὸ τουφέκι του εκτυροσκορπίζε και, όταν θέλησε να σηκωθεί, δεν μπόρεσε γιατί είχε στομαχιουλήσει τὸ πόδι του. Έφυγα τότε χωρίς να με ιδῆ. Σὲ λίγο ο Χένρι συνελήφθη ως ο δολοφόνος τὸν Σαβάτζ, την ώρα πού έφευγε ερποντας με τὰ χέρια και τὰ γόνατά του. Τὰ ρούχα του ήταν γεμάτα αίματα και τὸ τουφέκι του άδειο. Για να μη με καταδώσει αυτός, πήρα τόν ψεύτικο όρκο. Αυτὴ εινε ή μόνη αλήθεια και μόνος μου ο Θεός...»

—Πως τὰ μάντευσες δλ' αυτό; ρώτησε ο Φίτς με περιέργεια κα-

τανκίζοντας τόν φόβο του.

—Δύο και δυό κάνουν τέσσερα! άποκρίθηκε ο Χένρι. Δεν ήταν δα καθόλου δύσκολο να τὸ καταλάβω. Και τώρα πρόσθεσε... «Και για ν' άποδείξω πως αυτή εινε ή μόνη αλήθεια, θά βρῆτε τὸ τουφέκι τὸ άποῦν τὸ φυσίγγι βρέθηκε στο δάσος κι' έσωσε τόν Κάτερμολ από την άγχόνη για λόγους αμφιβολίας...» Έλα, Φίτς, συμπύρωσε την φράση. Πες πού τὸ έχεις κρυμμένο τὸ τουφέκι; Ύστερα βάλε την υπογραφή σου!

—Τὸ πούλησα!

—Ψέμματα!... Δεν θά τοιμώσες!... Κάπου τὸ έκρυψες! Γράψε πού εινε, κατόπιν θά βεβαιωθῶ αν λές την αλήθεια. Άλλοιώς... πρόσθεσε απειλητικά ο Χένρι πλησιάζοντας τὸ δόλο στὸν κρόταφο τὸν τρομακρατημένου Φίτς.

Μά ο Φίτς δεν άπάντησε. Μόνο έγειρε τὸ κεφάλι του απάνω στο τραπέζι κι' έκρυψε τὸ πρόσωπό του μέσα στα χέρια του.

Ο Κάτερμολ πήρε τὴ μπτολίλα με τὸ κονιάκ, έβαλε λίγο στο ποτήρι και τὸ έδωσε τὸν Φίτς, λέγοντας:

—Έλα, κοράγιο! Πίες να στηλῶς την καρδιά σου και ύπόγραψε... Ίσως να μη σε κραμιασουν γιατί είσαι γέρος... Έγώ όμως, μά την πίστι μου! θά σε σκοτώσω, σάν σκυλί, αν δεν πῆς την αλήθεια.

Τὸ πὸς μικρὸ φώναξε τότε-τότε με μιά κλαψιάρικη φωνή:

—Πεινῶ!... Πεινῶ!...

Τὸ πὸς μεγάλο ὄδηγῶσε τὸ μικρὸ ἀδελφάκου του με τρὸπο προστατευτικό, κρατώντας το με τὸ ἄρσενό του χέρι, ένῶ με τὸ δεξιὸ του βασισμένο εινε ξύλο, σάν μπαστούν.

Τὰ ἔχνη τῆς βροχῆς, ποῖνε πέσει τὸ πῶ, άρχισαν να εξαφανίζονται ἀπ' τὴ γῆ κι' ὡς τὸ κεφάλι τῶν μικρῶν και δεν απέμειναν πειὰ παρά λίγες σταλαγματιές στα φυλλώματα τῶν δέντρων, πού τις έκανε να λάμπουν σάν διαμάντια ο ήλιος τὸν Ιουνίου.

Οί δυό μικροί αἰχτες εἶχαν φθάσει κοντά στη μεγάλη δεξαμενὴ και προσπαθούσαν να βρῶν εκεί μιά κρυφὴ γωνιά να καθήσουν.

Την ίδια στιγμή, πλησίαζε στη δεξαμενὴ ένας πενηντάτης, αφέλις αστὸς κρατώντας ἀπ' τὸ χέρι ένα καλοτυμένο παιδάκι, ὡς ἔξη έπὸν. Σίγουρα θάταν ένας πατέρας με τόν γιό του. Ο μικρός κρατούσε στο χέρι του ένα μεγάλο γλάσκια.

Τὰ δυό φτωχὰ εἶδαν τὸν κῆριο να πλησιάζει και μαζετήκαν περισσότερο στη γωνιά τους.

Ο πατέρας με τόν γιό του στάθηκαν απάνω ἀπ' τὴ δεξαμενὴ, μέσα στην ὁποία δυό κῆριοι μεγαλοπρεπεί έπλεαν και κάπου-κάπου παίζανε μεταξύ τους, λυγίζοντας με χάρη τούς μακρυνούς λαιμούς τους.

Ο μικρός, πού κίτταζε άφηρημένος τούς κῆριους, έβριζε σε κάποια στιγμή τὴ ματιά του στο

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΟΥ Β. ΟΥΓΚΟ

ΤΑ ΔΥΟ ΜΙΚΡΑ

Στὸν κῆρο τὸν Λουξεμβούργου, δυό παιδάκια βάδιζαν πασιμένα ἀπ' τὸ χέρι. Τὸ πρῶτο θά ήταν ὡς ἑπτὰ χρόνων, τὸ δεύτερο φαινόταν δυό χρόνια μικρότερό του.

Ήσαν και τὰ δυό μούσκεια ἀπ' τὴ βροχὴ ποῖνε πέσει πρὶν ἀπὸ λίγο και περπατούσαν κάτω ἀπ' τὴ δεντροστοιχία, πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀντηλιάς γιὰ νὰ στεγνώσουν. Φορούσαν ὁμάη ἀντὶ γιὰ ρούχα, τὸ πρόσωπό τους ήταν κάτωχρο κι' ὅπως κυττάζαν ξαφνιασμένα, μοιάζανε σάν δυό φτωχὰ σπουγγίτια, πού τὰ φοβίζει ἡ παρουσία τῶν ἀνθρώπων.

Τὸ πὸς μικρὸ φώναξε τότε-τότε με μιά κλαψιάρικη φωνή:

—Πεινῶ!... Πεινῶ!...

Τὸ πὸς μεγάλο ὄδηγῶσε τὸ μικρὸ ἀδελφάκου του με τρὸπο προστατευτικό, κρατώντας το με τὸ ἄρσενό του χέρι, ένῶ με τὸ δεξιὸ του βασισμένο εινε ξύλο, σάν μπαστούν.

Τὰ ἔχνη τῆς βροχῆς, ποῖνε πέσει τὸ πῶ, άρχισαν να εξαφανίζονται ἀπ' τὴ γῆ κι' ὡς τὸ κεφάλι τῶν μικρῶν και δεν απέμειναν πειὰ παρά λίγες σταλαγματιές στα φυλλώματα τῶν δέντρων, πού τις έκανε να λάμπουν σάν διαμάντια ο ήλιος τὸν Ιουνίου.

Οί δυό μικροί αἰχτες εἶχαν φθάσει κοντά στη μεγάλη δεξαμενὴ και προσπαθούσαν να βρῶν εκεί μιά κρυφὴ γωνιά να καθήσουν.

Την ίδια στιγμή, πλησίαζε στη δεξαμενὴ ένας πενηντάτης, αφέλις αστὸς κρατώντας ἀπ' τὸ χέρι ένα καλοτυμένο παιδάκι, ὡς ἔξη έπὸν. Σίγουρα θάταν ένας πατέρας με τόν γιό του. Ο μικρός κρατούσε στο χέρι του ένα μεγάλο γλάσκια.

Τὰ δυό φτωχὰ εἶδαν τὸν κῆριο να πλησιάζει και μαζετήκαν περισσότερο στη γωνιά τους.

Ο πατέρας με τόν γιό του στάθηκαν ἀπάνω ἀπ' τὴ δεξαμενὴ, μέσα στην ὁποία δυό κῆριοι μεγαλοπρεπεί έπλεαν και κάπου-κάπου παίζανε μεταξύ τους, λυγίζοντας με χάρη τούς μακρυνούς λαιμούς τους.

Ο μικρός, πού κίτταζε άφηρημένος τούς κῆριους, έβριζε σε κάποια στιγμή τὴ ματιά του στο

γλάσκια και τῶφερε στο στόμα του. Έδάγκωσε μιὰν άκρη, έκαμε να την μασήσει άνόρεχτα, μὴ άμέσως την έφτυσε κι' άρχισε να κλαίει.

—Γιατί κλαῖς; τόν ρώτησε ο πατέρας του σκύβοντας στοργικά σ' αυτόν.

—Δεν πεινῶ!... εἶπε τὸ παιδί κλαψιάρικα.

—Δεν εἰν' άνάγκη να πεινᾷ κανείς γιὰ νὰ φάη ένα γλυκισματάκι. —Δεν τὸ θέλω!... Εἰν' άνοστο!... —Δεν σοῦ άρέσει;

—Όχι.

—Ρίξε το στους κῆριους, τότε. Τὸ παιδί δίστασε. Δεν τὸν άρεσε βέβαια τὸ γλύκισμα, μά δεν ᾔθελε να τὸ δώση κίολας σε άλλους.

—Έλα, μικρό μου! Δός' το στους καϊμένους τούς κῆριους. Πρέπει να λιψάται κανείς τὰ ἔσχα! Και, παίρνοντας τὸ γλυκό ἀπὸ τὰ χέρια τὸν παιδιού του τὸ έβριζε στη δεξαμενὴ.

Τὸ γλάσκια όμως έπεσε έξω ἀπὸ τὸ νερό στην άκρη τῆς δεξαμενῆς, στα χαλίκια.

—Έλα πᾶμε... εἶπε ο πατέρας.

Την ίδια στιγμή, πού οί κῆριοι έπλεαν πρὸς τὸ γλάσκια, κι' οί δυό μικροί αἰχτες πλησίαζαν γιὰ τόν ἴδιο σκοπό.

Ο πὸς μικρός κίτταζε με άνοιχτὸ στόμα και ὀδονοειδῆ μάτια. Ο πὸς μεγάλος έβριζε μιά ματιά στὸν κῆριο, πού κανόταν πίσω ἀπ' τὴ δεντροστοιχία και εξαπλώθηκε στο πεδούλι τῆς δεξαμενῆς, κρεμάστηκε σχεδὸν γιὰ νὰ φθάσει τὸ γλάσκια.

Την ίδια στιγμή έφθαναν κι' οί κῆριοι τεντώνοντας τούς λαιμούς τους. Ο μικρός τούς έβριζε μ' ένα τίναγμα τὸν ξυλὸν του και κατόπιν, κρεμώντας πὸς ὁλὸν τὸ σῶμα του, με κίνδυνο να πέσει στο νερό κατόρθωσε να πιάσει με τὸ ἴδιο ξύλο τὸ γλάσκια. Μά χίλιες προσπάθειες και με άπειρη προσοχή τὸ ανέβασε επάνω, χωρίς να τὸ χαλάσει, και πλησίασε χαρούμενος τὸ ἀδελφάκι του. Έκοψε άμέσως τὸ γλάσκια σε δυό κομμάτια, ένα μεγάλο κι' ένα μικρό, εκράτησε γιὰ τόν εαυτό του τὸ μικρότερο κι' έδωσε στο ἀδελφάκι του τὸ πὸς μεγάλο.

—Νά, φάει, τὸν εἶπε.

Ο ΣΤΙΧΟΣ ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙ

—Παπᾶ, μιά κόρη αγάπησα και μ' αγαπούσε σάν τρελλή, μιά μέρα την αγάλλασα, πήρα τὸ πρῶτο της φιλή. Παπᾶ, τί συλλογᾶσαι;

—Αν την αγάπησες πολύ, συχωρεμένος νᾶσαι.

—Μιά μέρα εκείνη ερρίχτηκε στην αγχαλιά μου ντροπαλή, κι' άμάρτησα κι' άμάρτησε, δμ μονάχα με φιλή. Παπᾶ, τί συλλογᾶσαι;

—Αν την αγάπησες πολύ, συχωρεμένος νᾶσαι.

—Μιά μέρα την άμαρτήσα την άμορφην άμαρτωλή και δεν τῆς ξαναζήτησα μὴτ' αγχαλιά μήτε φιλή. Παπᾶ, τί συλλογᾶσαι;

—Δεν την αγάπησες πολύ, καταραμένος νᾶσαι.

Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΠΟΥ ΚΛΑΙΝΕ

Στου πῆλαυ την άκρη, Στῆς άμμιον τὰ μάκη Σταλῶζουν, λένε, Σάν έρημη θούση Μιά άξέλαστη ζήση Ποθώντας πὸν έχάθη Χαμένα σε βάθη Δυό μάτια πὸν κλαῖνε.

Στου πῆλαυ την άκρη Σε κάποια καλύβα Σε δίσης λαμπράδες Σε κρύες σοροκάδες Σε πύρινο λίβα Στῆς άκρες πὸν λένε Γι' αὐτὸν ποῖχει λείψει Σκοροπύνε τὸ δάκρυ Ταμένα στη θλίψη Τα μάτια πὸν κλαῖνε.

Τὸν θοιάμω αν νικήσης Συγκομῶσε τ' ἔπια Καὶ πρὶν ἀδικήσης Στοχάσου ένα δάκρυ Θυμῆσου δυό μάτια Πὸν ἔρμα ἀπομνησκουν Στου πῆλαυ την άκρη Καὶ στο άπειρο πλένε Καὶ λυτρωση θένε Καὶ δεν τηνε βρῶσκουν Δυό μάτια πὸν κλαῖνε.

Ζ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

ΧΙΟΝΙΣΜΕΝΗ ΝΥΧΤΑ

Πλατεία τὸ χιόνι στρώθηκε σε κάμπος και σε δάση Γυάλανα κάστρα τὰ θοινὰ λευκὸ δνείρο ή πλάση.

Οὔτε προβάτου δέλασμα οὔτ' ένα κλάμα γυιῶνη, γύρω, παντοῦ ένα σάβανο ἀπλώνεται ἀπὸ χιόνι.

Κι' ἀπὸ ψηλά στην άπειρη κι' άβυσσὴ αὐτῆς κρυάδα τ' άχνὸν φεγγάρι δλότρεμο σὰ νευρικὴ λαμπάδα.

ΠΕΤΡΟΣ ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ

Η ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΟΙ ΘΛΙΒΕΡΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ BENIAMIN ΚΟΝΣΤΑΝ ΜΕ ΤΗΝ ANNA ΛΙΝΔΣΑ'Υ'

Πειά είναι η πραγματική 'Ελεονώρα του 'Αδελφου. Τό ταξίδι του Βενιαμίν Κονσταν στο Λονδίνο. 'Η έρωτικές του κατακτήσεις και οι κοσμικοί του θρίαμβοι. 'Ενας κεραυνόβολος έρωας. Τά φλογερά γράμματα του έρωτευμένου συγγραφέως. Μία μεγάλη φλόγα, που σβύνει μέσα σε τρεις μήνες. 'Η φυγή της 'Αννας Λίνδσαυ. 'Επειτ' από χρόνια, κλπ. κλπ.

ΤΑΝ ο διάσημος Γάλλος συγγραφέας Βενιαμίν Κονσταν έγραφε τον 'Αδελφό του, το αριστούργημα αυτό της γαλλικής λογοτεχνίας, στο οποίο εξιστορείται με αφθαστή τέχνη ή τραγωδία δυο ανόμιον πλασμάτων, που αλληλοδρασάζονται αν και εινε τρελλά έρωτευμένα με ταξύ τους, όταν λοιπόν ο Βενιαμίν Κονσταν ζωγράφιζε τον χαρακτήρα της 'Ελεονώρας, της ηρώιδος του έργου, δεν δημιουργούσε τον τύπο αυτόν με την φαντασία του. Τόν έβρισκε από την ζωή, γιατί τον είχε γνωρίσει πολύ καλά — γιατί είχε ξήσει βαθεία, αίματηρά, την έρωτική περιπέτεια που περιέγραφε στο βιβλίο του... Θα σάς αφηγηθώ με λοιπόν σήμερα την αυθεντική ιστορία των έρωτων του 'Αδελφου — του Βενιαμίν Κονσταν δηλαδή — με την 'Ελεονώρα, η οποία λεγότανε πραγματική 'Αννα Λίνδσαυ.

'Η 'Αννα Λίνδσαυ, μία Γαλλίδα χήρα ενός 'Αγγλου ευγενούς, κατέφυγε, άμέσως μετά την γαλλική επανάσταση, στο Λονδίνο, που φιλοξενούσε τότε πολλούς άλλους εξοριστούς Γάλλους αριστοκράτας. Χάρις στην όμορφιά της, την ειφία της και την μόρφωσή της, η 'Αννα κατώρθωσε, μέσα σε λίγους καιρό, να γίνει το είδωλο της Λονδινέου αριστοκρατίας. Καί θα ήταν κάποιον τριάντα έξη χρονών, όταν, μία μέρα, γνωρίστηκε σε μία κοσμική δεξίωση μ' ένα Γάλλο συγγραφέα, διάσημο αν όχι για τα βιβλία του, τοιλάχιστον για τους... θυελλώδεις έρωτές του με τη μεγάλη λογοτεχνίδα κυρία ντε Σταέλ.

Ο συγγραφέας αυτός ήταν ο Βενιαμίν Κονσταν, ο οποίος είχε πάει στο Λονδίνο και για να θεοβή μακρυνά από την κόλαση της γαλλικής επανάστασης και για ν' αλλάξει από τον τυραννικό γεροντικό έρωτα της κυρίας ντε Σταέλ, που δεν έννοούσε με κανένα τρόπον ν' αφήσει ήσυχον τον φίλο της...

Η άφιξις του κομμού και πνευματώδους συγγραφέως στο Λονδίνο, — ο Σατωβριάνδος είχε πη για τον Κονσταν ότι ήταν ο πιο έξυπνος από τους Γάλλους ύστερα από τον Βολταίρο — έθεωρήθη μεγάλο κοσμικό γεγονός στην πρωτεύουσα της 'Αγγλίας. Ο Βενιαμίν δεχόταν προσκλήσεις από τα καλύτερα σπίτια. Σε μία, λοιπόν, από αυτές τις έσπεριδες που γινότουσαν πρός τιμήν του, γνωρίστηκε με την 'Αννα Λίνδσαυ, τη γυναίκα, που θ' απαναντίεζε αργότερα με το όνομα 'Ελεονώρα.

Τό αίσθημα που έννοιωσαν άμοιβαία ο 'Αδελφός και η 'Αννα από την πρώτη στιγμή, που ιδωθήκανε, μπορεί να χαρακτηρισθή κεραυνόβολος έρωας, με όλη την κυριολε-

ξία της φράσεως. Ο Βενιαμίν Κονσταν ήταν τότε τριάντα τριών χρονών, μα δεν είχε ακόμα γνωρίσει τη μεγάλη αγάπη, την αγάπη εκείνη που συγκλονίζει βαθειά τον άνθρωπο. Μα και η 'Αννα, η οποία όπως είπαμε και παραπάνω, ήταν τρία χρόνια μεγαλύτερη από τον συγγραφέα, δεν είχε νοιώσει ποτέ ως τότε την καρδιά της να χτυπάει τόσο δυνατά. Η αλήθεια τώρα εινε πως η Λίνδσαυ είχε άνοιξη κοντά Σταέλ. Έφθασε όμως να της πη ο Βενιαμίν Κονσταν ότι ήταν η πρώτη γυναίκα που αγαπούσε στη ζωή του με βαθύ και ειλικρινές αίσθημα, για να τον πατήσει άμεσως... Είχε τότε ανάγκη να τον πιστέψη!...

Την εποχή εκείνη, η 'Αννα Λίνδσαυ ζούσε με ένα Γάλλο ευγενή, τον Αύγουστο ντε Λαμουανό ο ν, για τον οποίο αισθανόταν εμπτύχνη μάλλον άφοβη, παρά πραγματικά έρωτα. 'Ηταν υψίστα αποφασισμένη να τον παντρευτεί για να επισημοποιήσει μια ένωση που βαστούσε από πολλά χρόνια τώρα. Έννοείται ότι, ύστερ' από τη γνωριμία της με τον Βενιαμίν, έβουσε διστακτικά τόν Αύγουστο από τήν καρδιά της...

Την επομένη κόλας της πρώτης συναντήσεώς τους, ο Κονσταν έγραφε στην 'Αννα:

«Πώς ήτο δυνατό να μη καταλάβω χθές το βράδυ, όταν σάς πρωτογνώρισα, ότι πλαστήκαμε ο ένας για τον άλλον; Είνε ζήτημα αν θα βρεθώ στον κόσμο άλλη ψυχή, ή οποία θα συγκινήθη περισσότερο από τη δική μου με τη λεπτή όμορφιά σας... Πιστεύω βαθειά ότι η λάμψη του πνεύματός σας, ή απλότης του χαρακτήρος σας, ή ήρεμία του μειδίαμάτος σας — ή καλλονή σας, όλα τα σωματικά, ψυχικά και πνευματικά σας χαρίσματα — σάς για μένα!...»

«Σας αγαπώ σαν τρελλός! — της έγραφε την επομένη. — Ποτέ δεν θα φανταζόμουν ότι ή καρδιά μου, που την θεωρού-

σα για πάντα κλεισμένη στον έρωτα, θ' άνοιγε σαν λουλούδι κάτω από τον ήλιο των ματιών σας! Γιατί να μη σάς γνωρίσω πιο μπροστά; Γιατί να ζήσω τα καλύτερα χρόνια της νεανικής μου ζωής μακριά σας, ενώ ήμουν γεννημένος για σάς, για να σάς νοιώσω βαθειά, για να ικανοποιήσω όλες τις επιθυμίες σας...»

Καί όσο περνούσε ο καιρός, ο τόνος των επιστολών του Βενιαμίν προς την φίλη τον άρχισε να γίνεται πιο περιπαθής.

«Σ' αγαπώ επειδή είσαι ωραία, υπέροχη, μεγαλόψυχη — έγραφε ο Κονσταν στην 'Αννα, σε μία άλλη επιστολή του. — Ποτέ άλλοτε δεν έννοιωσα στη ζωή μου έκείνο που νοιώθω τώρα για σένα. Είσαι ή ιδεώ-»

Εσύ μονάχα μπορείς να ικανοποιήσεις κάθε επιθυμία της καρδιάς. 'Αγγελε έρωτος και ευτυχίας, σε λατρεύω!...»

Πώς ήταν δυνατόν ν' αντίσταθ ή 'Αννα Λίνδσαυ στον όρμητικόν αυτόν χείμαρρον του πάθους του Βενιαμίν Κονσταν; Ο δεσμός μεταξύ τους δεν άρχισε να γίνει πιο στενός... Καί από τη στιγμή εκείνη, ο συγγραφέας άρχισε να εκδηλώνει τον πραγματικό, αλητοχικό χαρακτήρα του... Έφθασε μέχρι τον σημειον να ζηλεύη τόσο την 'Αννα, ώστε ν' απαιτή από αυτήν να πάψη να πηγαίνει στις κοσμικές συγκεντρώσεις, στις οποίες ήταν εκτεθειμένη στις έρωτοτροπές των άνδρων, και να διώξη από το σπίτι της και αυτόν ακόμα τον Λαμουανόν.

«Σε θέλω μονάχα δική μου! της έγραφε. Θέλω ν' ανήκω μονάχα σε μένα, να μη σκέπτεσαι κανένα άλλο άντρα!...»

«Αστόσο, το παράφορο, το εαυόν» αυτό αίσθημα του Βενιαμίν Κονσταν βάσταξε... μονάχα τρεις μήνες! Ο συγγραφέας, ήμικρος και σόν έρωτα, όπως και σ' όλες τις άλλες εκδηλώσεις του, άρχισε ν' αποτραβιέται σιγά σιγά από την 'Αννα, χωρίς να μεσολάβηση κανένα επεισόδιο, καμιά νύξη. Η αλήθεια τώρα εινε, ότι εκ παραλήλου, άρχισε και η Λίνδσαυ να ψυχαιίνεται κάπως με τον φίλο της. Η κυρία ντε Σταέλ, η οποία

είχε βέβαια κάθε λόγο να επιθυμή να σταματήσει το ειδύλλιο αυτό — πήγαινε με την ελπίδα, ότι θα μπορούσε να ξανατραβήξει κοντά της τον Βενιαμίν — έστειλε στην 'Αννα αντίγραφα μερικών επιστολών που της έγραψε ο Κονσταν. Στις επιστολές αυτές, ο συγγραφέας έλεγε στην κυρία Σταέλ έκείνα που επανελάμβανε αργότερα και στην Λίνδσαυ.

Η 'Αννα κατάλαβε τότε πως όλοι οι όρκοι, όλες ή υποσχέσεις που τις είχε δώσει ο άστατος Βενιαμίν, ήταν λόγια, μονάχα λόγια και τίποτα παραπάνω!... 'Επειδή όμως εξακολουθούσε ν' αγαπά τον φίλο της, παρ' όλα τα ελαττώματά του, δεν είχε τη δύναμη να διακόψει πρώτη τις σχέσεις. Άφησε στο χρόνο την φροντίδα να θέσει ένα τέρας στο έφημερο ειδύλλιο τους... Νόμιζε πως θα είχε τότε το κουράγιο να υποφέρει καρτερικά τό κύτπημα.

Μα όταν ο Βενιαμίν της άνεκοίνωσε, με απάθεια, την απόφασή του να επιστρέψη στη Γαλλία, ή δυστυχισμένη ή γυναίκα έννοιωσε τόση απελπισία, ώστε, για ν' αποφυγή καμιά μικρή σκηνή, έγκατέλειπε και τον φίλο της και τον Λαμουανόν και άνεχώρησε μόνη για την 'Ελβετία.

Η φυγή της 'Αννας δεν λύπησε εξαιρετικόν τον Κονσταν. Άπεναντίας, τον χαροποίησε επειδή τον έβγαλε από τον κόπο να υποκριθί τον λυπημένο κατά την ώρα του άποχωρητισμού. Έκείνος που δεν μπορούσε να παρηγορηθί για την άναχώρησι της Λίνδσαυ ήταν ο Λαμουανόν, ο οποίος άποφάσισε να πάη να βοηθί την 'Αννα στην 'Ελβετία και να κάνουν μαζί τους γάμους των...

Πέρασαν κάμποσα χρόνια από τότε.

Στό διάστημα αυτό, ο Βενιαμίν Κονσταν είχε γίνει διάσημος συγγραφέας και πολιτικός. Κατά βάθος όμως εξακολουθούσε να εινε άστατος και άνωλος, όπως πρώτα. Είχε γνωρίσει στο μεταξύ πολλές γυναίκες, χωρίς φυσικά ν' άφοσιωθί σε καμιά από αυτές...

Μα ύστερ' από την άποτυχία που δοκίμασε όταν ζήτησε να εγκαταστήσ' και τη θυλική κυρία Ρεκαμιέ, ο Κονσταν έλαθε ένα τέτοιο ψυχικό κλονισμό, ώστε άποτραβήχτηκε για λίγον καιρό από τον κόσμο. Η αλήθεια εινε ότι έκείνο που τον πείραζε περισσότερο, ήταν ή ταπεινωσι που δοκίμασε, αυτός, ο άκατανίκητος γόνος, επειδή βρέθηκε μία γυναίκα ν' αντίσταθί στη δύναμή του.

Μέσα στη μόνωσή του, ο Κονσταν ξαναθυμήθηκε όλες τις γυναίκες που είχε αγαπήσει — ή που προσποιηθή πως αγάπησε — στο παρελθόν. Η γλυκειά, πονεμένη μορφή της 'Αννας Λίνδσαυ ξανάβη στη μνήμη του. Καί ο Βενιαμίν, νοιώθοντας ξαφνικά στην καρδιά του να ξαναγεννιέται τό παλιό

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΝΑΣ ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΣ

ΤΟΥ MARC EASTWOOD

Με κόπο κατώρθωσα να έλευθερωσω τό χέρι μου...

—'Ιδάνκα! 'Ιδάνκα! φώναζε ο μουζίκος. 'Ελα, παιδάκι μου, να διηγηθής, μόνος σου, στην 'Εξοχότητά του, πως σκότωσες τον λύκο;... Είνε ντροπαλό παιδί! πρόσθεσε ο χωρικός προς τον πρίγκηπα, θέλοντας να δικαιολογήσει τον γυνό του. 'Αν ή 'Εξοχότης σάς θέλει να τιμήσει τη φτωχική είσημα μου (καλύδβα) θα πάω να ιδώ πού κρύφτηκε τό παλητόπαιδο!

Ο πρίγκηπς κατέβηκε από τό έλκινδρο και μπήκε μέσα στην καλύδβα. Μέσα στο μυσσοπόνητο διέκρινε μία χωριά, ή οποία, καθισμένη σε μία γωνιά, νανούριζε ένα παιδάκι. Μόλις μπήκε ο πρίγκηπς, ή γυναίκα σηκώθηκε, έκανε μία βαθειά υπόκλιση μπροστά στον ύψηλό επισκέπτη τους και σιωπηλή ξανακάθισε στη γωνιά.

—'Ιδάνκα! έλα εδώ άμέσως! φώναζε πάλι ο χωρικός. Μα τούς 'Αγίους όλους, θά σου τσακώω τό πλευρά αν δεν έλθεις άμέσως έδω!...

Ένα παιδάκι ως δέκα χρονών κοινοκλωμένο σε μία μεγάλη προδιά, που κρεμόταν ως τό πόδια του, παρουσιάστηκε τότε δειλά στην είσοδο της ίσημας.

—Πησίασε, μικρό μου, είτε ο πρίγκηπς χαμογελώντας. Έμαθα από τον έπιστάτη του κτίματος, πως σκότωσες ένα λύκο... Είνε αλήθεια αυτό; 'Ελα έδω, κοντά μου και πές μου τί σούκανε ο λύκος και τον σκότωσες, γιατί μά την Παναγία του Καζάν, δεν τό πιστεύω! πρόσθεσε ο πρίγκηπς μ' ένα ειρωνικό μειδίαμα.

Ο μουζίκος χωρίς ν' πη τίποτε, βγήκε μία στιγμή από την ίσημα και σαν γύρισε κρατούσε στο ένα

του αίσθημα για τη γυναίκα αϊτή, άπεφάσισε... να πάη στην 'Ελβετία και να την δι, για να επαναλάβουν τις παλιές σχέσεις...

Μα ο συγγραφέας δεν έλαβε ίπδμη του πως ή 'Αννα θα ήταν τότε 56 χρονών!

Όταν την ξαναείδε, γρηά σχεδόν από τό βάσανα, και περιτριγυρισμένη από τρία παιδιά, κατάλαβε πως ήταν πολύ άργά πάλι για να ξαναπλέξει ένα έρωτικό ειδύλλιο μ' αϊτή τη γυναίκα. Καί ύστερ' από μία ολιγοστιγμική σάντησι, ο Κονσταν άφησε την παληά του φίλη κι έφυγε σαν τρελλός από τό σπίτι της, χωρίς να την άποχωρητήσι!

Καί άμα ξαναγύρισε στο Παρίσι, κάθισε κι έγραψε, μέσα σε δέκα μέρες, τον 'Αδελφό, την θλιβερή ιστορία των έρωτων με την 'Αννα Λίνδσαυ, ένα από τ' άθάνατα αριστουργήματα της γαλλικής φιλολογίας.

χέρι τό τομάρι του λύκου και στο άλλο χέρι ένα μαχαίρι. Ένα μικρό κοινό μαχαίρι με κοκκάλινη λαβή και με κυστή λάμα, απ' αϊτά που μεταχειρίζονται συνήθως οι χωρικοί.

—Κυτάξτε, 'Εξοχότατε! για να πιστέψετε! είτε ο πατέρας με περιφάνεια.

—Πόσο χρόνων είσαι, 'Ιδάνκα; ρώτησε ο πρίγκηπς, παίρνοντας τον μικρό στα γόνατά του.

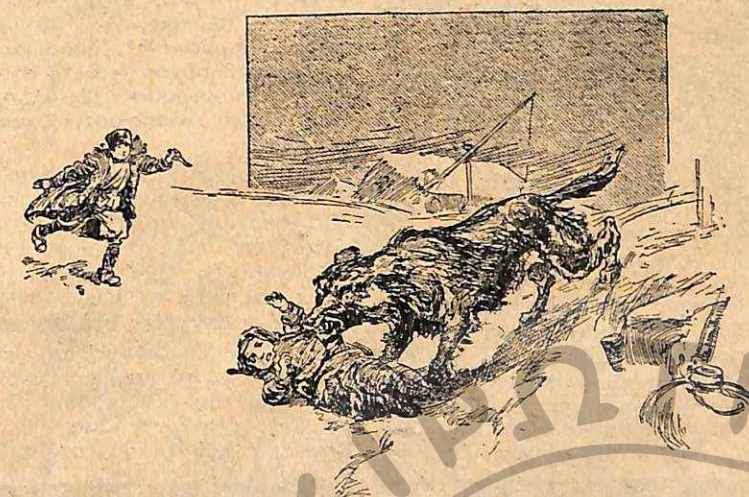
—Δέκα χρόνων, 'Εξοχότατε! άποκρίθηκε ο μικρός κυτάζοντας με φόβο τον πρίγκηπα.

Μα μόλις αντίκρισε τον γεμάτο καλωσύνη βλέμμα του, ο 'Ιδάνκα πήρε θάρρος και άρχισε να διηγείται:

—Ναι, εγώ τον σκότωσα, γιατί θέλησε να φάη τη μικρή μας, τη Μίνα!...

Ο μικρός κόμπασε και πήρε μία βαθειά άναπνοή.

—Τί φρέση! φώναζε ο πρίγκηπς. Μα πως τόλμησες έσύ, ο μικρούλης, να παλαίψης μ' αυτό τό θη-

Τό θηρίο παράτησε την Μίνα

ρίο. Είνε άπίστευτο! Διηγήσου από την αρχή, την ιστορία...

—Μίλησε, 'Ιδάνκα! είτε ή μητέρα από τό βάθος της κάμαρας. Πίε στην 'Εξοχότητά του, που ήλθε ειδικώς για να σε ιδί, πως έσωσες την Μίνα μας;

—Νά, τί συνέβη, είτε τότε ξεθαρομένους ο μικρούλης. Η μάνα είχε πάει στην πόλη με τό ελκινδρο και ο πατέρας κοιμόταν κοντά στο τζάκι. 'Ηταν άπογευμα, 'Εγώ πρόσεχα την αδελφούλα μου και έπαιζα μαζί της. Ξαφνικά θυμήθηκα πως δεν είχα ταισει τις άγελάδες.

Πήρα λοιπόν τό μαχαίρι για να κόψω τη νομή των έζων, όπως μου έμαθε ο πατέρας, και πήγα στον σταύλο. Άφησα την πόρτα της ίσημας μυσσοανοχτή για να άκούσω την Μίνα αν έβλαψε. Μόλις τελείωσα, τη δουλειά μου, καθώς γύριζα στην ίσημα, άκουσα ξαφνικά την Μίνα πού φώναζε. 'Ετρεξα πού γρήγορα μπορούσα κι έφθασα άκριβώς τη στιγμή που ένας πελώριος λύκος έβγαине από την ίσημας...

Ο μικρός κοντοσταθήκα, κατόπιν λαχανιασμένος με την άνάμνησι της άγωνίας του, συνέχισε γρήγορα την διήγησή του:

—Τό θηρίο κρατούσε στο στόμα του την μικρή Μίνα μας και την άκούλησε μία στιγμή πάνω στο χιόνια... Είδα τό φοβερό, κατακόκινα μάτια του και τό μακρύ σουβλερό δόντια του καθώς άνοιξε τό στόμα του για ν' άρπάξει πάλι την Μίνα... Για ένα δευτερόλεπτο στάθηκα άναποφάσιτος, σασισμένος... 'Ενοιωθα τό γόνατά μου να λυγίζουν από τον φόβο μου, μα όταν είδα πως ο λύκος έτοιμαζόταν να φύγει με τη λεία του, ρίχτηκα κατά πάνω του... Τότε, τό θηρίο άφησε την αδελφούλα μου και οι δύο μας κυλιστήκαμε άπάνω στα χιόνια... Θα με είχε κάνει σίγουρα κομμάτια, αν δεν φορούσα αϊτή τη χοντρή προδιά που βλέπετε. Αϊτή με έσωσε από τό φοβερό δόντια του θηρίου...

—Κατάπιν; ρώτησε μ' ένδιαφέρον ο πρίγκηπς.

—Κατόπιν ο λύκος με άρπαξε από τό χιακά και με τίναξε έδω κι' έκεί τόσο δυνατά που ή άναπνοή μου κόπηκε... 'Ενοιωθα τις

—Τό έθιμό κρατούσε στο στόμα του την μικρή Μίνα μας και την άκούλησε μία στιγμή πάνω στο χιόνια... Είδα τό φοβερό, κατακόκινα μάτια του και τό μακρύ σουβλερό δόντια του καθώς άνοιξε τό στόμα του για ν' άρπάξει πάλι την Μίνα... Για ένα δευτερόλεπτο στάθηκα άναποφάσιτος, σασισμένος... 'Ενοιωθα τό γόνατά μου να λυγίζουν από τον φόβο μου, μα όταν είδα πως ο λύκος έτοιμαζόταν να φύγει με τη λεία του, ρίχτηκα κατά πάνω του... Τότε, τό θηρίο άφησε την αδελφούλα μου και οι δύο μας κυλιστήκαμε άπάνω στα χιόνια... Θα με είχε κάνει σίγουρα κομμάτια, αν δεν φορούσα αϊτή τη χοντρή προδιά που βλέπετε. Αϊτή με έσωσε από τό φοβερό δόντια του θηρίου...

—Κατάπιν; ρώτησε μ' ένδιαφέρον ο πρίγκηπς.

—Κατόπιν ο λύκος με άρπαξε από τό χιακά και με τίναξε έδω κι' έκεί τόσο δυνατά που ή άναπνοή μου κόπηκε... 'Ενοιωθα τις

—Τό έθιμό κρατούσε στο στόμα του την μικρή Μίνα μας και την άκούλησε μία στιγμή πάνω στο χιόνια... Είδα τό φοβερό, κατακόκινα μάτια του και τό μακρύ σουβλερό δόντια του καθώς άνοιξε τό στόμα του για ν' άρπάξει πάλι την Μίνα... Για ένα δευτερόλεπτο στάθηκα άναποφάσιτος, σασισμένος... 'Ενοιωθα τό γόνατά μου να λυγίζουν από τον φόβο μου, μα όταν είδα πως ο λύκος έτοιμαζόταν να φύγει με τη λεία του, ρίχτηκα κατά πάνω του... Τότε, τό θηρίο άφησε την αδελφούλα μου και οι δύο μας κυλιστήκαμε άπάνω στα χιόνια... Θα με είχε κάνει σίγουρα κομμάτια, αν δεν φορούσα αϊτή τη χοντρή προδιά που βλέπετε. Αϊτή με έσωσε από τό φοβερό δόντια του θηρίου...

—Κατάπιν; ρώτησε μ' ένδιαφέρον ο πρίγκηπς.

—Κατόπιν ο λύκος με άρπαξε από τό χιακά και με τίναξε έδω κι' έκεί τόσο δυνατά που ή άναπνοή μου κόπηκε... 'Ενοιωθα τις

—Τό έθιμό κρατούσε στο στόμα του την μικρή Μίνα μας και την άκούλησε μία στιγμή πάνω στο χιόνια... Είδα τό φοβερό, κατακόκινα μάτια του και τό μακρύ σουβλερό δόντια του καθώς άνοιξε τό στόμα του για ν' άρπάξει πάλι την Μίνα... Για ένα δευτερόλεπτο στάθηκα άναποφάσιτος, σασισμένος... 'Ενοιωθα τό γόνατά μου να λυγίζουν από τον φόβο μου, μα όταν είδα πως ο λύκος έτοιμαζόταν να φύγει με τη λεία του, ρίχτηκα κατά πάνω του... Τότε, τό θηρίο άφησε την αδελφούλα μου και οι δύο μας κυλιστήκαμε άπάνω στα χιόνια... Θα με είχε κάνει σίγουρα κομμάτια, αν δεν φορούσα αϊτή τη χοντρή προδιά που βλέπετε. Αϊτή με έσωσε από τό φοβερό δόντια του θηρίου...

—Κατάπιν; ρώτησε μ' ένδιαφέρον ο πρίγκηπς.

—Κατόπιν ο λύκος με άρπαξε από τό χιακά και με τίναξε έδω κι' έκεί τόσο δυνατά που ή άναπνοή μου κόπηκε... 'Ενοιωθα τις

—Τό έθιμό κρατούσε στο στόμα του την μικρή Μίνα μας και την άκούλησε μία στιγμή πάνω στο χιόνια... Είδα τό φοβερό, κατακόκινα μάτια του και τό μακρύ σουβλερό δόντια του καθώς άνοιξε τό στόμα του για ν' άρπάξει πάλι την Μίνα... Για ένα δευτερόλεπτο στάθηκα άναποφάσιτος, σασισμένος... 'Ενοιωθα τό γόνατά μου να λυγίζουν από τον φόβο μου, μα όταν είδα πως ο λύκος έτοιμαζόταν να φύγει με τη λεία του, ρίχτηκα κατά πάνω του... Τότε, τό θηρίο άφησε την αδελφούλα μου και οι δύο μας κυλιστήκαμε άπάνω στα χιόνια... Θα με είχε κάνει σίγουρα κομμάτια, αν δεν φορούσα αϊτή τη χοντρή προδιά που βλέπετε. Αϊτή με έσωσε από τό φοβερό δόντια του θηρίου...

—Κατάπιν; ρώτησε μ' ένδιαφέρον ο πρίγκηπς.

—Κατόπιν ο λύκος με άρπαξε από τό χιακά και με τίναξε έδω κι' έκεί τόσο δυνατά που ή άναπνοή μου κόπηκε... 'Ενοιωθα τις

—Τό έθιμό κρατούσε στο στόμα του την μικρή Μίνα μας και την άκούλησε μία στιγμή πάνω στο χιόνια... Είδα τό φοβερό, κατακόκινα μάτια του και τό μακρύ σουβλερό δόντια του καθώς άνοιξε τό στόμα του για ν' άρπάξει πάλι την Μίνα... Για ένα δευτερόλεπτο στάθηκα άναποφάσιτος, σασισμένος... 'Ενοιωθα τό γόνατά μου να λυγίζουν από τον φόβο μου, μα όταν είδα πως ο λύκος έτοιμαζόταν να φύγει με τη λεία του, ρίχτηκα κατά πάνω του... Τότε, τό θηρίο άφησε την αδελφούλα μου και οι δύο μας κυλιστήκαμε άπάνω στα χιόνια... Θα με είχε κάνει σίγουρα κομμάτια, αν δεν φορούσα αϊτή τη χοντρή προδιά που βλέπετε. Αϊτή με έσωσε από τό φοβερό δόντια του θηρίου...

—Κατάπιν; ρώτησε μ' ένδιαφέρον ο πρίγκηπς.

—Κατόπιν ο λύκος με άρπαξε από τό χιακά και με τίναξε έδω κι' έκεί τόσο δυνατά που ή άναπνοή μου κόπηκε... 'Ενοιωθα τις

—Τό έθιμό κρατούσε στο στόμα του την μικρή Μίνα μας και την άκούλησε μία στιγμή πάνω στο χιόνια... Είδα τό φοβερό, κατακόκινα μάτια του και τό μακρύ σουβλερό δόντια του καθώς άνοιξε τό στόμα του για ν' άρπάξει πάλι την Μίνα... Για ένα δευτερόλεπτο στάθηκα άναποφάσιτος, σασισμένος... 'Ενοιωθα τό γόνατά μου να λυγίζουν από τον φόβο μου, μα όταν είδα πως ο λύκος έτοιμαζόταν να φύγει με τη λεία του, ρίχτηκα κατά πάνω του... Τότε, τό θηρίο άφησε την αδελφούλα μου και οι δύο μας κυλιστήκαμε άπάνω στα χιόνια... Θα με είχε κάνει σίγουρα κομμάτια, αν δεν φορούσα αϊτή τη χοντρή προδιά που βλέπετε. Αϊτή με έσωσε από τό φοβερό δόντια του θηρίου...

—Κατάπιν; ρώτησε μ' ένδιαφέρον ο πρίγκηπς.

—Κατόπιν ο λύκος με άρπαξε από τό χιακά και με τίναξε έδω κι' έκεί τόσο δυνατά που ή άναπνοή μου κόπηκε... 'Ενοιωθα τις

—Τό έθιμό κρατούσε στο στόμα του την μικρή Μίνα μας και την άκούλησε μία στιγμή πάνω στο χιόνια... Είδα τό φοβερό, κατακόκινα μάτια του και τό μακρύ σουβλερό δόντια του καθώς άνοιξε τό στόμα του για ν' άρπάξει πάλι την Μίνα... Για ένα δευτερόλεπτο στάθηκα άναποφάσιτος, σασισμένος... 'Ενοιωθα τό γόνατά μου να λυγίζουν από τον φόβο μου, μα όταν είδα πως ο λύκος έτοιμαζόταν να φύγει με τη λεία του, ρίχτηκα κατά πάνω του... Τότε, τό θηρίο άφησε την αδελφούλα μου και οι δύο μας κυλιστήκαμε άπάνω στα χιόνια... Θα με είχε κάνει σίγουρα κομμάτια, αν δεν φορούσα αϊτή τη χοντρή προδιά που βλέπετε. Αϊτή με έσωσε από τό φοβερό δόντια του θηρίου...

—Κατάπιν; ρώτησε μ' ένδιαφέρον ο πρίγκηπς.

—Κατόπιν ο λύκος με άρπαξε από τό χιακά και με τίναξε έδω κι' έκεί τόσο δυνατά που ή άναπνοή μου κόπηκε... 'Ενοιωθα τις

—Τό έθιμό κρατούσε στο στόμα του την μικρή Μίνα μας και την άκούλησε μία στιγμή πάνω στο χιόνια... Είδα τό φοβερό, κατακόκινα μάτια του και τό μακρύ σουβλερό δόντια του καθώς άνοιξε τό στόμα του για ν' άρπάξει πάλι την Μίνα... Για ένα δευτερόλεπτο στάθηκα άναποφάσιτος, σασισμένος... 'Ενοιωθα τό γόνατά μου να λυγίζουν από τον φόβο μου, μα όταν είδα πως ο λύκος έτοιμαζόταν να φύγει με τη λεία του, ρίχτηκα κατά πάνω του... Τότε, τό θηρίο άφησε την αδελφούλα μου και οι δύο μας κυλιστήκαμε άπάνω στα χιόνια... Θα με είχε κάνει σίγουρα κομμάτια, αν δεν φορούσα αϊτή τη χοντρή προδιά που βλέπετε. Αϊτή με έσωσε από τό φοβερό δόντια του θηρίου...

—Κατάπιν; ρώτησε μ' ένδιαφέρον ο πρίγκηπς.

—Κατόπιν ο λύκος με άρπαξε από τό χιακά και με τίναξε έδω κι' έκεί τόσο δυνατά που ή άναπνοή μου κόπηκε... 'Ενοιωθα τις

ο λύκος σφάδαζε με τούς τελευταίους σπασμούς της άγωνίας. 'Αρπαξα στην άγκαλιά μου τον μικρό μου 'Ιδάνκα και τον έφερα στην ίσημα! Θαρρούσα πως ήταν νεκρός! Μα σ' λίγο άνοιξε τα μάτια του και ψιθύρισε:

—'Η Μίνα εινε πληγωμένη;

—Όχι, λατρευτό μου παιδί! άποκρίθηκα.

—Καί ο λύκος;

—Ο λύκος ψόφησε, μικρό μου ήρωα!

»Τότε ο 'Ιδάνκα χαμογέλασε και ειχαριστήμένος μουμούρησε, ενώ έφερνε πάλι το κεφάλι του άπάνω στον ώμο μου:

—Άφησε με να κοιμηθώ, πατέρα! Είμαι τόσο κουρασμένος...

—Καί ο μικρούλης μου άποκοιμήθηκε βαθειά, για ώρες πολλές...

.....

—Δόσε μου τον γυνό σου, 'Ιδάνκα! είτε ο πρίγκηπς με συγκίνησι. Θα τον πάρω μαζί μου, θα τον μορφώσω, και σαν μεγαλώσει, θα τον κάνω έναν άξιωματικό, έναν γενναίο υπερασπιστή της 'Αγίας Ρωσίας μας! Τι λές έσύ, 'Ιδάνκα;

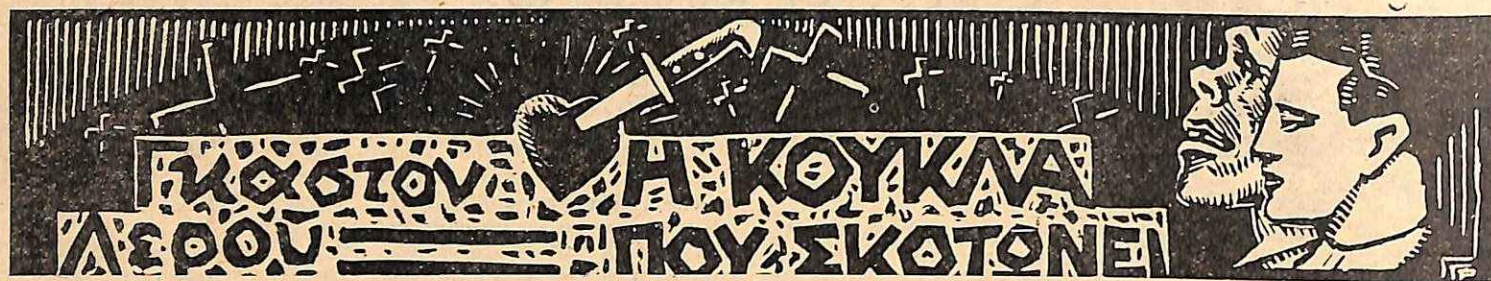
Ο 'Ιδάνκα γύρισε και κύτταξε τη μανούλα του, που άμυλητη εξακολουθούσε να νανουρίζη τη Μίνα. Τα χείλη του μικρού άρχισαν να τρέμουν και τα μάτια του γέμισαν δάκρυα.

—'Εξοχότατε! είτε τότε ο μουζίκος, δόσε του καιρό για να σκεφθί: Είνε μεγάλη και ελευστική ή προσφορά σας, μα τό παιδί εινε τόσο μικρό άκούμα!

—'Ας εινε! είτε ο πρίγκηπς, θα έλθω πάλι την άνοιξη. Σαν φρόνιμο άνθρωπο που είσθε, θα καταλάβετε ως τότε ποιά εινε τό σημαντικό του παιδιού σας!

Καί λέγοντας τά λόγια αϊτά, ο πρίγκηπς έσηκωσε, φίλησε τον 'Ιδάνκα και του έβαλε στο χέρι ένα μάστο ρούβλια.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΦΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Ο Βενέδικτος Μασσόν, καλλιτέχνης, βιβλιοδέτης και ποιητής, γενθρώπος τερατώδους άσχημίας, ένετραλλά έρωτευμένους με την άρσενική Χριστίνα, την κόρη του μεγαλοπρεπούς έφευρέτου και όρολογιστού Νορμπέρ. Η Χριστίνα όμως εινε άρραβωνιασμένη με τον ξάδελφό της γιατρό 'Ιάκωβο Κονταντέν, έναν έπιστημονα μεγάλης άξιας. Ο Μασσόν, από τη σούφρα του σπιτιού του, βλέπει πολύ παράξενα πράγματα στο σπίτι των Νορμπέρ. Έτσι, μια νύχτα, βλέπει την Χριστίνα ν' άνοιγν κρυφά απ' όλους ένα ντουλαβί του δωματίου της και να βγαίνει από μέσα έναν άρσενόμορφο νεόν — τον Γαβριήλ, όπως τον λέει — με τον όποιον φανταίνεται σαν να εινε έρωτευμένη. Την άλλη μέρα η Χριστίνα έπισκέπτεται τον Μασσόν στο μαγαζί του και του προτείνει να δεχτεί τη θέσι του βιβλιοδέτη-βιβλιοθηκαρίου στο μέγαρο του μαρκησιού Ντε Κουλτραί. Ο Μασσόν δέχεται και μαζί με τη Χριστίνα πηγαίνει στο μέγαρο. Έκεί όμως αντίλαμβάνεται και μαθαίνει πολύ περίεργα πράγματα. Ούτε λίγο, ούτε πολύ, η ίδια η μαρκησία Ντε Κουλτραί, που λέει πως ο σύζυγός της εινε θρηνόλακας... Η έκπληξις του Μασσόν όμως μεγαλώνει ακόμα περισσότερο μπρος στον άκατανίκητο τρόμο και τη φρίκη, που νοιώθει η μαρκησία για τον 'Ινδο δόκτορα Σάιμπ-Χάν, ο όποιος την θεραπεύει. Κι' όμως ο γιατρός αυτός, έφαρμόζοντας μια παράδοξη θεραπεία, κατορθώνει κάθε τόσο, για ένα διάστημα, να της ενασθίνει δυνάμεις και ζωή. Στο τέλος ο μαρκησίας παίρνει τη σύζυγό του και φεύγουν για τον πόργο τους, οε μια έπαρξια. Σχεδόν συγχρόνως ο Μασσόν, έπειτα από μια βίαιη σκηνή με τη Χριστίνα, φεύγει για το έξοχικό του σπίτι, ένα σπίτι μυστηριώδες, απ' το όποιο έχουν εξαφανιστεί άνευληγτα έξη νεαρές βοηθοί του βιβλιοδέτου. Έντωμεταξύ η Χριστίνα λαοθάινει μια έπιστολή της μαρκησίας, δια της όποιας προσκαλεί αυτήν και τον Βενέδικτο Μασσόν στον πόργο του Κουλτραί, για να την σώσουν. Η Χριστίνα πάει να βρή τον Μασσόν στο έξοχικό του σπίτι, με τη στιγμή που μπαίνει μέσα, τον βρίσκει να κηλ μια γυναίκα στη φωτιά του τζακιού. Ο Μασσόν συλλαμβάνεται, δικάζεται και θανατώνεται, μολονότι λέει πως εινε άθώος, ενώ η Χριστίνα παίρνει τον μνηστήρα της και πηγαίνει στον πόργο του Κουλτραί. Μα η μαρκησία έχει πεθάνει πια και τη στιγμή ακριβώς που φθάνουν εκεί, γίνεται η κηδεία της.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ
Η ΑΠΑΓΩΓΗ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΝΑΣ

Ι
ΤΟ «ΧΑΜΟΜΗΛΙ ΤΗΣ ΔΙΔΟΣ ΒΑΡΕΣΚΑ

«Ας ξαναγυρίσουμε και πάλι στο Παρίσι, στη γαλήνια κι' έρημική γειτονιά του Νησιού του Άγιου Λουδοβίκου, απ' όπου κι' άρχισε η δραματική ιστορία μας. Όλη αυτή η τόση ήσυχη συνοικία διατελούσε τώρα υπό το «κράτος του τρόμου», όπως έλεγε η κυρία Λανγκλουά, η λαμπρή εκείνη γυναίκα που συγκύριζε άλλοτε το σπίτι αυτού του τέρατος, του καταραμένου και άταίσιου Βενέδικτου Μασσόν.

Από τότε που έγιναν γνωστά τα φριχτά έγκλήματα, οι

σιδεράδες της γειτονιάς έκαναν χρυσές δουλειές. Και στ' αλήθεια, ποτέ οι νοικοκυραίοι του Νησιού του Άγιου Λουδοβίκου δεν είχαν βάλει τόσους σούρτες και τόσες κλειδωνιές στις πόρτες τους και ποτέ η πόρτες τους δεν τριπλοκλειδωνόντουσαν τόσο καλά τις νύχτες;

Μά γιατί τάχα τόσος φόθος; Μήπως ο Βενέδικτος Μασσόν δραπέτευσε;

Ίσως... Μά ήταν και κάποιος άλλος φόθος ακόμα... Κι' ο φόθος αυτός ήταν σχετικός με το σπίτι του γερο-ρολογά Νορμπέρ, του πατέρα της Χριστίνας. Κανέννας πειά δεν πήγαινε κατά κεί, από τότε που είχε κυκλοφορήσει η φήμη ότι και το σπίτι αυτό έκρυβε έν' άλλο μυστήριο, ένα «ιερό μυστήριο», κατά την έκφρασι του κ. Μπιρουστ, ενός ηλικιωμένου βοτανολόγου της συνοικίας, «ένα ιερό μυστήριο» που η δίκη του Βενέδικτου Μασσόν δεν το είχε διαφωτίσει καθόλου.

Οι μὲν σιγοψιθύριζαν μεταξύ τους ότι ο Νορμπέρ έκρυβαν στο σπίτι τους κάποιο πολιτικό εξόριστο ή κατάδικο, οι άλλοι, μεταξύ των όποιων κι' ο λαμπρός κ. Μπιρουστ, ότι ο Νορμπέρ είχαν στο σπίτι τους έναν άσθενή, έντελώς

ξεαιρετικό, τον όποιο ο Ζάκ Κονταντέν, βοηθούμενος από το ρολογά και την κόρη του, θεράπευε μ' έναν τρόπο όχι λιγώτερο ξεαιρετικό. Ο κ. Μπιρουστ μάλιστα επρόσθεσε:

—Για να τον φυλάνε τόσο καλά, αυτό σημαίνει πως εινε πολύ επικίνδυνος!... Δεν μπορώ να σας πω, παρά ένα πράγμα!... Ότι η άρρώστεια του εινε σχετική με το μυαλό του κι' ότι ο Κονταντέν εφαρμόζει μια περίεργη θεραπεία του κρανίου... «Ας εὐχόμεθα για τήν ασφάλειαν ας νά μή τούς ξεφύγῃ!».

Καθώς βλέπετε, τα λόγια του κ. Μπιρουστ δεν ήταν καθόλου καθυστερημένα, ή στιγμή που η συνοικία κάθε άλλο, παρά τέτοια άνηρχαστικά νέα χρειαζόταν...

Όστόσο, η θανάτωσις του Βενέδικτου Μασσόν, στο Μελέν, ήσυχασε κάπως τα πνεύματα. Οι πὶο τολμηροί απ' τους γείτονες κυκλοφορούσαν τώρα και μετά τη δύσι του ήλιου κι' ή βεγγέρες στα φιλικά σπιτία ξανάρχισαν. Έτσι ξανάρχισαν και τα περίφημα «χαμομήλια» της έμπορίσας των φυλικών της συνοικίας, διδος Βαρεσκά, που τά έδινε στο σπίτι

της, κάθε Τετάρτη και Σάββατο.

Εκείνο το Σάββατοβράδυ, ή συγκέντρωσις στο «χαμομήλι» της διδος Βαρεσκά δεν ήταν και τόσο λαμπρή. Μονάχα τρεις απ' τούς προσκαλεσμένους της είχαν πάει στο σπίτι της έμπορίσας της. Μά, εκείνο το βράδυ, συνέβη ένα γεγονός τόσο τρομερό, τόσο άφάνταστο και με τέτοιες καταπληκτικές συνέπειες, ώστε έμεινε ιστορικό.

Ο κ. Μπιρουστ, του όποιου το σπίτι ήταν πολύ κοντά στής διδος Βαρεσκά κι' ο όποιος, ως βοτανολόγος, της προμήθευε το χαμομήλι της σε πολύ χαμηλή τιμή, έφτασε πρώτος. Σέ λίγο έφτασε κι' ή κ. Καμους, ή ένοικιάστρια καθισμάτων και προστατευομένη του εκκλησιαστικού επιτρόπου κ. Λαβιεβίλ, ένός από τα σπουδαιότερα πρόσωπα της συνοικίας. Και εκείνο το βράδυ, το κυριώτερο στόλισμα αυτής της μικρής συγκέντρωσης, ήταν ή κυρία Λανγκλουά.

Η κυρία Λανγκλουά, όπως θα έκριναν κιόλας ο άναγνώστης μας, μολονότι συγκύριζε έξένα σπιτία, δεν ήταν ή άπρωτη τυχοῦσα. Είχε κι' αυτή άλλοτε τον τρόπο της. Στα νεύδα της είχε έργαστή ως πωλήτρια σ' ένα μεγάλο κατάστημα. Έπειτα, όταν παντρεύτηκε, διευθύνε ένα μικρό οικοδόμας, μά χρωκότησε γρήγορα, πολύ έντιμα άλλωστε. Κατόπιν πέθανε κι' ο σύζυγός της, κι' από τότε δούλευε ως «ξενουγορίστρα», μά με το μέτωπο ψηλά. «Ηθελε να ξεχρεώσει και τούς τελευταίους πιστωτάς της και να ξαναβρή τη χαμένη τιμή της.

Μετά την τρομερή ύπόθεσι του Βενέδικτου Μασσόν, του όποιου είχε ξεσκονίσει τόσες φορές τα φτωχικά έπιπλα, απολάμβανε της γενικής έκτιμησης της συνοικίας. Για να κερδίση την έκτιμηση αυτή και ν' αποδείξη ότι έχαιρε περισσότερο, από κάθε άλλο για τη δικαία τιμωρία του τέρατος, είχε το κουράγιο, δυνατή γυναίκα αυτή, και να παρακολουθήση την έκτέλεσι του.

Ο ήρωισμός που είχε δείξει σ' αυτή την περίπτωσι κι' ή διηγήσεις της ως αυτόπτη μάρτυρος του ξεαιρετικού αυτού γεγονότος, την είχαν κάνει τόσο της μόδας στη συνοικία, ώστε δεν πρέπει να εφαναστή κανείς, γιατί ήταν προσκαλεσμένη μεταξύ των πρώτων στο χαμομήλι της κ. Βαρεσκά.

Όταν έμπηκε μέσα στη σάλα της, κάθε Τετάρτη και Σάββατο.

Ο Γαβριήλ κρατούσε άνασθητή τη Χριστίνα στο ένα του χέρι...

λα του «χαμομηλιού», όλοι έσπευσαν να την τιμήσουν όπως της άξιζε, ως κι' αυτός ακόμα ο γάτος της οικοδεσποίνης, ο όποιος έτρεξε να τριφτή άπάνω της με το πιο ευνοϊκό «ρόν-ρόν» του.

Ήταν πειά έννιαμία ή ώρα... Κι' ή ιστορική στιγμή πλησίαζε...

Μά την πίστι μου, σίγουρα δεν θα μάς έρθη άπόψε ο κ. Ταννεγκρέν! έλεπε ή δις Βαρεσκά. Μά δεν θα τον περιμένουμε περισσότερο. Τόσο το χειρότερο για τούς καθυστερημένους... Εινε ώρα να σάς σερίβρω το χαμομήλι μου!...

—Κρίμα! παρατήρησε ή κ. Καμους. Ο κ. Ταννεγκρέν εινε τόσο εύθυμος, ώστε μάς κάνει πάντα και διασκεδάσουμε... Μά, με το κρύο που κάνει, θα τον έχουν πιάσει οι ρευματισμοί του.

Ο κ. Ταννεγκρέν, για τον όποιο μιλούσαν, ήταν παλιός δικαστικός κλητήρας, ο όποιος, στο τέλος κάθε χαμομηλιού της διδος Βαρεσκά, άπήγγελε μολόγους...

Καθώς ή λαμπρή αυτή οικοδέσποινα σερίβριζε το χαμομήλι της, ή κ. Καμους σηκώθηκε έξαφνα και έλεπε, διευθυνομένη προς την πόρτα:

—Ακούω βήματα στο δρόμο!... Στοχηματίζω πως θα εινε ο κ. Ταννεγκρέν... Δεν εινε ακόμα πολύ άργα για να μάς κάνει να γελάσουμε λίγο!...

Ακούστε τον άνεμο πως σφυρίζει!... Είχε άρχισι να χιονίζει όταν έφτασα!... Ο κ. Ταννεγκρέν δεν έβάρθη μ' αυτό τον καιρό! παρατήρησε ή κ. Λανγκλουά.

Έντωμεταξύ τα βήματα πλησίαζαν γοργά και δυό χτυπήματα άκούστηκαν στην πόρτα.

—Αναγνωρίζω τον τρόπο του χτυπήματός του! έλεπε ή κ. Καμους. Εινε ο κ. Ταννεγκρέν. Μην άνοιγете πριν βεβαιωθείτε!... της φώναζε ή δις Βαρεσκά.

Μά ή κ. Καμους είχε τραθήξει κιόλας τούς σούρτες κι' άνοιγε την πόρτα.

Στην άρχή ο άνεμος μαζί με το χιόνι μπήκαν μέσα στο σπίτι... Κι' έπειτα... Μά άς μεταφέρουμε εδώ τις καταθέσεις που έκαναν όλοι τα χέρια... Τότε ύψωσαμε όλοι τα χέρια... όπως στον κινηματογράφο!... Ο γάτος της διδος Βαρεσκά έφυγε μ' ένα τρομερό πήδημα κι' από τότε δεν ξαναφάνηκε πια!...

«Όσο για τον Γαβριήλ, αυτός δεν έλεγε τίποτε!... Μά, άφους άφογκράστηκε, άπόθεσε τη Χριστίνα σ' ένα καναπέ κοντά του... Έπειτα άρχισε να ψάχνεται, σαν να ζητούσε ένα χαμομήλι στις τσέπες του... Χωρίς άλλο για να σκουπίση το αίμα που κυλούσε απ' το μέτωπο της δεσποινίδος... Μά δεν βρήκε πουθενά το χαμομήλι του... Και τότε!... «Ό! τότε, κύριε άστυνόμη, το τί έγινε στο μαγαζί της διδος Βαρεσκά, μέσα στο όποιο δίνει τα «χαμομήλια» της, δεν περιγράφεται!...

—Θά σας τα πω όλα, κύριε άστυνόμη... Καθώς άνοιξε ή πόρτα, είδαμε έξαφνα να όρμαή μέσα ο Γαβριήλ, ο όραϊνος Γαβριήλ, καταματωμένος, κρατώντας την διδα Χριστίνα ανάσθητή στο ένα του χέρι, σαν να μη το βάραινε περισσότερο από φτερό... Και το δικό της πρόσωπο ήταν καταματωμένο... Βγάλαμε όλες μια κραυγή, μια κραυγή φριχτή!... Μά εγώ, μά φώναξα άμέσως!... Εινε αυτός ο Γαβριήλ!...

«Ό! Θεέ μου!... Είχαμε μεταμορφωθεί όλοι σε αγάλματα τρόμου μπρος στην έπιδρομή αυτή!... Το χιόνι!... Το αίμα!...

Κι' αυτός ο άνθρωπος που μάς άπειλούσε με το περιστροφικό κρατούσε στο έλεύθερο χέρι του... Την πρώτη φορά που είδα αυτόν τον άνθρωπο στο σπίτι του ρολογά, μου είχε φανή ώρατος... Μά τώρα δεν μπορώ πια να πω το ίδιο... Δεν έβλεπα, παρά μόνο τα μάτια του που ήταν τρομαχτικά!... Μάτια δολοφόνου!... «Όταν» με κύτταζε, νόμιζα πως είχε όρμήσει κιόλας άπάνω μου για να με δολοφονήσει!...

Με ρωτάτε, κύριε άστυνόμη, τί έκανε ο Γαβριήλ μετά την έπιδρομή του μέσα στο σπίτι. Στην άρχή, έκλεισε την πόρτα πίσω του με μια τρομερή κλωτσιά... Έπειτα έσπρωξε το σύρτη... Τη στιγμή εκείνη, ο κ. Μπιρουστ, ο βοτανολόγος, ο όποιος είχε καταφύγει πίσω άπό ένα έπιπλο, μάς φώναζε:

«Ακούω βήματα στο δρόμο!... Στοχηματίζω πως θα εινε ο κ. Ταννεγκρέν... Δεν εινε ακόμα πολύ άργα για να μάς κάνει να γελάσουμε λίγο!...

Ακούστε τον άνεμο πως σφυρίζει!... Είχε άρχισι να χιονίζει όταν έφτασα!... Ο κ. Ταννεγκρέν δεν έβάρθη μ' αυτό τον καιρό! παρατήρησε ή κ. Λανγκλουά.

Έντωμεταξύ τα βήματα πλησίαζαν γοργά και δυό χτυπήματα άκούστηκαν στην πόρτα.

—Αναγνωρίζω τον τρόπο του χτυπήματός του! έλεπε ή κ. Καμους. Εινε ο κ. Ταννεγκρέν. Μην άνοιγете πριν βεβαιωθείτε!... της φώναζε ή δις Βαρεσκά.

Μά ή κ. Καμους είχε τραθήξει κιόλας τούς σούρτες κι' άνοιγε την πόρτα.

Στην άρχή ο άνεμος μαζί με το χιόνι μπήκαν μέσα στο σπίτι... Κι' έπειτα... Μά άς μεταφέρουμε εδώ τις καταθέσεις που έκαναν όλοι τα χέρια... Τότε ύψωσαμε όλοι τα χέρια... όπως στον κινηματογράφο!... Ο γάτος της διδος Βαρεσκά έφυγε μ' ένα τρομερό πήδημα κι' από τότε δεν ξαναφάνηκε πια!...

«Όσο για τον Γαβριήλ, αυτός δεν έλεγε τίποτε!... Μά, άφους άφογκράστηκε, άπόθεσε τη Χριστίνα σ' ένα καναπέ κοντά του... Έπειτα άρχισε να ψάχνεται, σαν να ζητούσε ένα χαμομήλι στις τσέπες του... Χωρίς άλλο για να σκουπίση το αίμα που κυλούσε απ' το μέτωπο της δεσποινίδος... Μά δεν βρήκε πουθενά το χαμομήλι του... Και τότε!... «Ό! τότε, κύριε άστυνόμη, το τί έγινε στο μαγαζί της διδος Βαρεσκά, μέσα στο όποιο δίνει τα «χαμομήλια» της, δεν περιγράφεται!...

—Θά σας τα πω όλα, κύριε άστυνόμη... Καθώς άνοιξε ή πόρτα, είδαμε έξαφνα να όρμαή μέσα ο Γαβριήλ, ο όραϊνος Γαβριήλ, καταματωμένος, κρατώντας την διδα Χριστίνα ανάσθητή στο ένα του χέρι, σαν να μη το βάραινε περισσότερο από φτερό... Και το δικό της πρόσωπο ήταν καταματωμένο... Βγάλαμε όλες μια κραυγή, μια κραυγή φριχτή!... Μά εγώ, μά φώναξα άμέσως!... Εινε αυτός ο Γαβριήλ!...

«Ό! Θεέ μου!... Είχαμε μεταμορφωθεί όλοι σε αγάλματα τρόμου μπρος στην έπιδρομή αυτή!... Το χιόνι!... Το αίμα!...

να μιλήση ή ίδια...

—Α! κύριε άστυνόμη!... Για ένα μανητή!... Τί έκανε αυτός ο άνθρωπος για ένα μανητή!... Δεν μου το ζητούσε τουλάχιστον;... Μά ούτε μια λέξι δεν έβγαίνει απ' το στόμα του... Όστόσο θέλησα να έπέμβω, όταν τον είδα να ψάχνη μέσ' στα συρτάρια μου, ν' άναστατώνη τα ράφια μου!... Θεέ μου! Πώς να κρατηθώ με την καταστροφή που μου έκανε... Θά με προστατεύσετε, κύριε άστυνόμη!... Δεν είν' έτσι;... Έσείς είστε δικαιοί! Είμαι μια φτωχή ήλικιωμένη δεσποινίς, που δεν θέλω ποτέ να παντρευτή, παρ' όλη τις ευκαιρίες που της παρουσάστηκαν... Νά μου συμβαίνει λοιπόν τώρα μια τέτοια ιστορία!... Όταν λοιπόν τον είδα να ψάχνη τα συρτάρια μου, θέλησα να έπέμβω... Μά

«Ακούω βήματα στο δρόμο!... Στοχηματίζω πως θα εινε ο κ. Ταννεγκρέν... Δεν εινε ακόμα πολύ άργα για να μάς κάνει να γελάσουμε λίγο!...

Ακούστε τον άνεμο πως σφυρίζει!... Είχε άρχισι να χιονίζει όταν έφτασα!... Ο κ. Ταννεγκρέν δεν έβάρθη μ' αυτό τον καιρό! παρατήρησε ή κ. Λανγκλουά.

Έντωμεταξύ τα βήματα πλησίαζαν γοργά και δυό χτυπήματα άκούστηκαν στην πόρτα.

—Αναγνωρίζω τον τρόπο του χτυπήματός του! έλεπε ή κ. Καμους. Εινε ο κ. Ταννεγκρέν. Μην άνοιγете πριν βεβαιωθείτε!... της φώναζε ή δις Βαρεσκά.

Μά ή κ. Καμους είχε τραθήξει κιόλας τούς σούρτες κι' άνοιγε την πόρτα.

Στην άρχή ο άνεμος μαζί με το χιόνι μπήκαν μέσα στο σπίτι... Κι' έπειτα... Μά άς μεταφέρουμε εδώ τις καταθέσεις που έκαναν όλοι τα χέρια... Τότε ύψωσαμε όλοι τα χέρια... όπως στον κινηματογράφο!... Ο γάτος της διδος Βαρεσκά έφυγε μ' ένα τρομερό πήδημα κι' από τότε δεν ξαναφάνηκε πια!...

«Όσο για τον Γαβριήλ, αυτός δεν έλεγε τίποτε!... Μά, άφους άφογκράστηκε, άπόθεσε τη Χριστίνα σ' ένα καναπέ κοντά του... Έπειτα άρχισε να ψάχνεται, σαν να ζητούσε ένα χαμομήλι στις τσέπες του... Χωρίς άλλο για να σκουπίση το αίμα που κυλούσε απ' το μέτωπο της δεσποινίδος... Μά δεν βρήκε πουθενά το χαμομήλι του... Και τότε!... «Ό! τότε, κύριε άστυνόμη, το τί έγινε στο μαγαζί της διδος Βαρεσκά, μέσα στο όποιο δίνει τα «χαμομήλια» της, δεν περιγράφεται!...

—Θά σας τα πω όλα, κύριε άστυνόμη... Καθώς άνοιξε ή πόρτα, είδαμε έξαφνα να όρμαή μέσα ο Γαβριήλ, ο όραϊνος Γαβριήλ, καταματωμένος, κρατώντας την διδα Χριστίνα ανάσθητή στο ένα του χέρι, σαν να μη το βάραινε περισσότερο από φτερό... Και το δικό της πρόσωπο ήταν καταματωμένο... Βγάλαμε όλες μια κραυγή, μια κραυγή φριχτή!... Μά εγώ, μά φώναξα άμέσως!... Εινε αυτός ο Γαβριήλ!...

—Θά σας τα πω όλα, κύριε άστυνόμη... Καθώς άνοιξε ή πόρτα, είδαμε έξαφνα να όρμαή μέσα ο Γαβριήλ, ο όραϊνος Γαβριήλ, καταματωμένος, κρατώντας την διδα Χριστίνα ανάσθητή στο ένα του χέρι, σαν να μη το βάραινε περισσότερο από φτερό... Και το δικό της πρόσωπο ήταν καταματωμένο... Βγάλαμε όλες μια κραυγή, μια κραυγή φριχτή!... Μά εγώ, μά φώναξα άμέσως!... Εινε αυτός ο Γαβριήλ!...

«Ό! Θεέ μου!... Είχαμε μεταμορφωθεί όλοι σε αγάλματα τρόμου μπρος στην έπιδρομή αυτή!... Το χιόνι!... Το αίμα!...

ξέσκιζε τις δαντέλλες μου... τα κουβάρια μου... «Ό! θά ήθελα να τον πνίξω... Μά μόλις σάλευα λίγο τα χέρια, άκουγα τον κ. Μπιρουστ να φωνάζει! «Ψηλά τα χέρια, για το Θεό... Τέλος ο Γαβριήλ βρήκε την άσπρη μου μουσελλίνα κι' άρχισε να σκουπίζει μ' αυτή τα άμματα της δεσποινίδος... Μά έμένα ποιος θά μ' άποζημίωση για τις ζημιές που μου έκανε;»

Νά τώρα και ή κατάθεσις της κ. Καμους, της ένοικιαστρί-ας καθισμάτων:

—Ήταν βέβαια τρομερός ο Γαβριήλ, μά και πόσο ο άρσενός, Θεέ μου! Έχω δη άρσενούς άντρες στη ζωή μου, μά άντρα άρσενό σαν κι' αυτόν, ποτέ μου δεν είδα... Τό ότι πρόσεξα την άμορφη που σε μια στιγμή που όλοι νομίζαμε πως είμαστε χαμένοι, αυτό φτάνει για να καταλάβετε πόσο άρσενός ήταν!... Μά απ' όλους μας, πιο πολύ έτρεμε ο κ. Μπιρουστ... Θεέ μου! Τί δειλός άντρας!... Τρεμούλιαζε άδιάκοπα πίσω απ' το έπιπλο που είχε κρυφτεί και δεν έπαυε να μάς φωνάζει! «Ψηλά τα χέρια, για το Θεό!...» Μου φαίνεται μάλιστα πως αν χαμηλώναμε μια στιγμή τα χέρια, θ' άρπαζε το περιστροφικό που ο Γαβριήλ είχε άφήσει δίπλα του και θά μάς έφριχνε...

«Πέστε μου, κύριε άστυνόμη, κι' έσείς;... Ήτανε στάσις άνδρός αυτή; Καλύτερα φερθήκαμε έμείς ή γυναίκες... Πάει πειά... Δεν θέλω νάχω στο έξιξ καμιά σχέση με τον κ. Μπιρουστ... Με παρακολουθείτε, κύριε άστυνόμη;... Και με καταλαβαίνετε, δεν εινε έτσι;... Έντωμεταξύ, ο Γαβριήλ δεν έκανε τίποτε άλλο, παρά να περιποιήται τη Χριστίνα

«Ακούω βήματα στο δρόμο!... Στοχηματίζω πως θα εινε ο κ. Ταννεγκρέν... Δεν εινε ακόμα πολύ άργα για να μάς κάνει να γελάσουμε λίγο!...

Ακούστε τον άνεμο πως σφυρίζει!... Είχε άρχισι να χιονίζει όταν έφτασα!... Ο κ. Ταννεγκρέν δεν έβάρθη μ' αυτό τον καιρό! παρατήρησε ή κ. Λανγκλουά.

Έντωμεταξύ τα βήματα πλησίαζαν γοργά και δυό χτυπήματα άκούστηκαν στην πόρτα.

—Αναγνωρίζω τον τρόπο του χτυπήματός του! έλεπε ή κ. Καμους. Εινε ο κ. Ταννεγκρέν. Μην άνοιγете πριν βεβαιωθείτε!... της φώναζε ή δις Βαρεσκά.

Μά ή κ. Καμους είχε τραθήξει κιόλας τούς σούρτες κι' άνοιγε την πόρτα.

Στην άρχή ο άνεμος μαζί με το χιόνι μπήκαν μέσα στο σπίτι... Κι' έπειτα... Μά άς μεταφέρουμε εδώ τις καταθέσεις που έκαναν όλοι τα χέρια... Τότε ύψωσαμε όλοι τα χέρια... όπως στον κινηματογράφο!... Ο γάτος της διδος Βαρεσκά έφυγε μ' ένα τρομερό πήδημα κι' από τότε δεν ξαναφάνηκε πια!...

«Όσο για τον Γαβριήλ, αυτός δεν έλεγε τίποτε!... Μά, άφους άφογκράστηκε, άπόθεσε τη Χριστίνα σ' ένα καναπέ κοντά του... Έπειτα άρχισε να ψάχνεται, σαν να ζητούσε ένα χαμομήλι στις τσέπες του... Χωρίς άλλο για να σκουπίση το αίμα που κυλούσε απ' το μέτωπο της δεσποινίδος... Μά δεν βρήκε πουθενά το χαμομήλι του... Και τότε!... «Ό! τότε, κύριε άστυνόμη, το τί έγινε στο μαγαζί της διδος Βαρεσκά, μέσα στο όποιο δίνει τα «χαμομήλια» της, δεν περιγράφεται!...

—Θά σας τα πω όλα, κύριε άστυνόμη... Καθώς άνοιξε ή πόρτα, είδαμε έξαφνα να όρμαή μέσα ο Γαβριήλ, ο όραϊνος Γαβριήλ, καταματωμένος, κρατώντας την διδα Χριστίνα ανάσθητή στο ένα του χέρι, σαν να μη το βάραινε περισσότερο από φτερό... Και το δικό της πρόσωπο ήταν καταματωμένο... Βγάλαμε όλες μια κραυγή, μια κραυγή φριχτή!... Μά εγώ, μά φώναξα άμέσως!... Εινε αυτός ο Γαβριήλ!...

Ο Γαβριήλ δεν έκανε τίποτε άλλο, παρά να περιποιήται τη Χριστίνα

φία της, δεν έχει καθόλου τύχη... Τις άλλες τις βρήκαν σε κακά χάλια μέσα στο σπίτι του Βενέδικτου Μασσόν... Τώρα πάλι την έκλεψε ο άρσενος Γαβριήλ...

«Ο άρσενος Γαβριήλ!... Μά ποιος είναι τέλος πάντων αυτός ο άρσενος Γαβριήλ;... Θα το μάθουμε τάχα ποτέ;...»

«Τι να σάς πω, κύριε αστυνόμε;... Έγώ μονάχα με το συνώνυμό του άγγελου θα μπορούσα να τον συγκρίνω;... Θεέ μου, πόσο ώραϊος είναι!... Για να είμαι ειλικρινής, κύριε αστυνόμε, αν τον έβλεπα στα νειάτα μου, θα τον έρωτευόμουν με την πρώτη ματιά!...»

«Ας έρθουμε τώρα και στην κατάθεση του κ. Μπιρούστ:

—Κύριε αστυνόμε, άρχισε να λέει ο βοτανολόγος. Έγώ, από την πρώτη στιγμή, δεν συλλογίστηκα τίποτε άλλο, παρά να σώσω τη ζωή των τριών αυτών γυναικών, χωρίς στην ψυχραιμία μου και την έτοιμότητα του πνεύματός μου—άφήνοντας τους άλλους να μιλήσουν για το θάρρος μου—κατάρωσα, ώστε αυτός ο άθλιος να μην αφήσει πτώματα πίσω του!... Δεν έκανα παρά μόνο το καθήκον μου, κύριε αστυνόμε... Σας το λέω χωρίς καμιάν περηφάνεια, άπλά, όπως ταιριάζει σ' ένα βοτανολόγο που καταγίνεται με την μελέτη των φυτών κι' ο οποίος δεν μοιάζει καθόλου με ήρωα του μελοδράματος!...

Και τώρα άς δούμε τη συνέχεια των καταληκτικών αυτών γεγονότων...

Ο Γαβριήλ, καθώς περιποιόταν την Χριστίνα, έδειχνε συγχρόνως έξαιρετική άνησυχία. Συχνά, πήγαινε και κολλούσε το αυτί του στην πόρτα, άφογκραζόταν τους θορύβους του δρόμου κι' έπειτα ξαναγύριζε πάλι κοντά στη Χριστίνα, ή όποια εξακολουθούσε να μη δείχνει σημεία ζωής...

Ο Γαβριήλ, πάντοτε άφωνος, (δεν είχε προφέρει ακόμα ούτε μία λέξη), γύρισε σε μία στιγμή πρὸς τη διδα Βαρεσκά και τους καλεσμένους της, οι όποιοι με τα χέρια ψηλά, φανόντουσαν άπολιθωμένοι από τον τρόμο σε μία στάσι ικεσία, τους έρριψε ένα βλέμμα τρομερό, έψαξε στην τσέπη του, έβγαλε ένα σημειωματάριο κι' ένα στυλό, έγραψε μερικές λέξεις, απόσπασε από το σημειωματάριο το φύλλο που τις έγραψε—δλ' αυτά γίνθηκαν σε διάστημα μικρότερο άπ' όσο μάς χρειάστηκε για να τα διηγηθούμε—και το έβαλε διαδοχικά μπρὸς στα μάτια των τριών γυναικών, τις όποιες το ίδιο συναίσθημα φρίκης είχε κολλήσει τη μία κοντά στην άλλη. Μόλις ή τρεις γυναικὲς έρριξαν τα βλέμματά τους σε όσα έγγραφα αυτό το χαρτί, έβγαλαν συγχρόνως μία κραυγή που θα τρώαζε και τις πιο γενναίες καρδιές. Μά την κραυγή τους αυτή την έκοψε ένα ξαφνικό πήδημα του Γαβριήλ, ό όποιος, σαν πτωγώνος από κάποιο έλατήριο, έτρεξε κι' άρπαξε το περιστροφό του και το έστρεψε πάλι έναντιόν

τους.

Ο κ. Μπιρούστ εξακολουθούσε πάντα να μένει κρυμμένος πίσω από κάποιο έπιπλο, κρύνοντας ίσως πὸς ήταν πὸς ασφαλισμένος εκεί... Απ' αυτό το μέρος όμως δεν μπόρεσε να διαβάσει τίποτε. Τότε ο Γαβριήλ, ό όποιος δεν τον είχε ξεχάσει, του πέταξε κι' αυτού το χαρτί...

«Αμέσως κι' ο κύριος Μπιρούστ έβγαλε την ίδια κραυγή άπερίγραπτης φρίκης που είχαν βγάλει προηγουμένως κι' ή τρεις γυναικὲς...

Εντωμεταξύ ή θύελλα τοῦ χιονιού και του άνέμου που είχε ξεσπάσει έξω, είχε κοπάσει κάπως. Έξαφνα τότε άκούστηκε άπ' έξω θόρυβος βηματισμών και φωνές στο δρόμο που πλησίαζαν δλοένα...

Αμέσως ο Γαβριήλ άρπαξε πάλι τη Χριστίνα στο μπράτσο

Ο Γαβριήλ γύρισε σε κάποια στιγμή και τους έρριξε ένα βλέμμα τρομερό.

του και, γυρίζοντας πρὸς την πόρτα, με το περιστροφό στο χέρι, περίμενε, φοβερός και τρομερός, την εξέλιξη των γεγονότων.

Τα βήματα κι' ή φωνές σταμάτησαν τέλος μπροστά στην πόρτα κι' άκούστηκε άπ' έξω αυτός ο λαχανιασμένος διάλογος:

—Σας λέω ότι δεν βγήκε άπ' αυτό το δρόμο!...

—Ω! δεν μπορεί να είναι μακριά!...

—Υπάρχει ακόμα φῶς στο σπίτι της διδος Βαρεσκά... Ίσως αυτή να είδε ή να άκουσε τίποτε...

Εκείνη τη στιγμή, ο Γαβριήλ, με μία γρήγορη κίνηση, έστριψε το κουμπί του ηλεκτρικού που βρισκόταν κοντά στην πόρτα και άπόλυτο σκοτάδι άπλώθηκε μέσα στη σάλα...

Ο κ. Μπιρούστ, ή δις Βαρεσκά, ή κυρά Λανγκλουά, ή κ. Καμούς δεν άνέπνεαν πειά. Εί-

χαν μεταβληθῆ σε αγάλματα...

Ήταν σίγουρα ή πιο τρομερή στιγμή όλης τους της ζωής.

Εντωμεταξύ, ή συνομιλία εξακολουθούσε έξω από την πόρτα. Η Λανγκλουά είχε άγνωρίζσει τις φωνές του γέρο-Νορμπέρ και του Ζάκ Κοταντέν...

—Τὸ φῶς έσθυσαι!... είπε ο Ζάκ.

—Τί λές; Να χτυπήσουμε; έπρότεινε ο ρολογας.

—Θά χάσουμε ίσως έτσι τον πολύτιμο καιρό μας!... Καλύτερα να ψάξουμε δλα στενά κι' όλες τις γωνιές της συνοικίας μας... Δεν μπορεί να έχει βγῆ άπ' το νησί του Αγίου Λουδοβίκου... Θα τον έβλεπαν άσφαλῶς αν διέσχισε τις γέφυρες με τη Χριστίνα στην άγκαλιά!...

Μιά σύντομη σιωπή εξακο-

τερη μανία!...

Ένα παράθυρο άνοιξε τότε άπό κάποιο σπίτι της γειτονίας και μία φωνή φώναξε:

—Τι την θέλετε την διδα Βαρεσκά!... Τέτοια ώρα ή δις Βαρεσκά κοιμάται βαθεία...

Και τὸ παράθυρο ξανάκλεισε δυνατά. Έκανε πολύ κρύο...

«Έπεφτε χιόνι... κι' ο φῶς άπλωνόταν στο δρόμο...»

Τώρα ο ρολογας και ο Ζάκ δεν χτυπούσαν πειά... Βλέποντας ότι δεν τους άνοιγαν, παρὰβιασαν την πόρτα...

Ο Ζάκ έπρεπε άπάνω της με όλη του τη δύναμη και σακάτευε τη ράχη του...

Τόση ήταν ή μανία του, ώστε στο τέλος ή κλειδαριά δεν μπόρεσε ν' άντισταθῆ πειά και σωριάστηκε κάτω κομματιασμένη...

Η πόρτα άνοιξε... κι' οι δυο άνδρες ώρμησαν μέσα στο σκοτάδι... Απόλυτη σιωπή άπλωνόταν...

Ο Ζάκ άναψε το τσακμάκι του και τότε είδε στη λάμψη του τέσσερα αγάλματα με τα χέρια σηκωμένα ψηλά, με το στόμα άνοιχτό, με τα μάτια τεταμένα...

Αυτά τα τέσσερα αγάλματα πρόβαλαν μέσ' άπ' το σκοτάδι, ενώ γύρω τους μία άπερίγραπτη άκαταστασία έπικρατούσε. Ο ρολογας κι' ο γκατρός σκόνταφταν άπάνω σε διάφορα πράγματα, ως τη στιγμή που ο Ζάκ βρήκε το ηλεκτρικό κουμπί και άναψε πάλι το φῶς...

Βέβαια! Δεν υπήρχε άμφισβόλια. Ο Γαβριήλ είχε περάσει άπό κεί!... Αυτό το κατάλαβαν άπ' τον τρόπο που κρατούσε πάντα άκίνητους την διδα Βαρεσκά και τους καλεσμένους τους... άπ' την άναστάσει όλων εκεί μέσα... και τέλος άπ' το αίμα που υπήρχε στα έπιπλα... στις πολύτιμες δαντέλλες της διδος Βαρεσκά... στους τοίχους... παντού!...

«Ω! Τι προσπάθειες κατέβαλαν για να ξυπνήσουν τις τέσσερες αυτές μορφές... για να τις κάνουν να μιλήσουν!... Μά τίποτε... Τίποτε!... Τοῦ κάκου τις σκουνητούσαν!... Η δις Βαρεσκά κι' οι καλεσμένοι της εξακολουθούσαν να τους κυτάζουν σιωπηλοί με τα χέρια ψηλά...

—Από ποῦ πέρασε;... Άπό ποῦ πέρασε;... τους φώναζε ο Ζάκ.

—Η κόρη μου!... Ποῦ είναι ή κόρη μου; φώναζε ο γερο-Νορμπέρ. Μά πέστε μου, ποῦ είναι ή κόρη μου...

«Ωρμησαν κι' οι δυο στο πίσω μέρος του μαγαζιού... Μά ούτε ο Γαβριήλ, ούτε ή Χριστίνα βρίσκόντουσαν εκεί. Ώστόσο, είδαν μία πόρτα άνοιχτή στη μικρή πισινή αὐλή... και, στην αὐλή αυτή, άλλη μία πόρτα άνοιχτή... Συγχρόνως διέκριναν τα βήματα του Γαβριήλ... τα βήματά του άπάνω στο χιόνι...

Παρακολούθησαν τα βήματα αυτά και σε λίγο βρέθηκαν σ' ένα δρόμο στενό που τους έβγαλε στην προκυμαία...

Τότε, τότε μόνο... όταν ή δις Βαρεσκά κι' οι καλεσμένοι της κατάλαβαν ότι ο Γαβριήλ δεν ήταν εκεί... ότι δεν υπήρχε καμιά άμφισβόλια για τη φυγή του... κι' ότι είχε εξαφανιστῆ μέσα στη νύχτα, παίρνοντας τὸ θῦμα του, τότε μόνο χαμήλωσαν τα χέρια τους...

Είπε, ο κ. Μπιρούστ, χωρίς ν' άκούση περισσότερο τις φτωχές αυτές γυναικὲς που τότε ίκέτευαν να μη τις εγκαταλείψει, ώρμησε πρὸς την πόρτα του δρόμου και βιάστηκε να ξαναγύριση σπίτι του...

Για να τὸ κἀνῆ αὐτό, δεν είχε, παρά να διανύσει μερικά μέτρα, γιατί κατοικούσε σ' ένα γειτονικό σπίτι.

Τότε ή τρεις γυναικὲς άποφάσισαν να περάσουν μαζί τη νύχτα τους. Οχυρώθηκαν, έσπρωξαν τα έπιπλα μπροστά στις πόρτες και, προφέροντας λόγια άκατανόητα, κατέφυγαν στο τέλος στη μικρή κάμαρη που χρησίμευε ως κρεβατοκάμαρη στην διδα Βαρεσκά, και πέρασαν εκεί την ύπνολοπη νύχτα τους.

Είπε περιττόν να πούμε ότι δεν κοιμήθηκαν καθόλου. Ούτε καν προσπάθησαν να κοιμηθῆ. Είχαν δεχτῆ ένα χτύπημα που τις παρέλυσε για πολύ καιρό!...

Δεν σκεφτόντουσαν, παρά ένα μόνο πράγμα: τὸ χαρτί που τους είχε δώσει να διαβάσουν ο Γαβριήλ και στο όποιο είχε χαραξεί αυτές τις λέξεις: «Αν ενδίαφέρεισθε για τη ζωή σας, σιωπή!»

Αυτὲς ή έφτά λέξεις άποτέλουσαν βέβαια μία άπειλή, ικανή να τρομάξει πνεύματα δειλά, όπως τα δικά τους. Μά δεν ήταν ή σημασία αυτών των λέξεων που τους είχε προκαλέσει μία τέτοια φρίκη...

Εκείνο που τις είχε παραλύσει, εκείνο που τις είχε έκμηδενίσει, ήταν ότι σ' αυτές τις έφτά λέξεις που τις είχε γράψει ο Γαβριήλ, είχαν άναγνωρίσει τὸ γραφικό χαρακτήρα του Βενέδικτου Μασσόν.

«Ω! Τι προσπάθειες κατέβαλαν για να ξυπνήσουν τις τέσσερες αυτές μορφές... για να τις κάνουν να μιλήσουν!... Μά τίποτε... Τίποτε!... Τοῦ κάκου τις σκουνητούσαν!... Η δις Βαρεσκά κι' οι καλεσμένοι της εξακολουθούσαν να τους κυτάζουν σιωπηλοί με τα χέρια ψηλά...

—Από ποῦ πέρασε;... Άπό ποῦ πέρασε;... τους φώναζε ο Ζάκ.

—Η κόρη μου!... Ποῦ είναι ή κόρη μου; φώναζε ο γερο-Νορμπέρ. Μά πέστε μου, ποῦ είναι ή κόρη μου...

«Ωρμησαν κι' οι δυο στο πίσω μέρος του μαγαζιού... Μά ούτε ο Γαβριήλ, ούτε ή Χριστίνα βρίσκόντουσαν εκεί. Ώστόσο, είδαν μία πόρτα άνοιχτή στη μικρή πισινή αὐλή... και, στην αὐλή αυτή, άλλη μία πόρτα άνοιχτή... Συγχρόνως διέκριναν τα βήματα του Γαβριήλ... τα βήματά του άπάνω στο χιόνι...

Παρακολούθησαν τα βήματα αυτά και σε λίγο βρέθηκαν σ' ένα δρόμο στενό που τους έβγαλε στην προκυμαία...

Τότε, τότε μόνο... όταν ή δις Βαρεσκά κι' οι καλεσμένοι της κατάλαβαν ότι ο Γαβριήλ δεν ήταν εκεί... ότι δεν υπήρχε καμιά άμφισβόλια για τη φυγή του... κι' ότι είχε εξαφανιστῆ μέσα στη νύχτα, παίρνοντας τὸ θῦμα του, τότε μόνο χαμήλωσαν τα χέρια τους...

Είπε, ο κ. Μπιρούστ, χωρίς ν' άκούση περισσότερο τις φτωχές αυτές γυναικὲς που τότε ίκέτευαν να μη τις εγκαταλείψει, ώρμησε πρὸς την πόρτα του δρόμου και βιάστηκε να ξαναγύριση σπίτι του...

Για να τὸ κἀνῆ αὐτό, δεν είχε, παρά να διανύσει μερικά μέτρα, γιατί κατοικούσε σ' ένα γειτονικό σπίτι.

Τότε ή τρεις γυναικὲς άποφάσισαν να περάσουν μαζί τη νύχτα τους. Οχυρώθηκαν, έσπρωξαν τα έπιπλα μπροστά στις πόρτες και, προφέροντας λόγια άκατανόητα, κατέφυγαν στο τέλος στη μικρή κάμαρη που χρησίμευε ως κρεβατοκάμαρη στην διδα Βαρεσκά, και πέρασαν εκεί την ύπνολοπη νύχτα τους.

Είπε περιττόν να πούμε ότι δεν κοιμήθηκαν καθόλου. Ούτε καν προσπάθησαν να κοιμηθῆ. Είχαν δεχτῆ ένα χτύπημα που τις παρέλυσε για πολύ καιρό!...

Δεν σκεφτόντουσαν, παρά ένα μόνο πράγμα: τὸ χαρτί που τους είχε δώσει να διαβάσουν ο Γαβριήλ και στο όποιο είχε χαραξεί αυτές τις λέξεις: «Αν ενδίαφέρεισθε για τη ζωή σας, σιωπή!»

Τὴν είχε παραβιάσει ο άρσενος Γαβριήλ κι' έτσι είχε μπη μέσα στο σπίτι του...

Ο γέρο-Νορμπέρ κι' ο Ζάκ είχαν δίκη, ύπολογίζοντας στις δυσκολίες που θα συναντούσε ο Γαβριήλ για να βγῆ άπ' το Νησί του Αγίου Λουδοβίκου με τη Χριστίνα στην άγκαλιά του. Έφθονος ήξερε ότι τὸν καταδίωκαν από κοντά, τὸ προτιμώτερο γι' αὐτὸν ήταν να βρῆ ένα προσωρινό άσυλο με κάθε θυσία. Άφοῦ κατέφυγε στην άρχή της κ. Βαρεσκά, κρυβόταν τώρα στοῦ κ. Μπιρούστ, ως δὸν να βρῆ καλύτερο άσυλο...

Δεν τοῦ έδιναν καιρό ούτε ν' άναπνεύσει.

Έξ' άλλων φανόνταν σαν να μην άνάνευε καθόλου... Οὔτε τὸ στόμα του, ούτε τα χέρια του, ούτε κανένας μὺς του προσώπου του σάλευε. Οι περίφημοι στίχοι του Μπωντελαίρ:

Μισῶ τὴν κίνηση που τις γοαμῆς (χαλαί, κι' ἐγὼ ποτὲ μου δεν γελῶ καὶ οὔτε κλάιω...

Τότε ο Γαβριήλ έβγαλε από την τσέπη του τὸ σημειωματάριο του κι' άρχισε να γράφει. Συγχρόνως ο κ. Μπιρούστ έπαυελένη της ευκαιρίας να ρίξει μία γρήγορη ματιά στη Χριστίνα που ήταν πάντοτε εσπλωμένη στο κρεβάτι...

Τα βλέμματα της νέας εξακολουθούσαν να έπικαλούνται τη βοήθειά του... Ήσαν μάλιστα τόσο ίκετευτικά, ώστε ο κ. Μπιρούστ, που δεν ήταν καθόλου κακός, γύρισε άλλου τὸ κεφάλι του για να μη βλέπει αὐτή την άπόνερα, ή ύποια τὸν έκανε να υποφέρει πολύ την στιγμή που ήταν άποφασισμένος να μη της δῶση καμιά βοήθεια.

Όταν έπαψε να γράφει, ο Γαβριήλ έδωσε στον κ. Μπιρούστ τὸ χαρτί που είχε γράψει... Ο βοτανολόγος άνατρίχισε μία ακόμα φορά συγκορμος. «Α! δεν υπήρχε καμιά άμφισβόλια... Δεν είχε όνειρευτῆ!... Είχε πάλι μπροστά στα μάτια του τὸ γραφικό χαρακτήρα του Βενέδικτου Μασσόν... Και να τί τοῦ έγραφε:

«Αὐτὴ ή δεσποινὶς εἶνε καλύτερα... Συνῆλθε έντελῶς... Επιδιώκω να μου προμηθεύσετε άμέσως ότι χρειάζεται για ν' άποκοιμηθῆ πάλι τουλάχιστον δώδεκα ὥρες...

—Καλά!... Καλά!... φώναζε ο κ. Μπιρούστ με μία βία που δειχνε τὸ ζήλο του να έξυπνησει έναν πελάτη τόσο έξαιρετικό... Εγὼ δὲτι σὰς χρειάζεται... Εἶμαι βοτανολόγος!... Πάω να σὰς τὸ φέρω...

Και ώρμησε πρὸς τὸ μαγαζί του, με τὴν ελπίδα ὅσας να φύγῃ... Μά ο Γαβριήλ, άφοῦ κλειῶσε τὴν πόρτα τοῦ δωματίου, τὸν άκολουθῆσε κι' αὐτός...

Ο βοτανολόγος μας είχε ένα ναρκωτικό, δικῆς του έπινοήσεως, από σπόρους μήκωτος, τὸ όποιο ποτούσε πανάκριβα. Μά στο Γαβριήλ έδωσε έντελῶς δωρεάν ένα φιαλίδιο, με τὸ όποιο θά μπορούσε ν' άποκοιμηθῆ μία δλοκλήρη οικογένεια.

Καί ωρμησε πρὸς τὸ μαγαζί του, με τὴν ελπίδα ὅσας να φύγῃ... Μά ο Γαβριήλ, άφοῦ κλειῶσε τὴν πόρτα τοῦ δωματίου, τὸν άκολουθῆσε κι' αὐτός...

Ο βοτανολόγος μας είχε ένα ναρκωτικό, δικῆς του έπινοήσεως, από σπόρους μήκωτος, τὸ όποιο ποτούσε πανάκριβα. Μά στο Γαβριήλ έδωσε έντελῶς δωρεάν ένα φιαλίδιο, με τὸ όποιο θά μπορούσε ν' άποκοιμηθῆ μία δλοκλήρη οικογένεια.

Καί ωρμησε πρὸς τὸ μαγαζί του, με τὴν ελπίδα ὅσας να φύγῃ... Μά ο Γαβριήλ, άφοῦ κλειῶσε τὴν πόρτα τοῦ δωματίου, τὸν άκολουθῆσε κι' αὐτός...

Ο βοτανολόγος μας είχε ένα ναρκωτικό, δικῆς του έπινοήσεως, από σπόρους μήκωτος, τὸ όποιο ποτούσε πανάκριβα. Μά στο Γαβριήλ έδωσε έντελῶς δωρεάν ένα φιαλίδιο, με τὸ όποιο θά μπορούσε ν' άποκοιμηθῆ μία δλοκλήρη οικογένεια.

Καί ωρμησε πρὸς τὸ μαγαζί του, με τὴν ελπίδα ὅσας να φύγῃ... Μά ο Γαβριήλ, άφοῦ κλειῶσε τὴν πόρτα τοῦ δωματίου, τὸν άκολουθῆσε κι' αὐτός...

Ο βοτανολόγος μας είχε ένα ναρκωτικό, δικῆς του έπινοήσεως, από σπόρους μήκωτος, τὸ όποιο ποτούσε πανάκριβα. Μά στο Γαβριήλ έδωσε έντελῶς δωρεάν ένα φιαλίδιο, με τὸ όποιο θά μπορούσε ν' άποκοιμηθῆ μία δλοκλήρη οικογένεια.

Καί ωρμησε πρὸς τὸ μαγαζί του, με τὴν ελπίδα ὅσας να φύγῃ... Μά ο Γαβριήλ, άφοῦ κλειῶσε τὴν πόρτα τοῦ δωματίου, τὸν άκολουθῆσε κι' αὐτός...

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΤΕΡ ΕΝΓΚΕΛ

Η ΞΑΝΘΗ ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ

ΔΑ και σε χειράρισμα α-
πόψε, είπε ο
Πάβλ στον φί-
λο του Μάξ,
μόλις τον είδε.
— Τί συμ-
βαίνει ;
— Συμβαί-
νει ότι πάω α-
πόψε στο «Βα-
ριετέ» και θέ-
λω παρέα. 'Η Λιάνα με είδοπο-
νσε πως έχει πονοκέφαλο και θα
πλήξω φοβερά, αν πάω μόνος...

— Αυτοί είναι πολύ, απάντησε ο
Μάξ, μα δεν θα μπορούσε να σου
κάνω το χατίρι. Δεν έχω διόλου
διάθεση!

— Όχι, Μάξ. Δεν μπορείς να
μ' αφήσεις έτσι... 'Εξ άλλου, θα
εὐχαριστήσης. 'Η Σιλβία Μόρτον
ἐμφανίζεται απόψε σε νέους χο-
ρούς.

— Ποιά είναι αυτή η Σιλβία
Μόρτον;

— Πώς; Δεν ξέρεις τη Σιλβία;
Κοιμάσαι, φίλε μου. Να μην ξέρεις
το καινούργιο άστέρι του «Βαριε-
τέ»; 'Εχει χαλάσει κόσμο αυτή,
άγαπητέ μου! 'Ελα, και δεν θα
μείνεις δυσχεστευμένος.

'Η αϊθουσα του «Βαριετέ» ήταν
κατάμεστη. Οι δύο φίλοι κάθισαν
σε ένα τραπέζι της πρώτης σειράς.
'Ο Πάβλ φλυαρούσε διαρκώς, χω-
ρίς να λαβαίνει καμιά απάντηση.
Πραγματικά, δεν είχε διόλου διά-
θεση ο Μάξ...

'Επ' τέλους, η αϊθουσα υψώθηκε.
Μέσα σ' ένα φαντασμαγορικό ποι-
κιλόχρωμο φωτισμό, ντυμένη με
έναν ελαφρό λευκό πέπλο, ἐπρόβα-
λε ἐπάνω στη σκηνή μια γυναίκα
κατάξανθη. 'Ο μαστρος έδωσε το
σύνθημα, η μουσική άρχισε, κι α-
μέσως ο χορός. Σιωπή απέραντη
κυριαρχούσε σ' ολόκληρη τη μεγα-
λη αϊθουσα. 'Αλλ' όταν ο χορός
τέλειωσε και η μουσική σίωπησε,
τά χειροκροτήματα ξέσπασαν α-
συγκράτητα. Λουλούδια έφταναν
σά βροχή, ἐπάνω στη σκηνή, τα
δάρα ακολουθούσαν το ένα το άλ-
λο. Οι θεατά ήσαν κατενθουσια-
σμένοι.

'Ο Μάξ είχε παρακολούθησει κα-
ταγοητευμένος το χορό της κα-
τάξανθης χορεύτριας. Στο τέλος, έ-
χειροκρότησε με όλη του την καρ-
διά.

— Βλέπεις πως δεν είχα άδικο
να σε φέρω εδώ, τού είπε, κάπως
ερωτικά, ο φίλος του.

'Ο Μάξ όμως δεν τού απάντησε.

'Από κείνη τη μέρα, δεν περνού-
σε βράδυ που ο Μάξ να λείπει από
το Βαριετέ. 'Η Ξανθή χορεύτρια
τόν είχε γοητεύσει. Και καθώς ή-
ταν νέος και πλούσιος, έβαλε με
τόν νοῦ του, τι βάσουν ή ανάλο-
γες περιστάσεις και βλοϊ σχεδόν οι
θμιοί του.

Αλλά, δυό εβδομάδες πέρασαν,
χωρίς να κατορθώσει να πλησιάσει
τη Σιλβία. Κάθε τόσο της έστελνε
τά πιο σπάνια και τά πιο ακριβά
λουλούδια από καμαρίνι της, μα
κανένα σημείο ενόμιος δεν τού έο-
χόταν. Δυό μυλλιστάκια του έμει-

ναν αναπάντητα. Τέλος, ή έπομονή
του εξαντλήθηκε πια, και ένα
βράδυ πήγε στο καμαρίνι της. Μα
έξω από την πόρτα στεκόταν μια
υπηρέτρια του θεάτρου, που με κα-
νέναν τρόπο δεν θέλησε να τόν ά-
φήσει να μπει.

— Αυτοί είναι πολύ, κύριε... Μα
μπορώ ευχαρίστως να σας εξηγη-
ρήσω, αν θέλετε, τίποτε.

— Δεν έχεις να με εξηγητήσης
σε τίποτε, είπε ο Μάξ νευριασμέ-
νος. Θέλω να δω προσωπικώς την
δεσποινίδα Σιλβία Μόρτον.

— Αυτοί είναι πολύ. 'Εδώ, είναι ά-
δύνατο. Μπορείτε όμως, χωρίς άλ-
λο, να την ήρτε στην πανσιν που
κάθεται. 'Εκεί δέχεται.

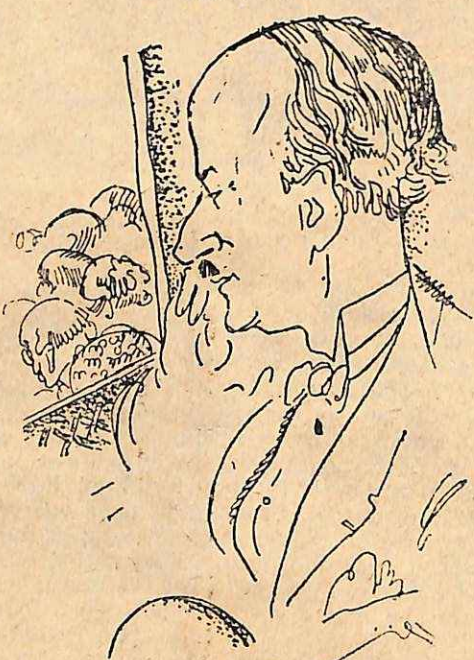
Και τού είπε την όδδ και τόν
αγριμό.

Την έπομένη, το απόγευμα, ο
Μάξ παρουσιάστηκε στο σπίτι, που
τού υπέδειξε. 'Αλλ' ή χορεύτρια έ-
λειπε.

— Πότε θα ξαναγυρίση; ρώ-
τησε.

'Η υπηρέτρια που τού άνοιξε, έ-

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΜΑΣ

'Ο έπισκεφθείς τελευταίως τας 'Αθήνας Γάλλος συγγραφέας
Μωρίς Μπεντέλ

(Σκίτσος του Τεζιέ)

κανεν ένα μορφαριό, σάν να τη
ρωτούσαν το πιο άβέβαιο πράγμα
του κόσμου. 'Ο Μάξ έβαλε με τρό-
πο ένα νόμισμα στο χέρι της υπη-
ρετριάς. Και τότε εκείνη πήρε ένα
έμπαστευτικό ύφος και τόν πληρο-
φόρησε πως ή κυρία της σπανίως
έμενε στο σπίτι της, πως χωρίς άλ-
λο είχε κάποιο ιδιαίτερο σπίτι που
διεντυνέρενε, μα πως δεν μπορού-
σε δυστυχώς να τόν πληροφορήσει
πού ήταν το σπίτι αυτό, γιατί ούτε
ή ίδια τού ήξερε.

'Ο Μάξ έφυγε στενοχωρημένος.
Αυτή ή Ξανθή χορεύτρια άρισμέ-
νος τόν είχε έννευρίσει. 'Αστόσο,
τό βράδυ την είδε πάλι στο «Βα-
ριετέ», και την έπομένη, παρουσιά-
στηκε και πάλι στο σπίτι της.

— Έχετε τύχη, τού είπε ή υπη-
ρέτρια που τού άνοιξε. 'Η κυρία
είναι μέσα!

Τόν οδηγήσε στο σαλόνι κι έ-

φυγε, για να άναγγέλει τόν έπι-
σκέπτη. Μα σε λίγο, ξαναγύρισε
απογοητευμένη.

— Αυτοί είναι πολύ, κύριε. 'Η κυ-
ρία σας ζητεί συνώνμη, μα είναι,
λέγει, αδιάθετη και δεν μπορεί να
δεχθή κανέναν!

«Θά σε μάθω εγώ να φέρνεσαι,
Ξανθή μου Σιλβία, είτε μέσα του,
κατεβαίνοντας τις σκάλες ο Μάξ.
'Ηταν τρομερά θυμωμένος. 'Εβλε-
πε ολοφάνερα πως ή χορεύτρια
ζούσε μια ζωή ελαφρή, σπανίως
πήγαινε σπίτι της, κρατούσε ένα
άλλο μυστικό σπίτι — ή υπηρέτρια
τού τού είχε εκμυστηρευθή — και
αυτών τόν απέφευγε. Γιατί; 'Η
ματαιοδοξία του είχε πληγωθή, δεν
θα της τού συχωρούσε ποτέ αυτό
της Ξανθής χορεύτριας...

Τό ίδιο βράδυ, όταν ή Σιλβία
παρουσιάστηκε και πάλι στη σκηνή,
έκρινε ένα βλέμμα στις θέσεις της
πρώτης σειράς, εκεί που συνήθως
κάθονταν ο Μάξ. Είπε τη θέση του
άδεια. 'Επειτα, ο μαστρος έδω-
σε το σύνθημα, ή μουσική και ο χο-

«Έλάτε στο καμαρίνι μου.
Σιλβία Μόρτον».

'Ο Μάξ χαμογέλασε. Τό σφύ-
ριγμα είχε φέρει καλύτερο αποτέ-
λεσμα απ' τα λουλούδια. Βιαστι-
κός, πήγε στο καμαρίνι της χορεύ-
τριας. 'Εκείνη τόν περιέμενε.

— Κάνετε μια άνοηση, τού είπε,
που αν μπορούσε να δλώψη κά-
ποιον, αυτός θα είσαστε πάλι έ-
σείς. Γιατί, όλος κόσμος κατάλαβε,
για ποιό λόγο τού κάνατε αυτό.

— Δεν με ενδιαφέρει ο Μάξ, πάντα εκ-
νευρισμένος. Με προσβάλλει και
θέλω να ή εκδικηθώ!

— Δεν προσβάλλουν έναν άνθρω-
πο, όταν τού δίνουν να καταλάβη
πως δεν πρέπει να επιμένει σε μια
αξίωσή του, είτε με ήμερη σχεδόν
άπαλή φωνή ή χορεύτρια.

— Και γιατί αυτό; Σας είμαι τό-
σο άποροποιημένος λοιπόν;

— Δεν σας είπα τέτοιο πράγμα
εγώ. Είσατε ένας καλός νέος, ευγε-
νικός σας, ό,τι κάνατε, και δεν
έπιθυμώ τίποτε άλλο από τού να εί-
μαστε φίλοι, απάντησε ή Ξανθή
Σιλβία.

'Ο Μάξ την κίτταζε με περιέρι-
γεια. Νόμιζε πως ή χορεύτρια ήθε-
λε να τόν προσκόβη, μα είδε πως
τού μιλούσε με ειλικρίνεια, σχεδόν
με συγκίνηση.

— Πηγαίνετε τώρα, επανέλαβε
εκείνη με τόν ίδιο απαλό τόνο. Και
έλάτε αύριο το απόγευμα, να πά-
ρουμε τού τσάι μαζί! Και όχι στο
σπίτι που έχετε. Έλάτε στη μι-
κρή βιλίτσα, που είναι στη γωνιά
της Γκοττάγκεγκάσσε!

'Ο Μάξ ήταν έτοιμος να ξεχάσει
όλα, όσα είχαν συμβή. Πήρε το
λεπτό χέρι της χορεύτριας και τό
φίλησε. Στην πόρτα, γύρισε και
της χαμογέλασε.

— Μα, μη μου φέρετε πάλι λου-
λούδια, τού είπε εκείνη. Φέρετε μου
καλύτερα ζαχαρωτά. Μου άρέσουν
τόσο πολύ!

«Στη μικρή βιλίτσα, που είναι
στη γωνιά της Γκοττάγκεγκάσσε...
Καλά μου είπε ή υπηρέτρια πως έ-
χει μια μυστική φωλιτσα ή μικρή»,
είπε μέσα του, βγαίνοντας από τό
θεάτρο ο Μάξ.

Την έπομένη το απόγευμα ο
Μάξ χτυπούσε στην πόρτα της μι-
κρής βίλλας. Ήταν ένα κομψό
σπίτι, που θα τού ζήλευε ένα ζευ-
γος νεαρών έρωτευμένων. Τού ά-
νοιξε μια ήλικιωμένη υπηρέτρια.

— Παρακαλώ, περάστε! 'Η κυ-
ρία έρχεται άμέσως.

Τό σαλόνια, όπου τόν οδηγήσε,
ήταν κομψό, μα κάπως αίσθητά έ-
πιλωμένο. Πράγμα λιγάκι περί-
εργο για τόν Μάξ.

Σέ λίγο, ή Σιλβία φάνηκε στην
πόρτα. Μα ποιά ήταν ή εκπληξίς
τού Μάξ, όταν είδε πως κρατούσε
από τό χέρι δυό μικρά χαριτωμένα
παιδάκια!

— Έλάτε λοιπόν να ήρτε το θείο
Μάξ, που σας έλεγαν ποτήτερα,
είτε στα παιδιά με γλυκειά, τρυ-
φερή φωνή. 'Ο θεός Μάξ είναι κα-
λός και σας αγαπά. Έλάτε!

Χαρούμενα, γελαστά, τά μικρά
έτρεξαν στον έπισκέπτη, άρπαξαν
από τό χέρι τόν τού κοιτά με τά

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΣΕΡΒΙΕΡ

Η ΜΟΔΙΣΤΡΟΥΛΑ

ΛΑΝΝΑ, άγαπη-
τή μου 'Ιωάννα,
είπε, μπαίνοντας
γάν άνεμοστρόβι-
λος στο δωμάτιο
της. 'Οραίες κυρίες
Λαμπρόντ, ο Ρο-
βέρτος Βεργύ.
'Ερχομαι να σου

ζητήσω μια χάρη. Πές μου «ναί»,
πές μου «ναί», τώρα άμέσως!

'Η νεαρή γυναίκα κίτταζε γελα-
στή τόν εξαδελφό της.

— Να σου πω «ναί», χωρίς να
ξέρω τί πρόκειται να μου ζητήσης;
Ποτέ! Τού απάντησε. Με έναν
τρολλούτικο άνθρωπο, όπως εσύ,
πρέπει να λαβαίνω κανείς όλες τις
προφυλάξεις του. Πές μου τί θέ-
λεις και, αν δεν είναι καμιά από
τις συνηθισμένες εξωφρενικότητες

σου...

— 'Ιωάννα! Είπε, προσποιούμενος
κωμικά τόν πειραγμένο, ο Ροβέρ-
τος. Με κρίνεις πολύ άσχημα και
πολύ άδικα! Μήπως έδω και δυό
μήνες δεν είμαι ο πιο συμπαγεμένος
και ο πιο φρόνιμος άνθρωπος;

— Και ο πιο δυστυχισμένος... γι,
τό ξέρω! 'Από τότε που έχασες την
τελευταία φιλενάδου σου, την
Σουζάννα. Αυτό είναι τό μυστικό
της φρονιάδας σου, τό ξέρω. Μα,
πόσο θα κρατήση άραγε; Νά! Μου
ήρθες πάλι, έτοιμος, πούξ ξέρει,
για ποιά καινούρια τρέλλα!

— Όχι, 'Ιωάννα, άκουσε!.. 'Η
Σουζάννα έφυγε, ναί. Μα ξαναγύ-
ρισε και ξέρω ότι απόψε θα είναι
στην 'Οπερα... Θέλω να την κατα-
κτήσω και πάλι. Και γι' αυτό, πρό-
κει απόψε χωρίς άλλο, να με δώ
με μια γυναίκα. Με μια γυναίκα
τόσο όμορφη και τόσο καμνή, όσο
κι' εκείνη, καταλαβαίνεις; Αυτή με

ζαχαρωτά, που είχε φέρει μαζί του
και είχαν με ένα στόμα:

— Ευχαριστώ, καλέ θεε Μάξ!

— Είναι τά παιδιά μου! Είπε ή
Ξανθή χορεύτρια, με την ίδια ήρε-
μη και άπαλή φωνή της, στόν
Μάξ.

'Εκείνος στεκόταν εκεί, μπροστά
της, κατάπληκτος, άποσβολωμένος,
μη ξέροντας αν έπρεπε να γίγνη
άμέσως ή να μείνη.

— Σας παρακαλώ, καθίστε... εί-
πε ή Σιλβία, θα πω άμέσως να
σερβίζουν το τσάι. 'Ο άνδρας του
έκοχτα λιγάκι άργά!

— Γιατί όλα αυτά τότε; ρώτησε
σε λίγο, σπάζοντας ένα κομματάκι
ζάχαρι μέσα στο τσάι του. Ο Μάξ.
Γιατί τά δυό σπύτια; Για ποιό λό-
γο;

— Να σας εξηγήσω άμέσως, ά-
πάντησε ή Ξανθή Σιλβία. Τό άλλο
σπύτι, μου τό έχει ένοικιάσει ο δι-
ευθυντής τού θεάτρου. Είναι ή διη-
νητική κατοικία μου, ενώ τό άλ-
λο — αυτό, που κατοικώ με τόν
άνδρα μου και τά παιδιά μου —
τό παρουσιάζουν, χωρίς και να φα-
νεράνουν που είναι, ως τό ιδιαίτε-
ρο μου. 'Ενα άστέρι τού «Βαριετέ»
πρέπει να παρουσιάση ενδιαφέρον,
κύριε. Αυτή είναι ή αντίληψής τού
διευθυντή μου, μια άπαιτήσις τού
επαγγέλματός μου. Καταλαβαίνετε
τώρα;

ALEXANDER ENGEL

νομίζει άπελπισμένο, βυθισμένο
στην πιο μεγάλη θλίψη εξ αίτίας
της. 'Όταν λοιπόν της δείξω ότι
διασκέδάζω, ότι δεν τη σκέπτομαι
διόλου, θα ξυπνήσω χωρίς άλλο
τη ζήλεια της. Και ή ζήλεια, άγα-
πητή μου 'Ιωάννα, είναι ο ίδιος έ-
ρωτας!..

— Και γι' αυτό σκέφθηκες...

— Σκέφθηκα πως είσαι ή άγαπη-
τή μου, ή ώραία μου εξαδέλφη, 'Ι-
ωάννα. Με σένα μαζί άπόψε στην
'Οπερα, έχω εκατό τοίς εκατό σί-
γουρη την έπιτυχία!..

— Ροβέρτε, είσαι τρελλός! τόν
δέκονσε ή ώραία κυρία Λαμπρόντ.
Βλέπεις ότι είχα δικήν να μη σου
υποσχεθώ τίποτε;

— 'Ιωάννα, μ' άφήνης άπαρηγό-
ρητο. Σκέψου ότι, αν δεν σου έλε-
γα τίποτε απ' όλα αυτά, αν άπλώς
σου πρότεινα να σε συνοδεύσω
στην 'Οπερα και να δεινήμες έ-

ξω, θα έρχόσουν ώρισμένος!.. Δεν
είναι ή πρώτη φορά, υποθέτω, και
ο Ζάκ δεν θα σου πη λέξι...

— Δεν πρόκειται για τόν άνδρα
μου, τόν δέκονσε και πάλι ή ώ-
ραία κυρία Λαμ-
ρόντ. Αυτό δα έ-
λειπε, να με παρε-
ξηγήση μαζί σου ο
Ζάκ. Όχι και με
σκανδαλίζει, σε βε-
βαιώ, ο ρόλος που
θέλεις να παίξω
κοντά σου, έμπρός

στά μάτια της άπιστης φιλενάδου
λας σου. Μα δεν μπορώ άπόψε,
Ροβέρτε. Έχω γρίπη, πονοκέφα-
λο... Στάσου όμως...

— Τι; 'Αφού άπόψε σε δοίκαν
όλες μαζί ή άρρώστειες! 'Α! 'Ιω-
άννα...

— Στάσου, και δοίκα μια, όπως
την θέλεις!

— Καμιά φιλενάδα σου; Την
περιμένεις εδώ, αυτήν την ώρα;

— Είναι όμορφη, κομψή;

— Όχι φιλενάδα μου, μα μια
γυναίκα νέα, όμορφη, ώστόσο.

— Την ξέρω εγώ;

— Χωρίς άλλο! Δεν μπορεί να
μην την έξης ήδη εδώ πέρα...

— Ποιά είναι λοιπόν; Πού είναι,
'Ιωάννα, αυτή ή όμορφη γυναίκα
που ενδέχεται νάρθη μαζί μου;

— 'Η Μαριάννα, ή μοδιστρούλα
μου!

'Ο Ροβέρτος κίτταζε έκπληκτος
την εξαδέλφη του.

— 'Η μοδιστρούλα σου; 'Αστει-
εύσεις; Θα πάω στην 'Οπερα με
την μοδιστρούλα σου;

— Γιατί όχι; Δεν είναι ώραία; Εί-
νε μάλιστα τόσο ώραία, ώστε θα
μπορούσε να με βάλης σε σκέψεις

για τόν Ζάκ, αν δεν τόν ήξερο
τόσο πιστόν.

— Καλά, παραδέχομαι πως είναι
ώραία, και είναι. Μα αυτό δεν
είναι αρκετό, 'Ιωάννα... Μα είναι
ένα φτωχοκόριτσο... ντυμένο άσχη-
μα...

— Και τί της λείπει για να ντυ-
θι άλλοττωτα; Έχω απ' όλα στην
γκαρδαρόμπα μου... Στάσου και θα
τά κανονίσω εγώ. Την περιμένω
τώρα, από στιγμή σε στιγμή...

Πράγματι, εκείνη τη στιγμή,
χτύπησε κάτω το κουδούνι. Έλα-
φρά, γρήγορα δήματα άκούστηκαν
στη σκάλα.

— Αυτή είναι! Είπε ή κυρία Λα-
μπρόντ και σηκώθηκε. 'Α! τί νό-
στιμο, αλήθεια! Στάσου μια στιγ-
μή, να της μιλήσω.

Βγήκε γελώντας από τό δωμά-
τιο, αφήνοντας την πόρτα μισέ-
κλειστη. 'Ο Ροβέρτος την άκουσε
να μιλά, ύστερα να γελά, να γε-
λά με όλη της την καρδιά. Και σε
λίγο ξαναγύρισε, μαζί με την μο-
διστρούλα, κατακωκυμένη.

— Λοιπόν, Ροβέρτε, ή Μαριάννα
είναι κυρία Λαμ-
ρόντ. Μια στιγμή μο-
νάχα, για να έ-
τοιμασθώ!..

'Ο Ροβέρτος έ-
κανε μια υπόκλη-
σι και ευχαρί-
στησε την νεαρή

πύλανε χαμένο. 'Η Σουζάννα τού
ξέφευγε για πάντα...

Έξωφρα, άνεπρήθησε. 'Η Μαρι-
άννα έπρόβαλε έμπρός του, ώραία-
τατη, κομψότατη, άλλη, έντελώς
άλλη. Κάλτσες μεταξωτές, παπού-
τσια λαμέ, κρέπ-ντέ-σιν, γοφίνες...

Ντυμένη και στολισμένη, δεν έμοι-
αζε διόλου πια με την παλιά Μα-
ριάννα και της φαινόταν τώρα εϊ-
κόλο να κινήται μέσα σ' αυτό τό
ντεκδρ της πολυτελείας και τού φο-
τός, στο όποιο λίγες στιγμές προ-
τήτερα, έσκεκεν ντροπαλή και φο-
βισμένη. 'Εστειλε μπροστά του τώ-
ρα έλεύθερη, επιβλητική με τούς
υπερόχους γυμνούς ώμους της τού
προβάλλαν μέσα από τό πλατύ ντε-
κολτέ.

— Μαριάννα! Σεις!.. Έκανε, κα-
τάπληκτος για την όμορφή, που ά-
νακάλυπτε Ξαφρα.

Έκείνη χαμογέλασε, με γοητευ-
τική κοκκιναρία.

— Λοιπόν, σέρ μεσέ, σάς άρέ-
σω;

Αυτό τό «σέρ μεσέ», τό τόσο
σίς, της είχε έρθη αήθηρη στα
χείλη, χωρίς καμιά άπολύτως
προσπάθεια. Θωροίς και δεν είχε
αλλάξει μονάχα τό έξωτερικό της.

Είχε λές, αλλάζει και ή προσωπι-
κότητά της, μαζί με την καινούρια
της εμφάνιση. Τό παλινό: κούρε Ρο-
βέρτος, που πρόφερε προτήτερα
δειλά, δεν μπορούσε πια να υπά-
ρη, γιατί αυτήν τη στιγμή, μέσα
στις γοφίνες και στα μετάξια, αι-
σθανόταν πως δεν ήταν πια ή πα-
λιά μοδιστρούλα, αλλά ή «γυναί-
κα»!

Και καθώς ο Ροβέρτος έμενε σι-
ωπηλός, καθώς την απειθαύμαζε, έ-
κείνη επανέλαβε γρήγορα, με τό
κεφάλι ψηλά:

— Λοιπόν, μόν σέρ, φεύγουμε;
— Φεύγουμε! Είπε ο Ροβέρτος
και σηκώθηκε.

'Η κυρία Λαμπρόντ τούς συνώ-
δισε γελώντας. 'Από τό παραθύ-
ρο, είδε τόν Ροβέρτο να βοηθι τη
Μαριάννα ν' ανέβη στην πολυτελέ-
στατη λιμουζίνα, που περιέμενε...

'Επειτα από μια βδομάδα, ο Ρο-
βέρτος Βεργύ μπήκε και πάλι σάν
άνεμοστρόβιλος στο δωμάτιο της
κυρίας Λαμπρόντ, της ώραίας εξ-
αδέλφης του.

— 'Ιωάννα, είπε, πές μου γρήγο-
ρα, πές μου τώρα άμέσως. Έχω
κάνει πολλές τρέλλες στη ζωή μου;

— Σέ είπας! τού απάντησε εκείνη
γελώντας.

— Μεγάλες; Μικρές;

— Και μικρές και μεγάλες.

— Λοιπόν, σε παρακαλώ να με
συγχωρήσης. Τώρα έκανα τη με-
γαλειότητα απ' όλες όσες έχω κάνει
στη ζωή μου.

— Απλά; ρώτησε ή ώραία κυ-
ρία Λαμπρόντ. Πές μου, για να
κρίνω μονάχη μου. Ποιά είναι ή
καινούρια σου τρέλλα;

— Άρραβωνιάστηκα!

— Ποιάν; Τη Σουζάννα; Είσαι
έξω φρενών!

— Ποιά Σουζάννα μου τσάμπου-
νεις; Είσαι έξω φρενών!

— Ποιά λοιπόν, τότε;

— Τη Μαριάννα, τό σχέδιό μου
ΠΩΛ ΣΕΡΒΙΕΡ

Ο ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ ΤΩΝ ΜΑΤΙΩΝ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΤΙΣ 25 ΩΜΟΡΦΙΕΣ

Ποιό χάρισμα θεωρεί ως το καλύτερο για μια γυναίκα η Γκρέτα Γκάρμπο. 'Ο πρωτότυπος διαγωνισμός του «Νταϊνλν Μάινλ» για την ιδανική γυναικεία ωμορφιά. Τα χαρίσματα έχτω «αστέρων» για τον τύπο της μοντέρνας 'Αφροδίτης. Η 25 ωμορφίες της ιδανικής καλλονής. Η γνώμη του μεγάλου ζωγράφου Βάν Ντόγκεν για τις αρμονικές αναλογίες μιας ωμορφής γυναίκας.

κινηματογράφου.

—'Αφού λοιπόν είσατε τόσο καλή, της είπε ο ρεπόρτερ, απαντήστε μου στο εξής: Ποιό νομίζετε ότι είναι το καλύτερο χάρισμα για μια γυναίκα;

—'Η ωμορφιά! δήλωσε με τη συνθησιαμένη της απλότητα και ειλικρίνεια η μεγάλη «δεντέτα». Κι' έπειτα επρόσθεσε: — Για να γίνω ωμορφή κι' εγώ ή ίδια, όπως φαντάζομαι ότι πρέπει να είναι ωμορφή μια γυναίκα, θα έδινα πρόθυμα όλη την περιουσία μου!

Μαντεύετε τώρα ότι ο 'Αμερικανός δημοσιογράφος διάσπασε να ρωτήσει τη μοιραία γόησσα πώς φαντάζεται την ιδανική ωμορφιά της γυναίκας. Μά δεν έλαβε καμιά απάντηση, γιατί η Γκρέτα Γκάρμπο κλείστηκε πάλι στη μηχανή της και της κ' έτσι ο κόσμος δεν μπόρεσε ν' άκούσει από τα σαγηνευτικά χείλη της «Σφίγγας του Χόλλυγουντ» πώς φαντάζεται τη γυναικεία ωμορφιά. Μά δεν πρέπει κανείς ν' απελπίζεται και τόσο... Σε μερικά ζητήματα η γνώμη που έχουν περισσότερη αξία και που λογαριάζονται πιο πολύ είναι η γνώμη της ολότητας. 'Αντί λοιπόν για το φινιρίκι της γυναικείας ωμορφιάς που δεν θέλησε να το σχεδιάσει η Γκρέτα Γκάρμπο, ιδού πώς φαντάζονται την μοντέρνα 'Αφροδίτη χιλιάδες και χιλιάδες πρόσωπα. 'Εδώ και λίγο καιρό το «Νταϊνλν Μάινλ» του Λονδίνου έκανε στους αναγνώμηνους άναγνώστες του την ακόλουθη ερώτηση:

—Πώς θα δημιουργούσατε την πραγματικά ωμορφή γυναίκα, την 'Αφροδίτη των 'Αφροδιτών, από τους διασήμους «αστέρες» της οθόνης. Ποιά μέση του σώματός τους θα παίρνατε για να φτιάξετε την ώραία των ωραίων;

—'Από τις άμετρητες τώρα απαντήσεις που ελήφθησαν στά γραφεία της Λονδρεζικής εφημερίδας, η καλλιτεχνική επιτροπή του διαγωνισμού κατάφερε να καθορίσει πώς πρέπει να είναι μια γυναίκα... πρωταθλήτρια του κόσμου στην ωμορφιά. Αυτή λοιπόν η ιδανική γυναίκα θα έπρεπε να έχει:

1. Το ανάστημα της Καίη Φράνσις, 2) την επιδεξιότητα της Λούις Βελζ, 3) τα πόδια της Μάρλεν Ντίντλιν, 4) τους γοφούς της Καρόλ Λομπάρ, 5) τα γόνατα της Βόννι Γάμπσον, 6) τα δόντια της Μάιη Γουέστ, 7) τα χείλη της 'Ελεν Τονέλβερτες και 8) τα μά-

τια της 'Ελίσα Λάντι.

—'Όπως βλέπετε, το κοινόν — τοιούχιστον το άγγλικόν κοινόν — δεν είναι και τόσο απαιτητικό...

—'Εκείνη όμως που είναι υπερβολικά απαιτητική είναι η «Διεθνής» Ακαδημία για την ανάπτυξη της ωμορφιάς, ένας περίφημος σύλλογος που έχει την έδρα του στο Λονδίνον και παραστήματα σ' όλες σχεδόν τις χώρες του κόσμου. Αυτή λοιπόν η αξιοσεβαστή 'Ακαδημία καθώρισε ότι αποτελούν την ιδανική γυναικεία ωμορφιά τα εξής 25 σπουδαιότερα στοιχεία:

1) κρανίο καμπύλο, με χάρη και ωμορφιά, 2) μαλλιά που σκεπάζουν το μέτωπο με τους βοστρύχους τους, 3) μάγουλα στρογγυλά ή ορειδή και με όμορφο χρώμα, 4) αυτιά μικρά και κολλητά, 5) μύτη ίσια κι' όχι χοντρή ή κερτή, 6) στόμα μικρό και τρυφερό, 7) χείλη απαλά και πορφυρά, 8) δόντια κάτασπρα, 9) πηγούνι μικρό, όχι μυτερό και ποτέ τετραγωνικό ή προεξέχον, 10) λαιμός όμοιος με μια «στήλη» από ελεφαντόδοντο, 11) στήθος ανεπτυγμένο αρμονικά, 12) χέρια μακρινά και λεπτά, 13) μπράτσα στρογγυλά και λεία, 14) πλευρά στρογγυλά κι' αρμονικά, 15) γοφοί στρογγυλοί, 16) γόνατα μικρά με λωκιάκια, 17) σφυρά λεπτά, 18) πόδι καμπύλο κι' όχι πολύ μακρύ, 19) δάχτυλα των ποδιών λεπτά και μακρινά, 20) δάχτυλα των χεριών λεπτά, μεγάλα και

στρογγυλά, 21) μάτια ζωηρά και μεγάλα, 22) επιδεξιότητα λεία κι' απλή, 23) ανάστημα κανονικό και λυγρό, 24) βάδιση λιγνιστικό και υπερήφανο και 25) χάρις και αρμονία στις κινήσεις.

Μη νομίζετε, ωστόσο ότι αυτά μόνο τα όσα... Μία χαρίσματα της ιδανικής γυναικείας ωμορφιάς καθώρισε η περίφημη Διεθνής 'Ακαδημία. Ζήτησε ακόμη και τη γνώμη του Βάν Ντόγκεν, του πιο μεγάλου ζωγράφου γυναικείων πορτραίτων κι' ο διάσημος καλλιτέχνης της απάντησε ότι για να παρουσιάσει μια ωμορφή γυναίκα κανονικές αναλογίες πρέπει το ανάστημά της να είναι 7 φορές πιο μεγάλο από το μήκος του κεφαλιού της, 10 φορές από το μήκος του προσώπου της, 9 από το μήκος του χεριού της και 6 έως 7 φορές από το μήκος του ποδιού της. Τα μπράτσα πάλι πρέπει να είναι τρεις φορές πιο μεγάλα από το μήκος του κεφαλιού της και τα πόδια 4 φορές. 'Η «Διεθνής» 'Ακαδημία για την ανάπτυξη της ωμορφιάς που έχει ως μέλη μονάχα γυναίκες, αποφάσισε τώρα να ιδρύσει με την βοήθεια των παραρτημάτων της σε κάθε πόλη «εκατόνια ωμορφιάς» με το σκοπό να επιταχύνει την πρόοδο της γυναικείας αισθητικής, κι' όποια θα καταλήξει γρήγορα, όπως λέει, να δώσει στον κόσμο ωμορφες γυναίκες, όμοιες με τις θεές του 'Ολύμπου που χαμογελούν

στο κορμό μάρμαρο των μουσείων μας...

—'Όλα αυτά βέβαια είναι θαυμάσια. 'Εμείς μάλιστα οι άνδρες ευχόμαστε από το βάθος της καρδιάς μας να δούμε γρήγορα να κυκλοφορούν τριγύρω μας τα ζωντανά άγαλματα της 'Αφροδίτης και της 'Αρτέμιδος, τα όποια μ'αυτοί υποσχέται η Διεθνής 'Ακαδημία. Μά, όπως ξέρετε, η ωμορφιά είναι το μόνο πράγμα που δεν αποκτάται. Είναι ένα άσυγκριτο χάρισμα τ' ουρανού, «το δέιο δώρο του Θεού, με το οποίο στεφανώνει το μέτωπο μιας γυναίκας», όπως λέει ο Θεόφιλος Γκωτιέ...

—'Υπάρχει όμως κι' ένα άλλο ζήτημα. 'Όταν γίνει αυτό το θαύμα που μ'αυτοί αναγγέλλει η «Διεθνής» 'Ακαδημία της 'Ωμορφιάς, όταν τα διάφορα παραρτήματά της καταφέρουν να κυκλοφορήσουν τη γυναίκα που θα έχει απάνω της τις 25 ωμορφίες για τις οποίες κάνουμε λόγο, αυτή άραγε η 'Αφροδίτη των 'Αφροδιτών θα θεωρηθεί ως ένα θαύμα ωμορφιάς απ' όλες τις φυλές του κόσμου; — 'Όχι, βέβαια! 'Η γυναικεία ωμορφιά είναι κάτι το πάρα πολύ σχετικό. Κάθε λαός έχει τον δικό του ιδανικό τύπο της γυναικείας ωμορφιάς. 'Η ωμορφιά, κατά βάθος, είναι ζήτημα άτομικής αντίληψης, μά ως μ'ην εξετάσουμε τ' άτομα, παρά μόνο τις φυλές. Κατά γενικό κανόνα λοιπόν υπολογίζω να πούμε ότι ωραίο είναι εκείνο που οι ίδιοι οι άνθρωποι θεωρούν μια γυναίκα ως ώραία, όταν έχει πλούσιό στόμα, χοντρά χείλη, μαύρα δόντια, μεγάλα αυτιά και τ' ασπράδι του ματιού κίτρινο, όπως είναι στις γυναίκες, που λίσχουν από χηρσίη...

—'Ενας περίφημος πάλι ζωγράφος από την 'Ιάβα εξομολογείται έχοντας σ' έναν Παρισινό δημοσιογράφο ότι η μύτη των γυναικών μας του φανόταν... τερατώδης! Τι θέλετε; 'Ο άνθρωπος ήταν από μια χώρα, όπου η μικροσκοπική μύτη θεωρούνται ως το πιο ωμορφο χάρισμα των γυναικών... 'Η περίφημος, τέλος, 'Αφροδίτη των Μεδίκων που είναι ένα θαύμα ωμορφιάς για μ'ας, απλά, σ' αφάνταστο βαθμό, είναι 'Όστιντότο, για τον οποίο τότε μόνο μια γυναίκα είναι ωμορφή, όταν έχει στο πίσω μέρος των γοφών της εκείνη την προεξοχή που οι άνθρωπολόγοι την λένε στεατοπυγία...

—'Βλέπετε λοιπόν ότι δεν υπάρχει τίποτα το πιο σχετικό από τη γυναικεία ωμορφιά. Κάποιος μάλιστα περίφημος συγγραφέας, γράφει κάπου, ότι εάν είχαμε μάτια λυγρά, η πιο ωμορφή γυναίκα θα μ'ας φαινόταν ένα τέρας» κι' ότι κι' σαγηνευτική ω-

'Η Γκρέτα Γκάρμπο στο ρόλο της Μάτα Χάρι

μορφιά εξαρτάται από την... άδυναμία εκείνων που την κυττάζουν.

—'Ενας πάλι 'Ισπανός ποιητής και ιστορικός, ο πασίγνωστος Κουίντανα, αναστάτωσε την εποχή του — το πρώτο ήμισυ του περασμένου αιώνα — με τον ακόλουθον. Αναστεναγμό του: «'Αχ! Πόσο δυστυχισμένη είναι εκείνη που γεννιέται ωμορφή» 'Ε, λοιπόν μήπως δεν έχει δίκιο ο Κουίντανα; Είδικως μάλιστα για τη γυναίκα εκείνη που είναι ωμορφή σύμφωνα με όλους τους κανόνες της αισθητικής, ο... αναστεναγμός του δεν είναι διόλου μια παραδοξολογία. 'Εχει αποδειχθεί πάρα πολλές φορές ότι μια πραγματικά ωμορφή γυναίκα δεν είναι ποτέ έξυπνη ή δεν έχει ποτέ ευαίσθητη καρδιά. Κι' αυτό εξηγείται εύκολα, γιατί η φύσις πολύ σπάνια συγκεντρώνει μόνο σ' ένα άτομο όλα τα χαρίσματα της: αν το δώσει μια εξαιρετική ωμορφιά, θα το αρνηθεί συγχρόνως κάποιο άλλο προτέρημα...

Κυττάξτε, παραδείγματα χάριν, το αμόδιον και το παραδεισίο πουλί. Το πρώτο είναι άσχημο, το άλλο έχει μια υπέροχη ωμορφιά. Κι' ωστόσο τ' αμόδιον έχει την πιο γλυκεία φωνή της φύσεως, ενώ το παραδεισίο πουλί δεν είναι τίποτ' άλλο παρά μια βουδή φαντασμαγορία χρωμάτων. 'Η ωμορφιά και μεγαλοφυΐα γυναικεία που αναστάτωσαν τον κόσμο μετριούνται στα δάχτυλα του ενός χεριού...

—'Παρ' όλα αυτά η ωμορφιά του σώματος είναι και θα είναι πάντα ο μεγαλύτερος πόθος της γυναίκας. Γι' αυτήν όλα τ' άλλα δεν έχουν καμιά αξία και τούτο γιατί η γυναίκα νοιώθει ως ένστικτο ότι η πιο επιθυμητή απ' όλες είναι κι' η πιο αγαπημένη. Σ' όλες λοιπόν τις χώρες του κόσμου η επιθυμητή γυναίκα είναι κι' η πιο ωμορφή.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΓΙΑΤΙ ΠΡΕΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ Ο ΒΥΡΩΝ

—'Όταν βρισκόταν στη Γενεύη, ο Βύρων εργαζόταν πολύ. 'Εργαζόταν νύχτα-μέρα αδιάκοπα. 'Η παραγωγικότης του όμως αυτή δεν τον ευχαριστούσε.

—'Ενας άνθρωπος, έλεγε στον φίλο του γιατρό 'Αλεξάντερο, έγραφε νύχτα-μέρα αδιάκοπα. 'Η παραγωγικότης του όμως αυτή δεν τον ευχαριστούσε.

—'Ενας άνθρωπος, έλεγε στον φίλο του γιατρό 'Αλεξάντερο, έγραφε νύχτα-μέρα αδιάκοπα. 'Η παραγωγικότης του όμως αυτή δεν τον ευχαριστούσε.

—'Ενας άνθρωπος, έλεγε στον φίλο του γιατρό 'Αλεξάντερο, έγραφε νύχτα-μέρα αδιάκοπα. 'Η παραγωγικότης του όμως αυτή δεν τον ευχαριστούσε.

—'Ενας άνθρωπος, έλεγε στον φίλο του γιατρό 'Αλεξάντερο, έγραφε νύχτα-μέρα αδιάκοπα. 'Η παραγωγικότης του όμως αυτή δεν τον ευχαριστούσε.

—'Ενας άνθρωπος, έλεγε στον φίλο του γιατρό 'Αλεξάντερο, έγραφε νύχτα-μέρα αδιάκοπα. 'Η παραγωγικότης του όμως αυτή δεν τον ευχαριστούσε.

—'Ενας άνθρωπος, έλεγε στον φίλο του γιατρό 'Αλεξάντερο, έγραφε νύχτα-μέρα αδιάκοπα. 'Η παραγωγικότης του όμως αυτή δεν τον ευχαριστούσε.

—'Ενας άνθρωπος, έλεγε στον φίλο του γιατρό 'Αλεξάντερο, έγραφε νύχτα-μέρα αδιάκοπα. 'Η παραγωγικότης του όμως αυτή δεν τον ευχαριστούσε.

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑΣ

Μαρτίνος ήταν ένας χωριάτης, καλός άνθρωπος και καλός δουλευτής. Είχε μόνο την κακή συνήθεια να δερνεί τη γυναίκα του, όταν το έτσουξε λιγάκι. 'Όταν ξεμεθούσε την άλλη μέρα, μετανόωνε, μά τι όφειλε; Γυρίζοντας από το χωράφι το βράδυ στο σπίτι του, περνούσε από τρία-τέσσερα μαγαζιά κι' ο περσιμένος ήταν μεγάλος. Δυο-τρία ποτήρια στο πρώτο μαγαζί, τρία-τέσσερα στο δεύτερο, από κάποια δυο σ' άλλα κι' έτσι επήγαινε στο σπίτι του σουρωμένος. Κά δός του ξύλο της γυναίκας του!

—'Η δυστυχισμένη δεν ήξερε τί να κάνει, για να γλυτώσει από το καθεμινερό αυτό χειροτόνημα. Κι' όταν έλεγε μια φρούκα την άδρα της: Μά πώς να τον έκδικηθαι, που αν έκανε πώς άπλωνε κι' αυτή το χέρι της να τον χτυπήσει, τότε διά-ται πόν θάτρωγε της χροιάς της;

Μια ημέρα ξαφνικά, πέρασαν από το χωριό δυο άνθρωποι του παλατιού. 'Εβαλαν τελείη στο χωριό — όπως και σ' όλα τ' άλλα χωριά. Απ' τα όποια περνούσαν — πώς η βασιλοπούλα ήταν βαρειά άρρωστη, γιατί ένα κόκαλο ψαριού της στάθηκε στο λαιμό και κανείς από τους μεγάλους γιατρούς δεν μπόρεσε να της το βγάλει. Διαλαλούσαν λοιπόν, ότι όποιος μπορούσε να τη γιατρέψει, έπρεπε να παρουσιάσει άμέσως, κι' ότι όποιος ήξερε κανένα γιατρό, έπρεπε να τον φανερώσει...

—'Ακούγοντας τα λόγια αυτά η γυναίκα του Μαρτίνου, είπε μέσα της:

—'Νά μια ευκαιρία να έκδικηθαι τον άνδρα μου για όλο το ξύλο, που μούχει δώσει. Τώρα θα του δείξω εγώ!...

Παρουσιάστηκε λοιπόν άμέσως στους ανθρώπους του βασιλέα και τους είπε:

—'Εγώ ξέρω ένα γιατρό καλό. Είναι ο άντρας μου. Ξέρει να γιατρεύει ό,τι ασθένεια και ναύα, αιτός είναι ικανός να βγάλει και το ψαρονόκαλο από το λαιμό της βασιλοπούλας. Μά είναι γρουσουζιά. Δεν θέλει να κάνει καλό σε κανένα... Καί δεν κάνει το γιατρό... 'Αμα τον δείρετε όμως, αμα τον σπάσετε στο ξύλο, τί θα κάνει; Θα την γιατρέψει.

—'Και πού είναι, κυρά, ο άντρας σου;

—'Είπε στο χωράφι, τώρα... 'Ο που ναύα όμως θα γυρίσει. Μόνο μην πητε πως σ'αυτο το μαρτύρησα εγώ, γιατί θα με σκοτώσει στο ξύλο την κακομοίρα.

—'Εννοια σου!

—'Πάνω στην ώρα, να κι' ο Μαρτίνος, που έγινε από το χωράφι, αφού πούτα πέρασε από τα μαγαζιά κι' έπηρε τα σκονάκια του.

—'Εμπρός, έτοιμάσου να πάμε στο παλάτι να γιατρέψης τη βασιλοπούλα! του είπαν οι δυο παλατινοί, μόλις τον είδαν.

—'Τί να κάνω, λέει;

—'Έλα και σε μ'ας δεν περ-

νούν αυτά. Ξέρουμε πως είσαι γιατρός!

—'Ανθρώποι μου, είστε στά καλά σας; 'Εγώ είμαι ο Μαρτίνος, χωριάτης και σκαρτιάς, δούλος σας...

—'Έλα με το καλό, να μη σε πάμε με το ξύλο...

—'Μά δεν μου λέτε, αφεντάδες μου, εγώ πίνω και σ'εις μεθάτε;

—'Τότε η γυναίκα του Μαρτίνου έγεννε κρυφά στους δυο ανθρώπους του παλατιού να τον δείρουν, γιατί αλλιώς δεν θα όμολογούσε.

Τον άρχισαν λοιπόν στο ξύλο και τον έκαναν τ' αλατιού. Κι' όσο αυτός άρνότανε τόσο τον έδεσαν περισσότερο και στο τέλος τον πήραν άρον-άρον και τον έπηραν στο παλάτι.

—'Έκει άρχισε η ίδια ιστορία. 'Ο Μαρτίνος διαμαρτυρόταν πως δεν ήξερε από γιατρική και οι παλατινοί τον έδεσαν. Κι' εκείνος έσκουσε κι' έκυλιόταν χλωμό, κι' ήταν τόσο άστειό το θέαμα, ώστε η καλή!

—'Αρχισε ύστερα να ρωτά η έναν-ένα τί άρρώστεια έχει. Μά όλοι του είπαν πως ήταν καλά, πως δεν είχαν πει τίποτε. Δεν έτολμούσε κανείς να πη πως είχε άρρωστος, για να μην καη. 'Όλοι φώναζαν, μ' ένα στόμα:

—'Δεν είμαστε πειά άρρωστοι, γιατρέ! Είδαμε τη γειά μας. Μόλις μ'ας μίλησε, άμέσως γυνίκαμε καλά...

—'Μια που γιατρευθήκατε, λοιπόν και το λέτε, πως είστε τότε ο κύρι' Μαρτίνος, πληρώστε με κι' άμέτε στο καλό!...

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΜΙΚΡΟΠΡΑΓΜΑΤΑ!

Δέκα χρόνια περίπου ύστερα απ' τον θάνατο του περιφημού αναδιοργανωτοφ 'Αμερικανικού ναυτικού Γάλλου Παύλου Τζόνς, οι 'Αμερικανική Γεωγραφία απέστειλε στο Παρίσι μια επιτροπή να παραλάβη τα δατά του και να τα μεταφέρη στην Βάσιγκτον.

—'Όταν όμως η επιτροπή έφτασε στο Παρίσι, δοίκε όχι έναν σκελετό του Τζόνς, αλλά τέσσερες. Οι 'Αμερικανοί όμως δεν καζούν κα του, που τον είχε ξεγραμμένο, θαρρώντας πως θα πέβαινε από το ξύλο, μια που δεν ήξερε να γιατρέψη τη βασιλοπούλα, έτριβε τα μά-

—'Εγώ όμως είπα στον Μαρτίνος στο χωριό του κύρι' Ντοτόρος πειά, σπουδαστής και τραγός κι' η γυναίκα του, που τον είχε ξεγραμμένο, θαρρώντας πως θα πέβαινε από το ξύλο, μια που δεν ήξερε να γιατρέψη τη βασιλοπούλα, έτριβε τα μά-

—'Εγώ όμως είπα στον Μαρτίνος στο χωριό του κύρι' Ντοτόρος πειά, σπουδαστής και τραγός κι' η γυναίκα του, που τον είχε ξεγραμμένο, θαρρώντας πως θα πέβαινε από το ξύλο, μια που δεν ήξερε να γιατρέψη τη βασιλοπούλα, έτριβε τα μά-

—'Εγώ όμως είπα στον Μαρτίνος στο χωριό του κύρι' Ντοτόρος πειά, σπουδαστής και τραγός κι' η γυναίκα του, που τον είχε ξεγραμμένο, θαρρώντας πως θα πέβαινε από το ξύλο, μια που δεν ήξερε να γιατρέψη τη βασιλοπούλα, έτριβε τα μά-

—'Εγώ όμως είπα στον Μαρτίνος στο χωριό του κύρι' Ντοτόρος πειά, σπουδαστής και τραγός κι' η γυναίκα του, που τον είχε ξεγραμμένο, θαρρώντας πως θα πέβαινε από το ξύλο, μια που δεν ήξερε να γιατρέψη τη βασιλοπούλα, έτριβε τα μά-

—'Εγώ όμως είπα στον Μαρτίνος στο χωριό του κύρι' Ντοτόρος πειά, σπουδαστής και τραγός κι' η γυναίκα του, που τον είχε ξεγραμμένο, θαρρώντας πως θα πέβαινε από το ξύλο, μια που δεν ήξερε να γιατρέψη τη βασιλοπούλα, έτριβε τα μά-

—'Εγώ όμως είπα στον Μαρτίνος στο χωριό του κύρι' Ντοτόρος πειά, σπουδαστής και τραγός κι' η γυναίκα του, που τον είχε ξεγραμμένο, θαρρώντας πως θα πέβαινε από το ξύλο, μια που δεν ήξερε να γιατρέψη τη βασιλοπούλα, έτριβε τα μά-

ΜΙΑ ΣΕΛΙΔΑ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΑΙΜΑΤΟΣ ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

ΟΙ ΤΡΑΓΙΚΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΖΑΚ ΝΤΕ ΚΑΝΤΟΥΡ

Ένας άριστοκράτης που γοήτευε τις γυναίκες. Η δημοκρατικές ιδέες του ντε Καντούρ. Πώς γνωρίστηκε με τη μαρκησία ντε Κεραλάν. Τέ τρυφερό τους ειδύλλιο. Όπου η πολιτικές αντιθέσεις τους κάνουν να χωρίσουν. Η έκρηξη της επανάστασης. Η μαρκησία ξαναθυμάται τον παλιό της φίλο. Πώς την έσωσε ο Ζάκ. Στη λαίμητομο, κλπ.

«Απειρα είναι τα έρωτικά δράματα που έγιναν μέσα στον άνεμοστρόβιλο της Γαλλικής Επανάστασης, μέσα στην τρομακτική εκείνη θεομηνία που αναστάτωσε κι' αίμα-τοκύλησε τη Γαλλία. Σε προηγούμενα τεύχη μας, σας έχουμε αφηγηθεί πολλές από τις τραγωδίες αυτές, που δίνουν ένα τόνο βαθύτατα ανθρώπινο στη γενική ιστορία της μεγάλης αυτής επανάστασης. Σήμερα, θα σας περιγράψουμε τη θλιβερή έρωτική περιπέτεια του κόμητος Ζάκ ντε Καντούρ, μέ-σα στη δίνη του έμφυλλου σπα-ραγμού.

Από την πρώτη μέρα που ο Ζάκ ντε Καντούρ έγινε δεκτός στην αυλή του βασιλέως κατέκτησε όλους τους αυλικούς και τους ανώτε-ρους αξιωματούχους του κρά-τους με την άδολη ελκρικί-νειά του, με τον εύθυμο χαρα-κτήρα του και με την πείρα που είχε από τη ζωή, αν και ή-ταν πολύ νέος ακόμα, είκοσι πέντε χρόνων παλληκάρι.

Μά ο Ζάκ είχε τη μεγαλεί-τερη έπιτυχία... στις γυναίκες. Δεν ήταν ωραίος. Τα άδρα ό-μως χαρακτηριστικά του, τα κατάμαυρα μάτια του, η νεα-νική όρμη του, έκανε πολλές κυρίες της αυλής να πέσουν τρελλά έρωτευμένες μαζί του... Είπε τάχα ανάγκη να προσθέ-σουμε ότι ο νεαρός κόμης δεν άφηνε καμιά ευκαιρία να πάη χαμένη;

Την πρώτη όμως γυναίκα, που θα τον έκανε να νοιώσει την πραγματική αγάπη, ο Ζάκ ντε Καντούρ την γνώρισε σ' έ-να μεγάλο χορό που έδωσε ο βασιλεύς, τον Ιούλιο του

1778, στο ύπαιθρο, κοντά σ' ανάκτορα του Μικρού Τριαν-ού. Η μαρκησία Τερέζα ντε Κεραλάν, — έτσι λεγόταν αυτή η γυναίκα — ήταν μια νεαρά, ωραία και έξυπνη χήρα, η ό-ποια είχε φτάσει τότε μόλις από τη Βρετάνη. Ο Ζάκ, ύ-στερ' από μερικά μενούετα που χόρεψε μαζί της, άρχισε να έρωτοτροπή. Εκείνη δεν φά-νηκε διόλου δυσαρεστημένη ά-πό την τόλμη και το θάρρος του κόμητος. Της έδωσε ένα ραντεβού. Η μαρκησία ήταν συνεπής στην ώρα της. Ο κό-μης πέρασε κοντά της δυο ώ-ρες όνειρεμένης ετυχίας.

Η αλήθεια είναι ότι ο Ζάκ νόμιζε στην αρχή πως η μαρ-κησία ήταν όμοια με όλες τις άλλες γυναίκες που είχε γνω-ρίσει, δηλαδή ένα πλάσμα γο-ητευτικό, ευχάριστο στη συν-τροφιά, μά χωρίς βάθος, χωρίς ξεχωριστά πνευματικά χαρί-σματα. Δεν άργησε όμως να βεβαιωθεί ότι η φίλη του ήταν γυναίκα έξυπνη, λογική, μορ-φωμένη, στοχαστική. Και τό-σο σίγουρα του γιά τη μαρκησία μετεβλήθη, από μια άπλη ίδιο-τροπία, σε βαθειά αγάπη, ανά-μικτη με κάποιο σεβασμό... Ο Ζάκ εύρισκε επί τέλους την ι-διεώδη φίλη: εκείνη δηλαδή που αγαπά σαν γυναίκα, άφο-σιώνεται σαν μητέρα, και ένδι-αφείται σαν αδελφή...

Την εποχή όμως εκείνη, η Γαλλία ζούσε σ' ένα ήφαιστοιο, στα πρόθυρα της μεγάλης Ε-παναστάσεως. Ο Ζάκ, λοιπόν, και η Τερέζα ήταν έπόμενο να συζητούν γιά την πολιτική κα-τάστασι. Και τό παράξενο ή-

ταν πως ο κόμης ντε Καντούρ, ένας αυλικός, ο οποίος είχε βρή τόση υποστήριξη από τον βασιλέα, είχε κηρυχθεί κατά-της μοναρχίας!... Αντιθέτως, η μαρκησία ήταν φανατική έ-χθρά όλων εκείνων που ζητού-σαν να γκρεμίσουν το θρόνο και να εξαφανίσουν την αήγη-της βασιλικής αυλής. Η διά-στασις αυτή, σ' ένα ζήτημα τό-σο σοβαρό, έγινε άφορμή να ψυχρανθή κάπως η αγάπη του κόμητος και της μαρκησίας. Και όταν, ύστερ' από ένα χρό-νο, η Τερέζα γνωρίστηκε με τον λοχαγό της σωματοφυλα-κής Πιέρ ντε Φονσάκ, ένα ήρωα, ο οποίος είχε διακριθή στον πόλεμο υπέρ της Αμερικανι-κής Ανεξαρτησίας, ένα άξιο-ματικό που είχε βγάλει φήμη γρήγορα και κατακτητού, έπεσε χωρίς τον παραμικρό διστα-γμό στην αγκαλιά του, λημον-ώντας τους όρκους που είχε δώσει στο Ζάκ.

Η αλήθεια τώρα είναι ότι ο κόμης ντε Καντούρ ήταν από καιρό προετοιμασμένος γι' α-υτή τη ρήξη. Ύστερ' από τις άλληλεπάλληλες διαστάσεις, που τον απέμακρυναν ψυχικά και πνευματικά από τη φίλη του, τό ήξερε πως δεν θ' άρ-γούσε να φτάσει ή ώρα του χωρισμού. Όταν η Τερέζα του άνεκοίνωσε με απάθεια ότι δεν αισθανόταν πειά τίποτα γι' αυτόν, ο κόμης υποκλίθηκε μπροστά της με μεγάλη ευγέ-νεια, την ευχαρίστησε γιά τη συντροφιά που τό κρατούσε τόσο καιρό... και πήγε να συ-ναντήση μερικά μπαλλαρίνες της Όπερας, γιά να περάσει μ' αυτές τη βραδιά του...

Μια μέρα, ξέσπασε η θύελλα

Μια μέρα, ξέσπασε η θύελλα

της Γαλλικής Επανάστασεως. Ο κόμης Ζάκ ντε Καντούρ, πι-στός στην ιδεολογία του, πήγε με τό μένος των δημοκρατι-κών, οι όποιοι ένωισαν από την πρώτη στιγμή άπερίοριστη έκτίμησι γι' αυτόν τον ευγενή που πολεμούσε με τόσο φανα-τισμό έναντιον της τάξεως του.

Είπε ένας από τους λίγους άντρες που γνώρισα στη ζωή μου! Έλεγε γιά τον Καντούρ ο μέγας Δαντών.

Τά πάντα προέλεγαν ότι ο Ζάκ θα γινότανε μια από τις μεγάλες μορφές της Επανα-στάσεως. Ωστόσο, ήταν γρα-φτό, μια γυναίκα να του κα-ταστρέψη τό μέλλον και να τον κάνει ν' ανέλθι και αυτός στη λαίμητομο, στην όποια εί-χε στείλει τόσους ανθρώπους.

... Ένα βράδυ, τό Σεπτέμ-βριο του 1793, ενώ ο Ζάκ επέ-στρεφε σπίτι του από μια θελ-λώδη συνεδρίαση στη λέσχη των Ιακωθίνων, άκουσε εξαφ-ικά πίσω του θόρυβο βηματών. Γύρισε τό κεφάλι του και είδε να τον παρακολουθεί μια γυ-ναίκα ντυμένη φτωχικά, με τό κεφάλι σκεπασμένο από ένα σάλι.

—Τι με θέλετε; την ρώτησε. —Θα σας παρακαλούσα. κύ-ριε ντε Καντούρ, — άποκρίθηκε ή άγνωστη, — να σας έθλεπα ή άνωστη. Έγώ να σας άνα-κοινώσω κάτι πολύ σοβαρό...

Ο Καντούρ άνατήριξε. Η φωνή αυτή του θύμιζε κάτι... Αυτό όμως του φαινότανε τόσο άπιστευτο, ώστε έδιωξε από τό μυαλό του την όπνοια που εί-χε κάνει εξαφικά.

—Δεν μπορείτε να μου πεί-τε τώρα... ψιθύρισε.

—Όχι, όχι! Θα προτιμούσα να σας έθλεπα σπιτί σας...

Ο Ζάκ ύποπτευθηκε γιά μια στιγμή ότι ίσως ή γυναίκα έ-κείνη να ήταν κατάσκοπος, ή να την είχαν βάσει να τον σκο-τώσει. Ωστόσο, με την τόλμη που τον χαρακτήριζε πάντοτε, άποκρίθηκε:

—Ακολουθήστε με...

Όταν βρέθηκαν μόνοι στο δωμάτιό του, όταν ή άγνωστη ξεσκέπασε τό κεφάλι της, ο Ζάκ δεν μπόρεσε να κρατήσει μια άναφώνησι καταπλήξεως:

—Εσύ είσαι, Τερέζα!...

Ήταν πράγματι ή μαρκησία Τερέζα ντε Κεραλάν, άλλα-γμένη λίγο από τα βάσανα, μά πάντοτε όραία κι' έπιθυμητή.

—Τι ζητάς έδω, Τερέζα; συ-νέχισε ο Ζάκ. Δεν έβρεις ότι κινδυνεύει ή ζωή σου αν σε συλλάβουν;

—Τό ξέρω, άποκρίθηκε ή Τε-

ρέζα... Και γι' αυτό θα φύγω αύριο από τη Γαλλία... Πριν ό-μως φύγω, ήθελα να σε δώ γιά τελευταία φορά, Ζάκ, γιάτι εί-σαι ο μόνος άντρας που άγά-πησα στη ζωή μου...

Ο Ζάκ, λησμονώντας τη θέσι του και τις ύποχρεώσεις του, έσφιξε στην αγκαλιά του την έχθρά της Δημοκρατίας, — τη γυναίκα που τη θυμότανε πάν-τοτε και κείνος με συγκίνησι, —και την φίλησε τρελλά, παρά-φορα...

Την άλλη μέρα τό πρωί, ενώ ή Τερέζα έτοιμαζότανε να ά-ποχαιρετήσει τον Ζάκ, τό είπε εξαφικά:

—Θέλω να φύγω από τη Γαλ-λία, μά δεν ξέρω αν θα τό κα-ταφέρω... Είμαι γραμμένη στον κατάλογο των ύπόπτων και με κυνηγούν να με πιάσουν... Θυ-μάσαι πως όταν οι μοναρχικοί της Λυών επαναστάτησαν κατά των δημοκρατικών, έγινε λόγος γιά την άποστολή πολεμοφοδι-ων στα τά-

γματα που έ-μειναν πιστά στο βασιλέα;.. "Ε! Λοιπόν! Ένα μεγάλο μέρος από αυ-τά τά άπια άγοράστηκαν με δικά μου χρήματα... Γιά να είμαι τώρα σίγουρη πως θά μωρέσω να φύγω ζων-τανή από τη Γαλλία, μου χρειάζεται ένα πιστοποιητικό ότι είμαι καλή δημοκράτης... Τό πιστοποιη-τικό αυτό θα μου τό δώσης εσύ!

—Αυτό δεν θα γίνη ποτέ! φώναξε ο Ζάκ. Τό μόνο που μπορώ να κάνω γιά σενα, είναι να μη σε καταγ-γείλω...

—Λημονείς, λοιπόν, ότι μου όφειλεις κάποια ευγνωμοσύνη; Τόν ρώτησε ή Τερέζα, πλησιά-ζοντας τό πρόσωπό της κοντά στο δικό του. Και όμως σε εί-χα γνωρίσει ευγενή ήπότη ά-πέναντι των γυναικών...

Τά λόγια αυτά μήτκανε σαν μαχαίρια στην καρδιά του κό-μητος... Ο Ζάκ, καταλαβαίνον-τας πως ή Τερέζα είχε δικη, έσκυψε τό κεφάλι του και ψιθύ-ρισε:

—Εστω! θα σου τό δώσω τό πιστοποιητικό που μου ζητάς!.. Αυτό όμως που έκανες, δεν ή-ταν καλό!.. Δεν ήρθες να με δής έπειδή μ' αγαπούσες πρα-γματικά... Ήρθες μονάχα γιά τό πιστοποιητικό... Έπαιξες μια άισχρή κωμωδία μαζί μου!..

—Ας είναι, πάρε τώρα τό πιστο-ποιητικό σου!..

Η Τερέζα έβαλε στον κόρφο της τό χαρτί που της είχε ύπο-γράψει ο κόμης κι' έφυγε, λη-σμονώντας από τη χαρά της ν' άποχαιρετήσει «τό μόνο άντρα που αγάπησε στη ζωή της»!..

Πέρασαν δυο βδομάδες από τότε. Η Τερέζα ντε Κεραλάν, ή όποια είχε πάει στο μεταξύ στην Άγγλία, έστελνε από κεί όπλα στους μοναρχικούς της Γαλλίας γιά να πολεμήσουν τους επαναστάτες.

Στό διάστημα αυτό, ο Ζάκ ντε Καντούρ ζούσε σε μια ά-τιμόσφαιρα αγωνίας και άνησυ-χίας. Η σκέψις ότι αυτός, ένας Ιακωθίνος, τόν όποιο όλοι θε-ωρούσανε ως από τους στυλο-βάτες της Δημοκρατίας, είχε προδώσει την Επανάστασι, διευκολύνοντας τη φυγή μιας γυναικάς που έστελνε από τό έ-ξωτερικό όπλα στους μοναρχι-κούς, τόν έκανε να μη μπορεί να ήσυχάσει, να μη μπορεί να κοι-μηθή...

—Ενοιώθε άπειρη άθλία και περιφρόνησι γιά τόν ίδιο τόν έαυτό του, γιά την προδο-σία που έκανε άπέναντι της Ι-δεολογίας του...

Μια μέρα, ή Λέσχη των Ια-κωθίνων έλαβε πληροφορίες ό-τι μια Γαλλίδα άριστοκράτης, ή όποια κατώρ-θωσε να φύγη από τό Παρίσι μ' ένα ψευτι-κο πιστοποιη-τικό ότι είναι καλή ή δημο-κράτης, έστελ-νε άπό τό Λονδίνο όπλα στους βασιλό-φρονες...

Ο Ζάκ ντε Καντούρ δεν δίστασε τότε να έβρει τον δολοφόνο...

Τό ίδιο κιό-λας βράδυ, παρουσιάστη-κε στη Λαϊκή όργάνωσι της συνοικίας του και, άφ' ένός γιά να έξιλει-θη γιά τό βα-πτήσιμο του...

Μόλις οι παριστάμενοι κατά-λαβαν τί είχε κάνει, τόν διέκο-ψαν με άγριες κραυγές:

—Κάτω! Κάτω ο δειλός!..

—Θάνατος στον προδότη!..

—Στην καρμανιόλα!..

Ο Καντούρ αντίκρουσε τό μαινόμενο πλήθος με τά χέρια σταυρωμένα στο στήθος, χωρίς να δείξη την παραμικρή ταρα-χή, τόν παραμικρό φόβο.

—Τό ήξερα πως θα μου έπι-βάλате αυτήν την τιμωρία! εί-πε, όταν κόπασε κάπως ο θό-ρυβος. Δεν παραπονιέμαι διό-λου γιά την άυστηρή άπόφασί- σας, που είμαι βέβαιος ότι θα την έπικυρώσει και τό επανα-στατικό δικαστήριο...

—Ετσι πρέπει να τιμωρούνται οι έ-χθροί της Δημοκρατίας, οι άν-θρωποι που λησμονούν τό κα-θήκον τους, παρασυρόμενοι ά-πό τά αισθηματά τους... Ένα πράγμα μονάχα παρακαλώ τώ-

ρα: να συνετίση τό πάθημά μου όλους εκείνους που δεν αλ-σώνονται τόν έαυτό τους άρ-κετά δυνατό ν' αντίσταθι στον πειρασμό...

Μά ή άνδρική αυτή άναγνώ-ρισις του σφάλματός του, έκα-νε τούς παριστάμενους να έ-ξωργισθούν περισσότερο.

Και άντήχησαν και πάλι ή έ-δρες κραυγές μίσους και έκδι-κήσεως:

—Κάτω ο πουλημένος στους εύγενείς!

—Στην καρμανιόλα ο προδο-τής!

—Θάνατος! Θάνατος!..

... Την άλλη μέρα τό μεση-μέρι, ο κόμης Ζάκ ντε Καντούρ ώδηγείτο στο επαναστατικό δι-καστήριο. Και ή άπόφασις ή-ταν καταδικαστική...

—Υστερ' από μια ώρα, ο τρα-γικός φίλος της μαρκησίας Τε-ρέζας ντε Κεραλάν άνέβαινε στη λαίμητομο, που ήταν στη-μένη μέρα και νύχτα στην πλα-τεία της Επανάστασεως — τη σημερινή πλατεία Όμονοίας...

Γύρω στο συγκεντρωμένο πλήθος — συρφετός μεθυσμένος από αίμα, ένας όχλος παρασυ-ρόμενος από τά πιό θηριώδη ένστικτα του ανθρώπου—ξέσπα-σε τότε σε κραυγές αναθίμα-τος και σε χλευασμούς έναντί-ον του μελλοθανάτου:

—Φωνάξε την άγαπημένη σου νάρθη να σε σώση!

—Σε λίγο θα μάς πής αν αυτό τό λεπίδι της καρμανιό-λας είναι τρυφερό όπως τά χέ-ρια της φίλης σου όταν σ' άγκάλιαζαν!..

Ο Καντούρ είχε διαρκώς σκυμμένο τό κεφάλι του. Έ-νας βαθύτατος πόνος ήταν ζω-γραφισμένος στα χαρακτηριστι-κά του προσώπου του, παρα-μορφωμένα από την άγωνία. Τη στιγμή κείνη, ο κόμης δεν λυπόταν έπειδή θα έκανε τό-σο νέος τη ζωή του, άλλ' έπειδή πήγαινε από θάνατο τόσο ατι-μωτικό, ως έχθρος της Δημο-κρατίας, αυτός που θυσίασε τη μεγάλη του κοινωνική θέσι γιά τό καλό του λαού—γιά την ιδε-ολογία του!..

Μά ο Ζάκ πέθανε με την πι-κή τουλάχιστον παρηγοριά ό-τι, χάρις σ' αυτόν, ή άγνημέ-νη του ή Τερέζα, ή γυναίκα που τόν πρόδωσε τόσο έλεεινά, δεν διέτρεχε πειά κανένα κίν-δυνο...

Η Τερέζα, ή γυναίκα που τόν πρόδωσε τόσο έλεεινά, δεν διέτρεχε πειά κανένα κίν-δυνο...

Η Τερέζα, ή γυναίκα που τόν πρόδωσε τόσο έλεεινά, δεν διέτρεχε πειά κανένα κίν-δυνο...

Η Τερέζα, ή γυναίκα που τόν πρόδωσε τόσο έλεεινά, δεν διέτρεχε πειά κανένα κίν-δυνο...

Η Τερέζα, ή γυναίκα που τόν πρόδωσε τόσο έλεεινά, δεν διέτρεχε πειά κανένα κίν-δυνο...

Η Τερέζα, ή γυναίκα που τόν πρόδωσε τόσο έλεεινά, δεν διέτρεχε πειά κανένα κίν-δυνο...

Η Τερέζα, ή γυναίκα που τόν πρόδωσε τόσο έλεεινά, δεν διέτρεχε πειά κανένα κίν-δυνο...

Η Τερέζα, ή γυναίκα που τόν πρόδωσε τόσο έλεεινά, δεν διέτρεχε πειά κανένα κίν-δυνο...

Η Τερέζα, ή γυναίκα που τόν πρόδωσε τόσο έλεεινά, δεν διέτρεχε πειά κανένα κίν-δυνο...

Η Τερέζα, ή γυναίκα που τόν πρόδωσε τόσο έλεεινά, δεν διέτρεχε πειά κανένα κίν-δυνο...

Η Τερέζα, ή γυναίκα που τόν πρόδωσε τόσο έλεεινά, δεν διέτρεχε πειά κανένα κίν-δυνο...

ΓΙΑ ΝΑ ΕΧΟΥΝ ΤΟ ΝΟΥ ΤΟΥΣ ΟΙ ΠΕΛΑΤΕΣ

ΤΑ "ΚΟΛΠΑ" ΤΩΝ ΓΚΑΡΣΟΝΙΩΝ

Η αποκαλυπτική εξομολόγηση ενός Παρισινού γκαρσονιού. Πώς ένα γκαρσόνι βγάζει τα χαμένα. Το «κόλπο» της σαρδέλλας. Ένα διπλωμένο χαρτονόμισμα κάτω από το λογαριασμό. Η συνεννόηση των γκαρσονιών με την ταμιά. Το «κόλπο» της 'Αφροδίτης'. Το «κόλπο» του υπερδεμένου λογαριασμού και της «ωμορφής» μικρούλας, κλπ. κλπ.

Μια νύχτα στην «Ποτινιέρ», το γνωστό μπαρ της Μονμάρτρης που είνε δίπλα ακριβώς από το παλιό και περίφημο καμπαρέ του «Μαύρου Γάτου», ο φίλος μου 'Αλμπέρ, το πιο συμπαθητικό και το πιο έξυπνο γκαρσόνι του Παρισιού, μου εξομολογήθηκε μερικά πολύ περίεργα πράγματα που έπαγγέλει ο ίδιος. Αρχίζω με τα συνηθισμένα παραύλα για τη σημερινή νύχτα:

— «Αν δεν είχαμε τους ξένους πελάτες, είμαστε χαμένοι... μου είπε κοιτώντας το κεφάλι του. Έπειτα, με τους ξένους τα καταφέρνει κανείς μια χαρά...»

— Δηλαδή, ρώτησα όχι χωρίς κάποια απορία. — Νά, μπορούμε να τους τυλίξουμε με κανένα «κόλπο» μας... — «Α! Έπί τέλους, 'Αλμπέρ!... Τόσον καιρό μου έλεγε ότι είσαι φίλος μου. Θέλω τώρα να μου το δείξεις... Έμπρός! Θέλω να μου διηγηθείς τα μυστικά σου, τα μυστικά ενός γκαρσονιού...»

— Τά «κόλπα» ενός γκαρσονιού, θέλετε να πείτε, με διώχνετε χαμογελώντας; Ο 'Αλμπέρ, είμαι πρόθυμος να ικανοποιήσω την περιέργειά σας. Μάθετε λοιπόν, πρώτα απ' όλα, ότι το ταμείο ενός νυχτερινού κέντρου δεν πληρώνει πια τα λάθη των πελατών. Τα λάθη των πελα-

τών τις πληρώνουμε πάντα εμείς, τα γκαρσόνια, από την τσέπη μας. Καταλαβαίνεις τώρα ότι αναγκάζομαστε να καταφεύγουμε σε διάφορα «κόλπα» για να βγάσουμε τα χαμένα. Ορίστε: 'Απόψε έφυγαν δυο πελάτες, χωρίς να πληρώσουν τον λογαριασμό τους και μ' αφήσαν χρεωμένο στο ταμείο με τριανταπέντε φράγκα! Πρόπει λοιπόν να καταφέρω να τα βγάλω απ' αλλού αυτά τα λεπτά, γιατί αλλιώς θα τα πληρώσω από την τσέπη μου...»

— Μήπως δεν κερδίζεις καμιά φορά μερικά λάθη που γίνονται... άθελα φυσικά;

— Νά, καταλαβαίνω τι θέλετε να πείτε. «Ε, λοιπόν, όχι! Σ' αυτή την περίπτωση το κέρδος το παίρνει το αφεντικό. Νά, θα σάς φέρω ένα παράδειγμα: Χθες το βράδυ ένας πελάτης μου ζήτησε μια υποτίλβια σαμπάνια των 130 φράγκων. Την ίδια στιγμή ένας άλλος πελάτης ζήτησε από τον συνάδελφό μου, τον Μαρσέλ, μια υποτίλβια σαμπάνια των 160 φράγκων. Κι' οι δυο μας λοιπόν κάναμε τις παραγγελίες μας, πήραμε τις σαμπάνιες και γυρίσαμε στους πελάτες μας. Όταν όμως άνοιξε η σαμπάνια, είδα ότι είχα πάρει τη υποτίλβια των 160 φράγκων! Έτρεξα τότε κι' ειδοποίησα άμεσα το αφεντικό. Τό ίδιο έκανε κι' ο Μαρσέλ. Τό λάθος δεν ήταν δικό μας, αλλά του υπαλλήλου που μας είχε δώσει ανάποδα τις υποτίλβιες...»

— Τι με νοιάζει εμένα, μήν απάντησε το αφεντικό. Θα πληρώσετε κι' οι δυο 15 φράγκα από την τσέπη σας. Έτσι θα μάθετε να προσέχετε άλλη φορά. Έννοείται ότι ο πελάτης του Μαρσέλ θα

πληρώσει μονάχα 130 φράγκα κι' όχι 160 για τη σαμπάνια του... Ο Μαρσέλ, ωστόσο, θέλησε να κάνει τον έξυπνο και δεν είπε τίποτα του πελάτη του. Έτσι πληρώθηκε η σαμπάνια των 130 φράγκων με 160. Αυτό όμως το πρόσθεσε τ' αφεντικό κι' αφού το πήρε τα 30 φράγκα που είχε κερδίσει, μας ζήτησε και το πρόστιμο!...

— Κι' εσείς, τον ρώτησα, τι κάνετε; 'Υποθέτω ότι θα βγάλατε γρήγορα τα χαμένα.

— Νά, το ίδιο βράδυ! Με το «κόλπο» της σαρδέλλας.

—...Της σαρδέλλας; Έκανα με απορία.

— Νά, δεν το ξέρετε αυτό το κόλπο; Διπλώνουμε στα τέσσερα ένα χαρτονόμισμα των είκοσι φράγκων, τα ρέστα δηλαδή και το βάσιμω κάτω από το λογαριασμό. Έπειτα, με το πιο άδωο ύψος του κόσμου, παρουσιάζουμε το πιάτο στον πελάτη. 'Αν εκείνος είνε από τους πελάτες που δεν κυττάζουν τον λογαριασμό τους, το «κόλπο» μας πετυχαίνει στην εντέλεια... 'Αν όμως είνε γκαρσόνι κι' αρχίζει να διαμαρτυρείται, του απαντάμε με συμπόνια: «'Ας κυττάξει λοιπόν ο κύριος καλύτερα. Τα είκοσι φράγκα που νομίζε ότι λείπουν, βρίσκονται κάτω από τον λογαριασμό!» Ο πελάτης τότε, όπως καταλαβαίνετε, μας ζητάει συννόμη και κοκκινίζει από την ντροπή του...»

Σε μερικά μεγάλα καμπαρέ τα γκαρσόνια συνεννοούνται καμιά φορά με την ταμιά και «μαρκάρουν» λιγώτερο, απ' όσο πρέπει, τα πιστά. Αυτό όμως είνε από τα επικίνδυνα «κόλπα», γιατί δεν πρέπει

να έχει κανείς έμπιστοσύνη στις γυναίκες... Με την πρώτη έρωτική αντιζηλία, γίνονται προδότριες. —Μά υποθέτω ότι θα βγάξετε άρκετά κι' από τα έρωτικά ξεγараύα!... Δεν είνε έτσι, 'Αλμπέρ;

— Νά, αυτό είνε αλήθεια, όμως, λόγω. Τα γκαρσόνια εφαρμόζουν πάντα το «κόλπο» της 'Αφροδίτης, όταν έχουν να κάνουν μ' έρωτευμένους... Το «κόλπο» αυτό είνε απλούστατο: ξεχνούν πάντα να πάνε τα ρέστα στον πελάτη. Ο πελάτης φυσικά τα ζητάει μια, δυο, τρεις φορές και τέλος τα παρατάει, όταν δεν ξεπερνούν τα 50 φράγκα, γιατί βιάζεται να συνοδεύσει σε κάποια έρωτική φωλιά τη φίλη του. Έκτος όμως απ' αυτό το «κόλπο» υπάρχει και το περίφημο «κόλπο» του κοκταίηλ. 'Απ' τα κοκταίηλ, βγάζουμε καλά κέρδη. 'Οχι όμως από τα γνωστά... — Είνε πολλά τα γνωστά;

— Νά, το τελευταίο έχει αύξοντα αριθμό 180!

— Καί ποιος τα έχει ταξινομήσει, 'Αλμπέρ;

— Το σωματείο των μπάρμαν... Μά κάθε μέρα ξεφυτρώνει κι' από ένα καινούριο... Για τα γνωστά λοιπόν κοκταίηλ δεν μπορεί να γίνει τίποτα. Η τιμές τους είνε κι' αυτές γνωστές. Ένα «ερωτότυπο» όμως κοκταίηλ που προτείνουμε σε έναν πελάτη, έχει πάντα μια τιμή... της άρεσκειας μας. Έννοείται ότι το «ερωτότυπο» αυτό κοκταίηλ δεν είνε τίποτε άλλο παρά μια «μπλόφα». Όσο για το κέρδος μας, είνε εύκολο να καταλάβει κανείς πώς το πετυχαίνουμε. Στο ταμείο «μαρκάρουμε» το κοκταίηλ με μια γνωστή τιμή, την οποία διπλασιάζουμε έπειτα στον πελάτη. Ένας 'Αγγλος ή ένας 'Αμερικανός που ξεχάσει στο Παρίσι για να μεθύσει, δεν συζητάει ποτέ την τιμή ενός «ερωτοτύπου» κοκταίηλ... — 'Α, είνε έξυπνο αυτό το «κόλπο»!... Παραδέχτηκα.

— Θά σου πω ακόμη και κάτι άλλο, συνέχισε ο 'Αλμπέρ μ' ένα πονηρό χαμόγελο. Όταν ήμουν μπάρμαν, είχα μια περίφημη «επιστολή»: το «ουράνιο τόξο».

— Το ουράνιο τόξο;

— Νά, ήταν ένα κοκταίηλ δικής μου έπινοήσεως, με έπτά διαφορετικά ποτά, έπτά διαφορετικών χρωμάτων. 'Α! ήταν πολύ δημοφιλές. Τό θέαμα ενός τέτοιου κοκταίηλ! Τό κάθε ποτό αποτελούσε κι' ένα

στομάχι, δίχως ν' ανακατεύεται με στρώμα, στο μεθύσι, το πηγάνα ένα λογαριασμό με 200 φράγκα πάρα πάνω... Όταν τώρα ο πελάτης τύχαινε να καταλάβει ότι του είχαμε παραφουσκώσει τον λογαριασμό και φώναζε τ' αφεντικό μου, τα πράγματα διορθωνόντουσαν με τον καλύτερο τρόπο. Τό αφεντικό μου τ'ό εξηγούσε άμεσα: «'Ω! Έγινε κάποιο λάθος. Τό γκαρσόνι μπερδέψε τους λογαριασμούς... Σας έφερε τον λογαριασμό ενός άλλου διαμερίσματος. Βλέπετε άλλωστε ότι σάς γράφει εδώ μερικά φαγητά, τα οποία δεν είχατε παραγγείλει!» Ο πελάτης έτσι έμεινε ικανοποιημένος απ' αυτή την εξήγηση κι' έφευγε, αφού πρώτα

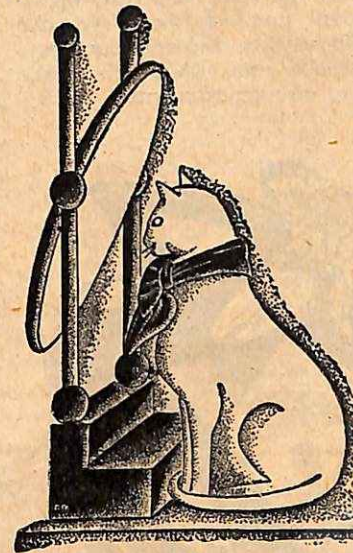
— Κι' εσείς διαρκώς καινούρια χρώματα;

— Δεν ήταν καμιά ανάγκη, φίλε μου, γιατί ο πελάτης μου, όπως ήταν μεθυμένος έβλεπε... όλα τα χρώματα της τριβής!...

— Μά πώς τα βγάζετε πέρα με τους πελάτες εκείνους, που δεν ξεγελιούνται και διαμαρτυρούνται;

— Τους ήσυχάζουμε με την πρόσφαση ότι θα τους στείλουμε τ' αφεντικό... Καταλαβαίνεις τώρα ότι το αφεντικό δεν φτάνει ποτέ κι' οι πελάτες βαρυνούνται και φεύγουν.

Όσο για τους απαιτητικούς και τους γκαρσόνιδες, δεν μπορείς να φανταστείς τί παθαίνουν... 'Α! Τους λυπάμαι κατάκαρδα... Ένα βράδυ, όταν δούλευα σ' ένα εστιατόριο της λεωφόρου της 'Οπερας, μια κυρία του ήμισυ κόσμου, υπερβολικά ψηλομύτα, μου είπε μ' επιτακτική φωνή: «Πήτε στον μάγειρο ότι του απαγορεύω να πιάσει την κοτολέττα μου με τα χέρια του!...» Η παραγγελία αυτής της φαντασμένης διαβιάσθηκε στον μάγειρο κι' εκείνος τότε ξεστομίζοντας τις πιο τρομερές βρισιές, έπιασε την κοτολέττα τις με μια λιγδαμένη μασίλα... Θά μπορούσα να σου διηγηθώ και πολλές άλλες ιστορίες, μά πολύ φοβάμαι ότι θα τις όρητε υπερβολικά αηδιστικές... — Φτάνει... Προτιμώ να μου διηγηθείς κανένα άλλο «κόλπο»... — Εύχαριστώ. Ξέρεις το «κόλπο» του «υπερδεμένου λογαριασμού»; 'Ασφαλώς όχι. Άκουσέ το

λουπόν, 'Εδώ και λίγον καιρό δούλευα σ' ένα άλλο καμπαρέ της Μονμάρτρης κι' είχα συνεννοήσει με τ' αφεντικό μου για να ξεγελάμε τους πελάτες. Όταν ένας απ' αυτούς δειπνούσε με μια «ωμορφή» φίλη του σ' ένα «ειδιότερο» ή ήταν τυφλά στο μεθύσι, τ'ό πηγάνα ένα λογαριασμό με 200 φράγκα πάρα πάνω... Όταν τώρα ο πελάτης τύχαινε να καταλάβει ότι του είχαμε παραφουσκώσει τον λογαριασμό και φώναζε τ' αφεντικό μου, τα πράγματα διορθωνόντουσαν με τον καλύτερο τρόπο. Τό αφεντικό μου τ'ό εξηγούσε άμεσα: «'Ω! Έγινε κάποιο λάθος. Τό γκαρσόνι μπερδέψε τους λογαριασμούς... Σας έφερε τον λογαριασμό ενός άλλου διαμερίσματος. Βλέπετε άλλωστε ότι σάς γράφει εδώ μερικά φαγητά, τα οποία δεν είχατε παραγγείλει!» Ο πελάτης έτσι έμεινε ικανοποιημένος απ' αυτή την εξήγηση κι' έφευγε, αφού πρώτα

τα μου έκανε την παρατήρηση να είμαι άλλτε πιο προσεκτικός...

Μ' αυτό το «κόλπο» του «υπερδεμένου λογαριασμού» τόσο τ' αφεντικό μου όσο κι' εγώ κερδίζαμε πολλά λεπτά...

— Τέλος, ποιά είνε το πιο περίεργο και το πιο έξυπνο «κόλπο» σας, 'Αλμπέρ;

— Είνε το «κόλπο» της «ωμορφής μικρούλας». Όταν καταλάβαινε ότι ένας πελάτης μας στενοχωριέται μόνος του κι' ότι αναζητάει μια αισθηματική περιπέτεια, σκόπευε και τ'ό ψηφίζουμε σ' αυτή τη στιγμή του λογαριασμού: «Ξέρετε, άρεσете πολύ σ' εκείνη εκεί κάτω την «ωμορφή» μικρούλα... Δεν μπορεί όμως να σάς ιλιήσει εδώ πέρα, γιατί φοβάται το φίλο της. Πηγαίνετε να την περιμένετε στο μπαρ της γωνίας, όπου θα όρη σε λίγο...» Ο πελάτης τότε, περήφανος για την κατάκτησή του, όχι μόνο δεν μας ζητάει τα ρέστα, αλλά μας δίνει κι' ένα καλό πουρμπουάρ. Έμεις κατόπιν, όταν φύγει, ειδοποιούμε την «ωμορφή» μικρούλα που τ'ό δείξαμε, ή οποία είνε πάντα ένα από τα «ελαφρύνα» κορίτσια που αναζητούν διαρκώς θαυμαστά, ότι την περιμένει ο πελάτης μας στο μπαρ της γωνίας κι' έτσι όλος ο κόσμος μένει ευχαριστημένος...

Από αυτές τις εξομολογήσεις λοιπόν του 'Αλμπέρ κατάλαβα ότι καλύτερα είνε κανείς να τα βάζει με τον διάβολο, παρά μ' ένα γκαρσόνι. 'Υπόσχον βέβαια πολλές εξαιρέσεις, μά τί θέλετε να κάνη ένα γκαρσόνι, όταν δύο, τρεις αφηρημένοι πελάτες τ'ό αφήνουν ιπλήρωτο τον λογαριασμό τους; Καταφεύγει πάντα στα «κόλπα» του και βγάζει τα χαμένα από τ'ός άλλους πελάτες...

ZAN KOAMPI

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΜΙΑ ΕΞΥΠΝΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Κάποτε ένας, πολύ άσχημος, αββάς, πήγε στο παλάτι για να παρουσιάσει στον βασιλέα Λονδοβίκο 140. Καθώς όμως περνούσε απ' τον διάδρομο, που οδηγούσε στην αίθουσα του θρόνου, άκουσε έναν απ' τ'ός αλλοίους να λέη στους άλλους:

— Νά, λοιπόν, κι' ο Αϊσώπος, που έλειπε απ' το παλάτι μας!...

Όλοι οι αλλοίκοι γέλασαν με την καρδιά τους. Ο αββάς όμως στάθηκε άταραχος κι' ύστερα γύρισε άμείσως κι' είπε στον αββάδη αλλοίκο:

— Ο παραλληλισμός σας, κύριε, είνε έπιτυχέστατος, γιατί μόνον ο Αϊσώπος είχε την δύναμη να κάνει να μιλούν ακόμη και τά... Έξω!...

ΜΑΤΙΕΣ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Σύμφωνα με μια καινούρια στατιστική, οι λίκκοι καταβροχθίζουν κάθε χρόνο στη Ρωσία διάφορα ζώα, συνολικής αξίας 200 εκατομμυρίων δραχμών! Πρόκειται εξάφνα οι λίκκοι καταβροχθίσανε στη Ρωσία 150,000 μεγάλα ζώα, 560.000 πρόβατα και εκατό χιλιάδες σκύλους. 'Αλλά δεν ήσαν μονάχα αυτές ή καταστροφές που έπαθεν ή Ρωσία απ' τ'ός λίκκους. Γιατί τα αμμοβόρα αυτά θηρία κατεσπαράξαν και εκατό περίπου ανθρώπους. Ο μολοσεβίκος όμως στατιστικός μας βεβαιώνει σχετικώς, ότι μόλις λήξει και το δεύτερο πενταετές σχέδιο, δεν θα υπάρχει ούτε ένας λίκκος στη Ρωσία. Αυτό το υποσχεθήκανε στην κυβέρνηση ή αεροπλοία κι' ή χημική βιομηχανία του Σοβιετικού Κράτους!

Σ' ένα άπρσιτο δροπέδιο των 'Αλπεων, σε ύψος 3.200 μέτρων από τη θάλασσα υπάρχει μια μικρή λίμνη, τα νερά της οποίας είνε κατακόκινα.

Τή λίμνη αυτή την ανακάλυψε πρό σαράντα χρόνων ο 'Αγγλος περιηγητής και καθηγητής Σαμουήλ Θωμάς.

Στό Θιβέτ οι καλύτεροι ταχυδρόμοι είνε τα γεράκια. Είνε ταχύτερα απ' τα περιστέρια, δεν φοβούνται τα άρπакτικά θύρεα και σηκώνουν πενταπλάσιο και εξαπλάσιο βάρος απ' αυτά.

Τό 1888 σε μια άμμοαχία κοντά στο Σουακίμ στην Αίγυπτο, ο ταγματάρχης Κίτσενορ, ο περιφημος κατά τον μεγάλο πόλεμο λόρδος Κίτσενορ, τραυματίστηκε από μια σφαίρα στο πρόσωπο. Όταν τον μεταφέρανε στο Κάιρο, οι χειρουργοί, παρ' ότες τις προσπάθειες που καταβάλανε, δεν μπόρεσαν να προσδιορίσουν σε ποιά μέρος ακριβώς είχαν ένοσηρυνθί ή σφαίρα. (Πρέπει να λάβετε υπ' όψη ότι δεν είχαν ακόμα τότε έφευρεθί ή ακτίνες Χ.) Τό τραύμα του Κίτσενορ ένοσηρυνε κατόπιν γρήγορα. Οι γιατροί δε έπαύσανε ότι ή σφαίρα είχε βγί από την πλάγη κατά τον χρόνο της μεταφοράς του τραυματίου από τό Σουακίμ στο Κάιρο. 'Η εξέγηση αυτή τ'ός φάνηκε εύλογος, γιατί εκείνοι που συνάδευσαν τόν τραυματία δεν είχαν προσέξει στις άλλαιές τών επιδόσεων που τ'ό κάνανε.

Μια μέρα όμως καθώς ο Κίτσενορ έφευγε τό μαιευτή του, έπιασε τόν λαμό του με τα δυο του χέρια και φώναξε: — Νοσώζετε, αν τό μαιευτή δεν είχε κόκαλα, είνε σίγουρο ότι αυτή τη στιγμή καταπνέω την σφαίρα που με τραυματίασε!... Την ασθάνομαι να γλιστρά μέσα στον λισσαρό μου!...

Ο Κίτσενορ δεν είχε άπατηθί. Πραγματικά κατάπε εκείνη τη στιγμή τη σφαίρα, ή οποία γλίστρησε αργά-αργά στον λισσαρό του κι' έφτασε στο στομάχι του, όπουθεν έξήλθε κατόπιν διά της φυσικής όδο. Τέτοιες περιέργεις περιπτώσεις συνέβησαν άπειρες στον μεγάλο πόλεμο.

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΑ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΑ ΤΗΣ ΛΑΙΔΗΣ ΓΚΡΗΘΟΠ

Δωροθέα Γκριζενισμιθ, ή όμορφη γυναίκα του μεγάλου τραπέζι της Σαγκάης, ρώτησε μ' άγωνία τον Ζερόμ Μπελτιάν:

— Αλήθεια, πιστεύετε, οίς, κύριε Μπελτιάν, ότι έκλεψαν τ' όμορφο μαργαριτάρνιο περιδέραιο της Λαίδης Γκρήθοπ; Θεέ μου! Τι φρίκη, όταν συλλογίζεται κανείς ότι βρίσκεται μαζί μας σ' αυτό το πλοίο κι' ένας μεγάλος λωποδύτης! "Α! Τι να σας πώ, κύριε Μπελτιάν... "Ανατριχιάζω κάθε φορά που μου περνάει από το νου ή ιδέα ότι μπορεί να πέσω κι' εγώ θύμα μιας τέτοιας κλοπής. "Αν ξέρατε πόσο φοβάμαι! Δεν τολμώ πια να βγάλω τα χρυσαστικά μου και θα προσέξατε δίχως άλλο ότι φοράω το μαργαριτάρνιο μου κολλημένο από το πρωί ως το βράδυ... Τι να κάνω; "Έχω τρομοκρατηθώ!"

Ο Ζερόμ Μπελτιάν χαμογέλασε ειρωνικά και με τη θερμή και χαϊδευτική φωνή του, απάντησε στην όμορφη Δωροθέα Γκριζενισμιθ:

— Αγαπητή μου φίλη, επιτρέψτε μου νάμαι λιγάκι δύσπιστος. Αυτές ή ιστορίες των κλεμμένων μαργαριταριών είναι πάντα πολύ περιέργες... Πιστεύετε με... Πολλές κυρίες νομίζουν ότι τους έκλεψαν τα μαργαριτάρια τους κι' όμως ή αλήθεια είναι άλλη. Τά έχασαν απλούςτατα και τά ξαναβρίσκουν στο τέλος άξαφνα πίσω από κάποιο έπιπλο ή στο βάθος κάποιου κρυφού συρταριού, όπου τά είχαν βάλει ή ίδιες κι' έπειτα τ' έέχασαν!.. Καμιά φορά πάλι ό θόρυβος που γίνεται γύρω απ' αυτές τις κλοπές, δεν είναι τίποτ' άλλο, παρά μία έξυπνη ρεκλάμα...

Ο Ζερόμ Μπελτιάν κούταξε στα μάτια την όμορφη γυναίκα του τραπέζι της Σαγκάης, σαν να ήθελε να της δώσει θάρρος και πρόσθεσε με την τόσο βελούδινη φωνή του:

— Ελάτε, μη φοβάστε, αγαπητή μου φίλη... Ξέλετε να πάμε να πάρουμε κάτι στο μπάρ; Είναι τόσο θερμή αυτή ή νύχτα των τροπικών! "Ένα παγωμένο αναψυκτικό θα σας διώξει όλες τις μαύρες ιδέες απ' το κεφάλι..."

Από τη μέρα που ξεκίνησε το υπερωκεάνειο από τη Γιοκχάμα, ό Ζερόμ Μπελτιάν είχε γίνει ό άχώριτος φίλος της Δωροθέας Γκριζενισμιθ. Κάθε φορά πάλι που το υπερωκεάνειο έκανε σκόλα, στο Χανόι, στη Σαίγκον, στη Σιγκαπούρη, συνάδευε έκείνη την όμορφη γυναίκα και της έδειχνε τά έξωτικά λιμάνια, σαν άνθρω-

πος που έχει κάνει πολλά ταξείδια και ξέρει όλες τις όμορφιές της γής.

Σε δυό μέρες θα έφταναν στο Κολόμπο της Κεϋλάνης.

Η Δωροθέα Γκριζενισμιθ παράτησε γρήγορα τ' όμπάρ και την ύστερική τζάζ-μπάντ και παρακάλεσε τ' ό φίλο της να της κρατήσει ακόμη λίγη συντροφιά στη γέφυρα. Δεν μπορούσε να ξεχάσει την κλητή των μαργαριταριών της Λαίδης Γκρήθοπ.

— Ο άστυνόμος του πλοίου μου είπε σήμερα τ' ό πρωί, κύριε Μπελτιάν, ότι ύποπτεύεται κάποιον έπιβάτη της δευτέρας θέσεως, μ' ά δεν έχει κατορθώσει ακόμη ν' ανακαλύψει κανένα διαφωτιστικό στοιχείο... "Η έρευνα πάλι που έκανε διακριτικά, δεν κατέληξε σε κανένα αποτέλεσμα. Γι' αυτό τά κάνη, λέει, αύριο τ' απόγευμα φανερά πια μία γενική έρευνα. Θα

ψάξη όλες τις καμπίνες, με την πρόφαση ότι κάποιος από τούς ύπαλλήλους του πλοίου ή κάποιος ίθαγενής κατάφερε να κρύψει κάποια μαργαριτάρια της Λαίδης Γκρήθοπ, δίχως να τ' όν καταλάβη κανείς έπιβάτης... Την καυμένη ή Λαίδη Γκρήθοπ! Την είδα σήμερα τ' ό πρωί άθραση, με τά μάτια κόκκινα απ' τά δάκρυα και κατάχλωμη σαν πεθαμένη... Πόσο ή λυπήθηκα! Μ' άν πάθαινα κι' εγώ τ' ό ίδιο, άν μου έκλεβαν κι' έμένα τα μαργαριτάρια μου, θα συλλογιζόμουν διόλου τις πούδρες μου και τ' άρώματά μου;... "Α! "Αλήθεια, κύριε Μπελτιάν, δεν βρίσκετε ότι έκείνος ό μελαχρινός έπιβάτης που καθόταν δίπλα μου, έδω και λίγη ώρα στο μπάρ, έχει ένα πολύ ύποπτο ύφος; Μου έρχινε κάθε τόσο κάτι παράξενες ματιές που μ' έκαναν ν' ανατριχιάζω. Θεέ μου! Πόσο φοβάμαι, κύριε Μπελτιάν, πόσο φοβάμαι!..

— Ηουχάστε, αγαπητή μου

Είχε καρφώσει τ' ό βλέμμα του στο πρόσωπο της φίλης του...

Είχε πάψει τώρα να κутτάζει

φίλη, της είπε γελώντας ό άχώριτος σύντροφός της. "Ακόμη κι' άν παραδεχτούμε ότι έκλεψαν στ' αλήθεια τα μαργαριτάρια της Λαίδης Γκρήθοπ, νομίζετε ότι μπορεί ν' αίνη και μία δεύτερη κλοπή; Δεν καταλαβαίνετε ότι ή άτμόσφαιρα είναι ήλεκτρισμένη κι' ότ' όλος ό κόσμος φοβάται ακόμη και τ' ό σκιά του; Μή χάνετε άδικα τόν ύπνο σας... Μή στενοχωριέστε... Χαρήτε καλύτερα αυτό τ' όμορφο ταξίδι μας...

— Μ' άν βρίσκεται στο πλοίο καμιά συμμορία! Έκανε ανήσυχη ή Δωροθέα Γκριζενισμιθ, θ' άς κατακλέψη όλους! Χθές ακόμη διάβαζα σ' ένα περιοδικό, πολύ σοβαρό, κάτι παράξενες και τρομαχτικές ιστορίες για τούς πειρατές της έποχής μας. "Η "Από "Ανατολή είναι γεμάτη από τέτοιους κουρσάρους που γλυστρούν δίπλα σας σαν φαντάσματα..."

Τά μεσάνυχτα, την ώρα των τρυφερών έξομολογήσεων, ή όμορφη Δωροθέα τρομοκρατήθηκε πάλι από τούς φόβους της.

— Άν μου έκλεβαν τά μαργαριτάρια μου, Ζερόμ, τ' ό είπε μ' άγωνία. Ναί... ναί... δεν είπα καμιά τρελή ιδέα! Μήπως δεν έκλεψαν τά μαργαριτάρια της Λαίδης Γκρήθοπ; "Ακούστε λοιπόν τί συλλογίστηκα...

Συλλογίστηκα μ' άς δώσω τά μαργαριτάρια μου ν' ά μ' ό τα φυλάξετε... Κανείς δεν θ' άφαντασθί ότι τά έχετε έσείς και κανείς δεν θ' ά μ' ό κρυφά στη καμπίνα σας για ν' ά τά κλέψη... "Ω, σ' άς παρακαλώ, Ζερόμ! Μή παίρνετε αυτό τ' ό ελφωτικό ύφος. Δεν υπολείτε ν' ά μ' ό άρνησθίτε αυτή ή χαρά... Θ' άς δώσω τ' ό κολλίε μου ν' ά φυλάξετε ως τήν Κεϋλάνη. "Ελπίζω ότι ως τότε θ' ά έχη άνακαλυφθί ό κλέφτης κι' έτσι δεν θ' άς στενοχωρήσω περισσότερο. Μόλις ξεκινήσουμε λοιπόν από τ' ό Κολόμπο, θ' ά μ' ό δώσετε πίσω τά μαργαριτάρια μου και θ' ά μ' ό πηγαίνετε ν' ά παίζετε μπριτζ κι' εγώ πάλι θ' ά μ' ό π' ό ν' ά κλείνω μ' ό στην καμπίνα μου και ν' ά κοιμάμαι ήσυχα, δίχως έπιβάτες...

— "Ω, σ' άς παρακαλώ... της απάντησε ό Μπελτιάν χαμογελώντας. Ξέρετε πολύ καλά ότι ή μεγαλύτερη εύχαριστήσι μου είναι ν' ά βρίσκουμαι κοντά σας. "Ελπίζω ότι τ' ό έχετε κα-

τάλαξει πια...

Είχε πάψει τώρα να κутτάζει

Είχε καρφώσει τ' ό βλέμμα του στο πρόσωπο της φίλης του...

Είχε πάψει τώρα να κутτάζει

Είχε πάψει τώρα να κутτάζει

Είχε πάψει τώρα να κутτάζει

Είχε πάψει τώρα να κутτάζει

Είχε πάψει τώρα να κутτάζει

Είχε πάψει τώρα να κутτάζει

Είχε πάψει τώρα να κутτάζει

Είχε πάψει τώρα να κутτάζει

ριξε άγκυρα στο Κολόμπο. "Ο Ζερόμ Μπελτιάν βγήκε άμέσως με τή γυναίκα του τραπέζι της Σαγκάης, έκανε μαζί της έναν όμορφο περίπατο κι' έπειτα της είπε:

— Θ' άς συνοδεύσω ως τήν άτμάκατο τ' ό υπερωκεάνειο, μ' ά δεν θ' άνεβώ μαζί σας στο πλοίο, γιατί θέλω ν' ά συναντήσω έναν έμπορο για τις δουλειές μου.

... Η άτμάκατος τ' ό υπερωκεάνειο με τή Δωροθέα Γκριζενισμιθ άπομακρύνθηκε γρήγορα από τήν προκυμαία. "Υστερα από δυό ώρες τ' ό υπερωκεάνειο θ' ά έφευγε.

Ο Ζερόμ Μπελτιάν τώρα τριγυρίζει άσκοπα μέσα στους στενούς δρομίσκους μιας έξωτικής συνοικίας. Τ' ό χέρι του χαϊδεύει νευρικά μέσα στην τσέπη του δυό περιδέραια, τ' ό περιδέραιο της Δωροθέας και τ' ά μαργαριτάρια της Λαίδης.

— Τά κατάφερα μ' ά χαρά, συλλογίζεται. Τ' ό περιδέραιο της όμορφης Δωροθέας άξίζει π' ό πολύ από τ' ό περιδέραιο της Λαίδης Γκρήθοπ! "Η καυμένη ή μικροδολά! Μ' ό έδωσε τ' ό χειλί της, μ' ό έδωσε τήν καρδιά της, μ' ό έδωσε και τ' ά μαργαριτάρια της! "Α, όχι! Αυτή ή φορά πρέπει ν' ά φανώ "τζέντλεμαν". Πρέπει ν' ά δείξω ότι είμαι άξιος της έμπιστοσύνης της...

Έκείνη ή στιγμή πέρασε άπό, μπροστά του ένας ίθαγενής με τ' ό ψάθινο άμαξάκι του. "Ο Ζερόμ Μπελτιάν τόν φώναξε άμέσως και γύρισε γρήγορα στο λιμάνι. "Εφτασε ακριβώς ή στιγμή που έτοιμαζόταν ν' ά ξεκινήσει ή άτμάκατος τ' ό υπερωκεάνειο με τούς τελευταίους άργοπορημένους έπιβάτες...

Τ' ό υπερωκεάνειο είχε σηκώσει τήν άγκυρα κι' έβγαίνει άρ' ά από τ' ό λιμάνι. "Η Δωροθέα Γκριζενισμιθ τόν περιέμενε στη γέφυρα, συνομιλώντας ήσυχα με τόν άστυνόμο. Δεν ήταν διόλου ταρκαγμένη. Είχε τ' όση έμπιστοσύνη στο φίλο της! "Η βροχή έστειλε τ' ό προφάσι ν' ά ξαναγυρίσει στο πλοίο... Αυτή ή φορά όμως ήταν ταρκαγμένη. Τέτοια λουλούδια δεν έχω ιδί' ά κανένα άλλο... θεομωχία!

— "Από τότε ό Ροσεφόρ δεν έανακάλεσε φίλους στον κήπο του.

— "Από τότε ό Ροσεφόρ δεν έανακάλεσε φίλους στον κήπο του.

— "Από τότε ό Ροσεφόρ δεν έανακάλεσε φίλους στον κήπο του.

— "Από τότε ό Ροσεφόρ δεν έανακάλεσε φίλους στον κήπο του.

— "Από τότε ό Ροσεφόρ δεν έανακάλεσε φίλους στον κήπο του.

— "Από τότε ό Ροσεφόρ δεν έανακάλεσε φίλους στον κήπο του.

— "Από τότε ό Ροσεφόρ δεν έανακάλεσε φίλους στον κήπο του.

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΕΚΚΛΕΚΤΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο Πουανκαρέ... χριτικός. Η άπάντησις τ' ό Ζολά. Τ' ό "θερμικήπιν" τ' ό Ροσεφόρ. Οι "Νέγροι" των μυθιστοριογράφων. Η άπλότης και άφέλεια τ' ό στρατάρχου Φρέντς. Τ' ό πνεύμα τ' ό συνταγματάρχου Χιούς, κλπ.

... Η άτμάκατος τ' ό υπερωκεάνειο με τή Δωροθέα Γκριζενισμιθ άπομακρύνθηκε γρήγορα από τήν προκυμαία. "Υστερα από δυό ώρες τ' ό υπερωκεάνειο θ' ά έφευγε.

Ο Ζερόμ Μπελτιάν τώρα τριγυρίζει άσκοπα μέσα στους στενούς δρομίσκους μιας έξωτικής συνοικίας. Τ' ό χέρι του χαϊδεύει νευρικά μέσα στην τσέπη του δυό περιδέραια, τ' ό περιδέραιο της Δωροθέας και τ' ά μαργαριτάρια της Λαίδης.

— Τά κατάφερα μ' ά χαρά, συλλογίζεται. Τ' ό περιδέραιο της όμορφης Δωροθέας άξίζει π' ό πολύ από τ' ό περιδέραιο της Λαίδης Γκρήθοπ! "Η καυμένη ή μικροδολά! Μ' ό έδωσε τ' ό χειλί της, μ' ό έδωσε τήν καρδιά της, μ' ό έδωσε και τ' ά μαργαριτάρια της! "Α, όχι! Αυτή ή φορά πρέπει ν' ά φανώ "τζέντλεμαν". Πρέπει ν' ά δείξω ότι είμαι άξιος της έμπιστοσύνης της...

Έκείνη ή στιγμή πέρασε άπό, μπροστά του ένας ίθαγενής με τ' ό ψάθινο άμαξάκι του. "Ο Ζερόμ Μπελτιάν τόν φώναξε άμέσως και γύρισε γρήγορα στο λιμάνι. "Εφτασε ακριβώς ή στιγμή που έτοιμαζόταν ν' ά ξεκινήσει ή άτμάκατος τ' ό υπερωκεάνειο με τούς τελευταίους άργοπορημένους έπιβάτες...

Τ' ό υπερωκεάνειο είχε σηκώσει τήν άγκυρα κι' έβγαίνει άρ' ά από τ' ό λιμάνι. "Η Δωροθέα Γκριζενισμιθ τόν περιέμενε στη γέφυρα, συνομιλώντας ήσυχα με τόν άστυνόμο. Δεν ήταν διόλου ταρκαγμένη. Είχε τ' όση έμπιστοσύνη στο φίλο της! "Η βροχή έστειλε τ' ό προφάσι ν' ά ξαναγυρίσει στο πλοίο... Αυτή ή φορά όμως ήταν ταρκαγμένη. Τέτοια λουλούδια δεν έχω ιδί' ά κανένα άλλο... θεομωχία!

— "Από τότε ό Ροσεφόρ δεν έανακάλεσε φίλους στον κήπο του.

— "Από τότε ό Ροσεφόρ δεν έανακάλεσε φίλους στον κήπο του.

— "Από τότε ό Ροσεφόρ δεν έανακάλεσε φίλους στον κήπο του.

— "Από τότε ό Ροσεφόρ δεν έανακάλεσε φίλους στον κήπο του.

— "Από τότε ό Ροσεφόρ δεν έανακάλεσε φίλους στον κήπο του.

— "Από τότε ό Ροσεφόρ δεν έανακάλεσε φίλους στον κήπο του.

— "Από τότε ό Ροσεφόρ δεν έανακάλεσε φίλους στον κήπο του.

... Η άτμάκατος τ' ό υπερωκεάνειο με τή Δωροθέα Γκριζενισμιθ άπομακρύνθηκε γρήγορα από τήν προκυμαία. "Υστερα από δυό ώρες τ' ό υπερωκεάνειο θ' ά έφευγε.

Ο Ζερόμ Μπελτιάν τώρα τριγυρίζει άσκοπα μέσα στους στενούς δρομίσκους μιας έξωτικής συνοικίας. Τ' ό χέρι του χαϊδεύει νευρικά μέσα στην τσέπη του δυό περιδέραια, τ' ό περιδέραιο της Δωροθέας και τ' ά μαργαριτάρια της Λαίδης.

— Τά κατάφερα μ' ά χαρά, συλλογίζεται. Τ' ό περιδέραιο της όμορφης Δωροθέας άξίζει π' ό πολύ από τ' ό περιδέραιο της Λαίδης Γκρήθοπ! "Η καυμένη ή μικροδολά! Μ' ό έδωσε τ' ό χειλί της, μ' ό έδωσε τήν καρδιά της, μ' ό έδωσε και τ' ά μαργαριτάρια της! "Α, όχι! Αυτή ή φορά πρέπει ν' ά φανώ "τζέντλεμαν". Πρέπει ν' ά δείξω ότι είμαι άξιος της έμπιστοσύνης της...

Έκείνη ή στιγμή πέρασε άπό, μπροστά του ένας ίθαγενής με τ' ό ψάθινο άμαξάκι του. "Ο Ζερόμ Μπελτιάν τόν φώναξε άμέσως και γύρισε γρήγορα στο λιμάνι. "Εφτασε ακριβώς ή στιγμή που έτοιμαζόταν ν' ά ξεκινήσει ή άτμάκατος τ' ό υπερωκεάνειο με τούς τελευταίους άργοπορημένους έπιβάτες...

Τ' ό υπερωκεάνειο είχε σηκώσει τήν άγκυρα κι' έβγαίνει άρ' ά από τ' ό λιμάνι. "Η Δωροθέα Γκριζενισμιθ τόν περιέμενε στη γέφυρα, συνομιλώντας ήσυχα με τόν άστυνόμο. Δεν ήταν διόλου ταρκαγμένη. Είχε τ' όση έμπιστοσύνη στο φίλο της! "Η βροχή έστειλε τ' ό προφάσι ν' ά ξαναγυρίσει στο πλοίο... Αυτή ή φορά όμως ήταν ταρκαγμένη. Τέτοια λουλούδια δεν έχω ιδί' ά κανένα άλλο... θεομωχία!

— "Από τότε ό Ροσεφόρ δεν έανακάλεσε φίλους στον κήπο του.

— "Από τότε ό Ροσεφόρ δεν έανακάλεσε φίλους στον κήπο του.

— "Από τότε ό Ροσεφόρ δεν έανακάλεσε φίλους στον κήπο του.

— "Από τότε ό Ροσεφόρ δεν έανακάλεσε φίλους στον κήπο του.

— "Από τότε ό Ροσεφόρ δεν έανακάλεσε φίλους στον κήπο του.

— "Από τότε ό Ροσεφόρ δεν έανακάλεσε φίλους στον κήπο του.

— "Από τότε ό Ροσεφόρ δεν έανακάλεσε φίλους στον κήπο του.

— "Από τότε ό Ροσεφόρ δεν έανακάλεσε φίλους στον κήπο του.

— "Από τότε ό Ροσεφόρ δεν έανακάλεσε φίλους στον κήπο του.

... Η άτμάκατος τ' ό υπερωκεάνειο με τή Δωροθέα Γκριζενισμιθ άπομακρύνθηκε γρήγορα από τήν προκυμαία. "Υστερα από δυό ώρες τ' ό υπερωκεάνειο θ' ά έφευγε.

Ο Ζερόμ Μπελτιάν τώρα τριγυρίζει άσκοπα μέσα στους στενούς δρομίσκους μιας έξωτικής συνοικίας. Τ' ό χέρι του χαϊδεύει νευρικά μέσα στην τσέπη του δυό περιδέραια, τ' ό περιδέραιο της Δωροθέας και τ' ά μαργαριτάρια της Λαίδης.

— Τά κατάφερα μ' ά χαρά, συλλογίζεται. Τ' ό περιδέραιο της όμορφης Δωροθέας άξίζει π' ό πολύ από τ' ό περιδέραιο της Λαίδης Γκρήθοπ! "Η καυμένη ή μικροδολά! Μ' ό έδωσε τ' ό χειλί της, μ' ό έδωσε τήν καρδιά της, μ' ό έδωσε και τ' ά μαργαριτάρια της! "Α, όχι! Αυτή ή φορά πρέπει ν' ά φανώ "τζέντλεμαν". Πρέπει ν' ά δείξω ότι είμαι άξιος της έμπιστοσύνης της...

Έκείνη ή στιγμή πέρασε άπό, μπροστά του ένας ίθαγενής με τ' ό ψάθινο άμαξάκι του. "Ο Ζερόμ Μπελτιάν τόν φώναξε άμέσως και γύρισε γρήγορα στο λιμάνι. "Εφτασε ακριβώς ή στιγμή που έτοιμαζόταν ν' ά ξεκινήσει ή άτμάκατος τ' ό υπερωκεάνειο με τούς τελευταίους άργοπορημένους έπιβάτες...

Τ' ό υπερωκεάνειο είχε σηκώσει τήν άγκυρα κι' έβγαίνει άρ' ά από τ' ό λιμάνι. "Η Δωροθέα Γκριζενισμιθ τόν περιέμενε στη γέφυρα, συνομιλώντας ήσυχα με τόν άστυνόμο. Δεν ήταν διόλου ταρκαγμένη. Είχε τ' όση έμπιστοσύνη στο φίλο της! "Η βροχή έστειλε τ' ό προφάσι ν' ά ξαναγυρίσει στο πλοίο... Αυτή ή φορά όμως ήταν ταρκαγμένη. Τέτοια λουλούδια δεν έχω ιδί' ά κανένα άλλο... θεομωχία!

— "Από τότε ό Ροσεφόρ δεν έανακάλεσε φίλους στον κήπο του.

— "Από τότε ό Ροσεφόρ δεν έανακάλεσε φίλους στον κήπο του.

— "Από τότε ό Ροσεφόρ δεν έανακάλεσε φίλους στον κήπο του.

— "Από τότε ό Ροσεφόρ δεν έανακάλεσε φίλους στον κήπο του.

— "Από τότε ό Ροσεφόρ δεν έανακάλεσε φίλους στον κήπο του.

— "Από τότε ό Ροσεφόρ δεν έανακάλεσε φίλους στον κήπο του.

— "Από τότε ό Ροσεφόρ δεν έανακάλεσε φίλους στον κήπο του.

— "Από τότε ό Ροσεφόρ δεν έανακάλεσε φίλους στον κήπο του.

— "Από τότε ό Ροσεφόρ δεν έανακάλεσε φίλους στον κήπο του.

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Μ ΖΕΒΑΚΟ

Η Βασίλισσα ν' Άργκό

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Ο νεαρός ιππότης Χοέλ ντέ Μοντωμπάν, γόνος μεγάλης οικογενείας, φτάνει στο Παρίσι μαζί με τον υπηρέτη του Λανγκρόν, για να κάνει την τύχη του. Εκεί όμως περνεί τον καιρό του μπροστά στον φεγγίτη της οφίτας του ξενοδοχείου που μένει, κυττάζοντας κάποιο αντικρινό σπίτι. Στο σπίτι αυτό μένει, υπό την επίβλεψη μιάς γρηάς μέγαιρας, της κυράς Άγκαντού, μιά άφραίστα νέα, η Πριμερόζα, με την οποία ο ιππότης μας είχε τρελλά ερωτευμένος. Εκτός όμως από τον Μοντωμπάν, είχε τρελλά ερωτευμένος με την Πριμερόζα κι ο άθροιστος σπών αλλόκοτος ντε Βίλ και σπώνς μπράδους του να τον βρούν με κάθε τρόπο. Επίσης ερωτευμένος μαζί της είναι και ο καρδινάλιος της Λωρραίνης, ο οποίος αναβεί σε δυο μοναχούς, τον Τιμπώ και Λουμπέν, να την παρακολουθούν. Μά ο Μοντωμπάν, ο οποίος τούς μυρίζει, ελδοκοπε άγριας και τούς μοναχούς και τούς μπράδους. Μέσα στο πανδοχείο της Μονόφθαλμης Κίσσας, στο οποίο διαδραματίζονται όλα αυτά τα επεισόδια, βρίσκεται και ένα μυστηριώδες πρόσωπο, ένας νεαρός και άρατος εσπέρης φοβερός και τρομερός παλληκαράδες. Ο Άλκιντορ, ή μάλλον η Άλκιντορ, γιατί στην πραγματικότητα είναι γυναίκα, ηγαίνει μετά τα επεισόδια αυτά στο σπίτι της Πριμερόζας, την οποία αποκαλεί αδελφή. Πράγματι δε την Πριμερόζα την έχει υιοθετήσει η μητέρα της Άλκιντορ, ή κ. ντε Μανουέλα, μιά μυστηριώδης γυναίκα, η οποία αποτελείτοροβείται Βασίλισσα ν' Άργκό. Μά ο Μοντωμπάν, ο οποίος εντωμεταξύ έχει ξαναγυρίσει στη σοφία του, βλέπει απ' το φεγγίτη της την Άλκιντορ και την Πριμερόζα να φιλιούνται... Γίνεται δε έξω φρενών απ' τη χήλεια του, γιατί νομίζει πως η Άλκιντορ είναι άνδρας. Συγχρόνως βλέπει κάτω στο δρόμο τον Βαρώνο ντε Βίλ, ο οποίος φτάνει ακολουθούμενος από ένα σωρό μπράδους. Χωρίς να χάνει στιγμή ο Μοντωμπάν, κατεβαίνει κάτω και τα βάζει μαζί του, τον προκαλεί και τον τραυματίζει στο δεξί μάγουλο. Κατόπιν επιτίθεται έναντι των μπράδων και έπειτα από μιά έπική συμπλοκή, καταρρίβει να τους θέσει όλους εκτός μάχης. Η Άλκιντορ, η οποία με θαυμασμό παρακολούθησε όλη τη συμπλοκή, πλησιάζει τότε τον Μοντωμπάν κι έπειτα από ένα επεισόδιο, κατά το όποτον ο ιππότης μαντεύει το φύλο της, γίνονται φίλοι κι αντιμεταπίδουν θριαυτευτικά τον άρχηγόν των πρεσβότων του Παρισιού Νουαρθίλ. Έπειτα χωρίζονται κι ο Μοντωμπάν, γεμάτος περιέργεια, παρακολουθεί την Άλκιντορ, ενώ συγχρόνως τον παρακολουθούν κι αυτόν οι μπράδοι του διάδοχου κι οι καλογέροι του καρδινάλιου.

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Έπειτα βυθίστηκαν κι οι δυο σε σκέψεις. Αυτή ή δύσπιστη σιωπή, που ήταν γεμάτη υπόκωφες άπειλές, κούρασε πρώτα τον Κεντενάς, ο οποίος ήταν και πιο φλύαρος.

—Ίσως, μουρμούρισε, υπάρχει

τρόπος να συνεννοηθούμε!..

—Πώς; ρώτησε μ' επιφύλαξη ο Μπουκασέν. "Αν ήταν χρήματα, θα μπορούσαμε να τα μοιραστούμε... Μά εδώ πρόκειται γι' αξίωμα... και τ' αξίωματα δεν μοιράζονται!..

—Αυτό είναι αλήθεια, μουρμούρισε ο Κεντενάς, εύνοντας υπερδμενός το κεφάλι του. "Ω! κατάρη!.. Δεν υπάρχει άλλος τρόπος... Ο ένας απ' τους δυο μας πρέπει να γίνη άρχηγός του άλλου... Αμέσως όμως, σαν να τον φώτισε ξαφνικά μιά εμπνευσις, ξεφάνισε:

—Διάβολε! Υπάρχει μιά λύσις!... "Ας μοιραστούμε τα χρήματα και άς παίξουμε το αξίωμα στα ζάρια!..

Ο Μπουκασέν διάτασε μιά στιγμή κι έπειτα άπάντησε άποφασιστικά:

—Μά την πίστι μου!.. Η πρότασί σου μου φαίνεται λογική!..

—Ωραία τότε! Έκανε ο Κεντενάς.

Καί, γυρίζοντας προς τη σερβιτόριασα, φώναξε:

—Έλα, μικρούλα μου, φέρε μας τα ζάρια!..

Σε λίγο τα ζάρια βρισκόντουσαν μπροστά τους. Μά μόλις τά είδαν επάνω στο τραπέζι, οι δυο μπράδοι στάθηκαν σαν χαμένοι. Ούτε ο ένας, ούτε ο άλλος τολμούσε να τ' άγγίξη.

—Καί αν χάσω! μουρμούρισε ο Μπουκασέν.

—Εγώ δεν είχα ποτέ μου τύχη! τραύλισε ο Κεντενάς.

Τό βλέμμα του ενός μαχαίρωνε τον άλλο... Κι' έξαφνα,

τό υπόκωφο μίσος που φώλιαζε από καιρό μέσα τους, από τον καιρό που γνωρίζονταν ίσως, ξέσπασε σε μιά τρομερή έκρηξη.

—Εγώ να δεχτώ διαταγές απ' αυτό το κοθών! μουρμούριζε, τρίζοντας τα δόντια του ο Κεντενάς. Καλύτερα να σκάσω!..

—Εγώ να ύπακούσω σ' αυτό το κάθισμα! ξεφάνισε άφρίζοντας ο Μπουκασέν. Καλύτερα να περάσω πέρα για πέρα το σπαθί μου στο στήθος μου!

Καί, με την ίδια κίνησι, έφεραν κι οι δυο το χέρι τους στη λαβή των σπαθιών τους. Είχαν στυλωθή ο ένας άπέναντι στον άλλο σαν δυο κοκκόρια, έτοιμα ν' άλληλοσπαραχθούν. Τα μάτια τους είχαν γίνει κατακόκκινα κι άφροι έβγαίναν από τα στόματά τους. Είπε θαύμα πως δεν ώρμησαν ο ένας έναντιόν του άλλου και πως δεν σάχτηκαν επί τόπου...

Στό τέλος, άφου εξεστόμισαν τις χειρότερες βλαστήμιες, έφτυσαν κι οι δυο καταγής, εις ένδειξιν υπερτάτης περιφρονησεως, γύρισε ο ένας τη ράχη στον άλλο και ξεκίνησαν. Έπειτα από μισή ώρα, ο Κεντενάς, μεταμφιεσμένος περιφρημα, άγνωριστος κάτω απ' τα κουρέλια του ζητιάνου που φορούσε, είχε σταθή μπρός στο πανδοχείο της Μονόφθαλμης Κίσσας, επιβλέποντας την πόρτα του. Μονάχα δεν είχε προβλέψει κάτι που έκανε τη μεταμφίση του άχρηστη: ο Πιτσούνε, ο μικρός του σκύλος,

τόν είχε ακολουθήσει κι είχε σταθή πίσω του, καθισμένος στα πσινά του πόδια. Κι' ο Κεντενάς, ο οποίος ώστόσο δεν ήταν ήλιθιος, δεν είχε σκεφθή καθόλου ότι ή μεταμφίση του πήγαινε χαμένη, έρρσον είχε κοντά του το σκύλο του που ο Μοντωμπάν τον ήξερε πολύ καλά. Είχε πέντε περίπου λεπτά που βρισκόταν εκεί, παίζοντας το ρόλο του εύσυνεϊδητα κι επικαλούμενος με φωνή κλαψιάρικη τόν οίκτο των διασβάν, όταν ένας άλλος ζητιάνος πήγε και στάθηκε σε λίγη άπόστασι απ' αυτόν. Ο δεύτερος ζητιάνος ήταν ο Μπουκασέν, πράγμα που φάνερνε ότι οι δυο ζητιάνοι είχαν την ίδια εμπνευσις!..

Ο Μπουκασέν, βλέποντας τόν Πιτσούνε καθισμένο κοντά στον κύριό του, δεν δυσκολεύτηκε καθόλου ν' άναγνωρίση τόν Κεντενάς. Ο ίδιος ήταν μεταμφιεσμένος κι αυτός τόσο καλά, ώστε είχε γίνει άγνωριστος. Δυστυχώς όμως δεν είχε καταρωθώσε να εξοικονομήση κάπως τό πελώριο άνάστημά του κι έτσι ο Κεντενάς, με τη σειρά του κι αυτός, δεν δυσκολεύτηκε να τόν άναγνωρίση.

Έπί άρκετη ώρα, οι δυο μπράδοι βρισκόντουσαν άκίνητοι στην ίδια πάντα θέση. Μονάχα λημονούσαν να προσέχουν στην πόρτα της «Μονόφθαλμης Κίσσας» κι έπείθελεν ο ένας τον άλλο. "Ετσι ο Μοντωμπάν θά μπορούσε να μπη και να βγη δέκα τουλάχιστον φορές χωρίς να τόν δοϋν. Ωστόσο, καθώς άλληλοκυτταζόντουσαν βλοσυρά, άνησυχούσε ο καθένας εξαιρετικά για τόν εαυτό του.

—Αν αυτό το κάθαρμα τά κατφέρει καλύτερα από μένα; άναρωτιόταν με άγανία ο Κεντενάς.

—Αν αυτό το μούλαρι εύνοηθή περισσότερο από την τύχη, σκεφτόταν κι ο Μπουκασέν.

Αυτή ή σκέψις, που γεννήθηκε συγχρόνως και στους δυο, τους έκανε ν' άνατριχιάσουν. Άσυναίσθητα, άρχισαν να πλησιάζουν ο ένας τόν άλλο

και στο τέλος βρέθηκαν πλάι-πλάι.

—Ε, χοντρή μου, μουρμούρισε ο Κεντενάς. Τί λές; Δεν θά ήταν καλύτερα, αντί ν' άλληλοτρωγώμαστε, να συνεννοηθούμε;..

—Δεν ζητάω κι' έγω τίποτε καλύτερο, μικρέ μου! άπάντησε ο Μπουκασέν. Μά έλα, που τό καταραμένο αυτό αξίωμα του ύπασιτοϋ του βαρώνου, δεν μπορεί να μοιραστή!..

—Ας μοιραστούμε τά χρήματα κι' άς άρνηθούμε τό αξίωμα!.. "Ας μείνουμε ίσοι και καλοί σύντροφοι!..

—Διάβολε! Δεν τό είχα σκεφτή καθόλου αυτό! "Ωραία!.. Περιφρημα!.. Άς μοιραστούμε τά χρήματα και θ' άρνηθούμε τό αξίωμα!

Ήσαν ελικρινείς τουλάχιστον οι δυο μπράδοι καθώς μιλούσαν έτσι;.. Δεν θά μπορούσαν να πιάσουνε όρκο σχετικώς...

"Ετσι συνέθη ότι ήταν μοραίο να συμβή!..

Εντωμεταξύ, ο Μοντωμπάν είχε ξαναγυρίσει στη σοφία του, και δεν είχε βρη τίποτε πιο έπείγον να κάνει, παρά να πάη και να σταθή μπροστά στο φεγγίτη του. Τώρα που ήταν βέβαιος ότι ο κουφός κι' ο ώραϊός του γεννης που είχε δη στο σπίτι της πολυαγαπημένης του ήταν γυναίκα και συνεπώς δεν μπορούσε να είναι μνηστήρ της, φλεγόταν από την έπιθυμία να ξαναδη την Πριμερόζα και να της ζητήση από μακρυά συγγνώμη, γιατί την είχε υποψιαστή.

Μά πρόσεξε άμέσως, βγάζοντας ένα στεναγμό άπογοιτσεως, ότι τά παντζύρια του άντικρινου σπιτιού ήταν κλειστά. Η Πριμερόζα τά είχε κλείσει μόνη της, όταν είδε ότι οι γείτονες, κυριευμένοι από πανικό, κλειδωναν και αύρταν τις πόρτες τους. Εύτυχώς ή συμπλοκή του Μοντωμπάν και της Άλκιντορ με τους τοξότες του Νουαρθίλ είχε έκτυλιχθή κάπως μακρυά κι έτσι δεν την είχε παρακολουθήσει. Όπως και τόσοι άλλοι, για λόγους προνοίας, είχε κλείσει τά παντζύρια της χωρίς να ξέρη άκριβώς τί συνέβαινε, χωρίς να υποψιάζεται ότι λίγο πιο πέρα, ά άγαπημένος της έκανε πάλι τά κατορθώματά του.

Έπειτα ή γαλήνη διαδέχτηκε τη θύελλα. Η κίνησις στο δρόμο ξανάρχισε. Πόρτες και παρράθυρα άνοιγαν πάλι σιγά-σιγά. Τότε κι ή Πριμερόζα έκανε ό,τι έκανε όλος ο κόσμος: άνοιξε πάλι τά παντζύρια του παρράθυρου της.

Τότε πρόσεξε εκεί πάνω στο φεγγίτη του, τόν ιππότη μας, ο οποίος της έρριχνε βλέμματα γλυκύτατα, πολύ ταπεινά, έχοντας συγχρόνως ένωμένα τά χέρια του σαν να της ζητούσε χάρη. Κι' έννοιωσε τότε τόσο ευτυχία, ένασθλέποντας τον σάο και ύγιη, ώστε δεν μπόρεσε να συγκρατηθή και τού έστειλε τό πιο τρυφερό της χαμόγελο... Μά άμέσως, κοκκινίζοντας για την τόλμη της, μετανοιώνοντας κιόλας ίσως, ξανάκλεισε βια-

στικά τό παρράθυρό της.

Αυτό τό χαμόγελο ήταν σαν μιά θερμή άχτίνα του ήλιου που ζέστανε και φώτισε την καρδιά του κι έρωτευμένου μας ιππότου, ο οποίος άπομακρύνθηκε τώρα απ' τό παρράθυρό του.Μπορούσε πιά να τό κάνει αυτό, άφου ή καρδιά του θά ήταν γεμάτη ευτυχία, ως την έπομένη μέρα τουλάχιστον.

Άκτινοβολώντας, άνάλαφρος σαν πεταλούδα, μουρμουρίζοντας ένα τραγούδι της μούδας, άπασχολήθηκε κάμποση ώρα με τό ν' άλλάξη τό καινούργιο του κοστούμι που είχε κατακουρελλιαστή απ' τις σπαθιές

με τό παληό του κοστούμι, τό οποίο θά γινόταν τώρα, έφόσον δεν είχε άλλο, ή έπίσημη στολή του. Κι' έπωφεληθήκε της ευκαιρίας για να πλύνει και να επιδέσει μερικά έλαφρά τραύματά του που είχαν άρχισει να τόν ένοχλούν.

Όσο έκανε αυτή τη δουλειά, βοηθούμενος από τό Λανγκρόν, ο οποίος στή μεσάυ είχε ξαναγυρίσει και δεν έπαυε, κατά τη συνήθειά του, να γκρινιάζει, ο Μοντωμπάν πήγαινε κάθε τόσο ως τό παρράθυρό κι' έρριχνε μιά ματιά στο άντικρινό σπίτι, τού οποίου τό παρράθυρο έμενε πάντα κλειστό.

"Ετσι, κυττάζοντας τό άντικρινό σπίτι, είδε σε μιά στιγμή, τους δυο ζητιάνους στο δρόμο. Στην άρχή δεν τους έδωσε καμιά προσοχή. Μά σε λίγο ξαφνιάστηκε, βλέποντας τους να μένουν τόσο ώρα άκίνητοι στην ίδια θέση. Τους κυττάζε τότε πιο προσεχτικά και δεν δυσκολεύτηκε να τους άναγνωρίση.

Άμέσως έθεσε στον εαυτό του αυτή την ερώτησι:

—Για μένα ή για εκείνην

έχουν μεταμφιεστή έτσι οι δυο αυτοί μπράδοι τού ντε Βίλ; Πρέπει να μάθω...

Σκέφτηκε μιά στιγμή, έπειτα ζώστηκε τό σπαθί του κι άρχισε να κατεβαίνει τη σκάλα, λέγοντας:

—Αν βρίσκονται κάτω γι' αυτήν, μόλις με δοϋν δεν θά κουνηθούν καθόλου απ' τη θέσι τους. Τότε θά πάω να τους βγάλω την ψεύτικη γενειάδα τους, τά ψεύτικα μαλλιά τους και θά τους δώσω ένα καινούργιο μάθημα που θά τό θυμούν για καίρο. "Αν βρίσκονται πάνω, θά με παρακολούθησουν κι' έτσι θά μάθω τούς σκοπούς των.

Μόλις ο Μοντωμπάν βρέθηκε κάτω στο δρόμο, άρχισε να διασκεδάσει στριφογυρίζοντας στη συνοικία και παίρνοντας πίσω του τους μπράδους που άρχισαν άμέσως να τόν παρακολούθουν.

"Ετσι, βαδίζοντας στη νύχτα, βρέθηκε στην δόδ Τάμπλ, τη στιγμή άκριβώς που ή Άλκιντορ, συνοδεύοντας έφιππη τη μητέρα της κ. Σαιν-Μαρτέν. Έφτασαν τη στιγμή που ο μέγας πρεσβότος Νουαρθίλ συνομιλούσε με τό βαρόνο ντε Βίλ και τού έλεγε ότι θά έπαυρνε χίλιες λίθρες όποιος θά στυλιούσε στη σάλαχηψί του. Οι δυο μοναχοί προσέπεσαν, χωρίς να δείξουν πως άντελήφθησαν τίποτε. Μά, μόλις προχώρησαν λίγο, ο Τιμπώ είπε με σιγανή φωνή:

—Κουσερ, σύντροφε; Για να πάνε δίως εκεί, έπρεπε να περάσουν απ' την δόδ Σαιν-Μαρτέν. Έφτασαν τη στιγμή που ο μέγας πρεσβότος Νουαρθίλ συνομιλούσε με τό βαρόνο ντε Βίλ και τού έλεγε ότι θά έπαυρνε χίλιες λίθρες όποιος θά στυλιούσε στη σάλαχηψί του. Οι δυο μοναχοί προσέπεσαν, χωρίς να δείξουν πως άντελήφθησαν τίποτε. Μά, μόλις προχώρησαν λίγο, ο Τιμπώ είπε με σιγανή φωνή:

—Κουσερ, σύντροφε; Για να πάνε δίως εκεί, έπρεπε να περάσουν απ' την δόδ Σαιν-Μαρτέν. Έφτασαν τη στιγμή που ο μέγας πρεσβότος Νουαρθίλ συνομιλούσε με τό βαρόνο ντε Βίλ και τού έλεγε ότι θά έπαυρνε χίλιες λίθρες όποιος θά στυλιούσε στη σάλαχηψί του. Οι δυο μοναχοί προσέπεσαν, χωρίς να δείξουν πως άντελήφθησαν τίποτε. Μά, μόλις προχώρησαν λίγο, ο Τιμπώ είπε με σιγανή φωνή:

—Κουσερ, σύντροφε; Για να πάνε δίως εκεί, έπρεπε να περάσουν απ' την δόδ Σαιν-Μαρτέν. Έφτασαν τη στιγμή που ο μέγας πρεσβότος Νουαρθίλ συνομιλούσε με τό βαρόνο ντε Βίλ και τού έλεγε ότι θά έπαυρνε χίλιες λίθρες όποιος θά στυλιούσε στη σάλαχηψί του. Οι δυο μοναχοί προσέπεσαν, χωρίς να δείξουν πως άντελήφθησαν τίποτε. Μά, μόλις προχώρησαν λίγο, ο Τιμπώ είπε με σιγανή φωνή:

—Κουσερ, σύντροφε; Για να πάνε δίως εκεί, έπρεπε να περάσουν απ' την δόδ Σαιν-Μαρτέν. Έφτασαν τη στιγμή που ο μέγας πρεσβότος Νουαρθίλ συνομιλούσε με τό βαρόνο ντε Βίλ και τού έλεγε ότι θά έπαυρνε χίλιες λίθρες όποιος θά στυλιούσε στη σάλαχηψί του. Οι δυο μοναχοί προσέπεσαν, χωρίς να δείξουν πως άντελήφθησαν τίποτε. Μά, μόλις προχώρησαν λίγο, ο Τιμπώ είπε με σιγανή φωνή:

—Κουσερ, σύντροφε; Για να πάνε δίως εκεί, έπρεπε να περάσουν απ' την δόδ Σαιν-Μαρτέν. Έφτασαν τη στιγμή που ο μέγας πρεσβότος Νουαρθίλ συνομιλούσε με τό βαρόνο ντε Βίλ και τού έλεγε ότι θά έπαυρνε χίλιες λίθρες όποιος θά στυλιούσε στη σάλαχηψί του. Οι δυο μοναχοί προσέπεσαν, χωρίς να δείξουν πως άντελήφθησαν τίποτε. Μά, μόλις προχώρησαν λίγο, ο Τιμπώ είπε με σιγανή φωνή:

—Κουσερ, σύντροφε; Για να πάνε δίως εκεί, έπρεπε να περάσουν απ' την δόδ Σαιν-Μαρτέν. Έφτασαν τη στιγμή που ο μέγας πρεσβότος Νουαρθίλ συνομιλούσε με τό βαρόνο ντε Βίλ και τού έλεγε ότι θά έπαυρνε χίλιες λίθρες όποιος θά στυλιούσε στη σάλαχηψί του. Οι δυο μοναχοί προσέπεσαν, χωρίς να δείξουν πως άντελήφθησαν τίποτε. Μά, μόλις προχώρησαν λίγο, ο Τιμπώ είπε με σιγανή φωνή:

—Κουσερ, σύντροφε; Για να πάνε δίως εκεί, έπρεπε να περάσουν απ' την δόδ Σαιν-Μαρτέν. Έφτασαν τη στιγμή που ο μέγας πρεσβότος Νουαρθίλ συνομιλούσε με τό βαρόνο ντε Βίλ και τού έλεγε ότι θά έπαυρνε χίλιες λίθρες όποιος θά στυλιούσε στη σάλαχηψί του. Οι δυο μοναχοί προσέπεσαν, χωρίς να δείξουν πως άντελήφθησαν τίποτε. Μά, μόλις προχώρησαν λίγο, ο Τιμπώ είπε με σιγανή φωνή:

—Κουσερ, σύντροφε; Για να πάνε δίως εκεί, έπρεπε να περάσουν απ' την δόδ Σαιν-Μαρτέν. Έφτασαν τη στιγμή που ο μέγας πρεσβότος Νουαρθίλ συνομιλούσε με τό βαρόνο ντε Βίλ και τού έλεγε ότι θά έπαυρνε χίλιες λίθρες όποιος θά στυλιούσε στη σάλαχηψί του. Οι δυο μοναχοί προσέπεσαν, χωρίς να δείξουν πως άντελήφθησαν τίποτε. Μά, μόλις προχώρησαν λίγο, ο Τιμπώ είπε με σιγανή φωνή:

—Κουσερ, σύντροφε; Για να πάνε δίως εκεί, έπρεπε να περάσουν απ' την δόδ Σαιν-Μαρτέν. Έφτασαν τη στιγμή που ο μέγας πρεσβότος Νουαρθίλ συνομιλούσε με τό βαρόνο ντε Βίλ και τού έλεγε ότι θά έπαυρνε χίλιες λίθρες όποιος θά στυλιούσε στη σάλαχηψί του. Οι δυο μοναχοί προσέπεσαν, χωρίς να δείξουν πως άντελήφθησαν τίποτε. Μά, μόλις προχώρησαν λίγο, ο Τιμπώ είπε με σιγανή φωνή:

—Κουσερ, σύντροφε; Για να πάνε δίως εκεί, έπρεπε να περάσουν απ' την δόδ Σαιν-Μαρτέν. Έφτασαν τη στιγμή που ο μέγας πρεσβότος Νουαρθίλ συνομιλούσε με τό βαρόνο ντε Βίλ και τού έλεγε ότι θά έπαυρνε χίλιες λίθρες όποιος θά στυλιούσε στη σάλαχηψί του. Οι δυο μοναχοί προσέπεσαν, χωρίς να δείξουν πως άντελήφθησαν τίποτε. Μά, μόλις προχώρησαν λίγο, ο Τιμπώ είπε με σιγανή φωνή:

—Κουσερ, σύντροφε; Για να πάνε δίως εκεί, έπρεπε να περάσουν απ' την δόδ Σαιν-Μαρτέν. Έφτασαν τη στιγμή που ο μέγας πρεσβότος Νουαρθίλ συνομιλούσε με τό βαρόνο ντε Βίλ και τού έλεγε ότι θά έπαυρνε χίλιες λίθρες όποιος θά στυλιούσε στη σάλαχηψί του. Οι δυο μοναχοί προσέπεσαν, χωρίς να δείξουν πως άντελήφθησαν τίποτε. Μά, μόλις προχώρησαν λίγο, ο Τιμπώ είπε με σιγανή φωνή:

—Κουσερ, σύντροφε; Για να πάνε δίως εκεί, έπρεπε να περάσουν απ' την δόδ Σαιν-Μαρτέν. Έφτασαν τη στιγμή που ο μέγας πρεσβότος Νουαρθίλ συνομιλούσε με τό βαρόνο ντε Βίλ και τού έλεγε ότι θά έπαυρνε χίλιες λίθρες όποιος θά στυλιούσε στη σάλαχηψί του. Οι δυο μοναχοί προσέπεσαν, χωρίς να δείξουν πως άντελήφθησαν τίποτε. Μά, μόλις προχώρησαν λίγο, ο Τιμπώ είπε με σιγανή φωνή:

—Κουσερ, σύντροφε; Για να πάνε δίως εκεί, έπρεπε να περάσουν απ' την δόδ Σαιν-Μαρτέν. Έφτασαν τη στιγμή που ο μέγας πρεσβότος Νουαρθίλ συνομιλούσε με τό βαρόνο ντε Βίλ και τού έλεγε ότι θά έπαυρνε χίλιες λίθρες όποιος θά στυλιούσε στη σάλαχηψί του. Οι δυο μοναχοί προσέπεσαν, χωρίς να δείξουν πως άντελήφθησαν τίποτε. Μά, μόλις προχώρησαν λίγο, ο Τιμπώ είπε με σιγανή φωνή:

ΓΙΑ ΤΗΝ ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ
ΤΗΣ Α. Β. Υ. ΤΗΣ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΗΣ ΑΣΠΑΣΙΑΣ
ΧΗΡΑΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ
που θά δημοσιευθ ή στο «Μπουκέτο» τή Χριστούγεννα, τό «Νταίηλυ Μαίηλ» τού Λονδίνου έπρέσφερε 500 χιλιάδες δραχμών. Η πριγκίπισσα Άσπασία έμωσ ήρνηθη. Αυτό τό γεγονός είνε άρκετόν για να καταλάβετε τό μέγεθος τού θριάμβου τού «Μπουκέτου»

—Χίλιες λίθρες! είπε ο Λουμπέν, με μάτια πουλάιπταν από πλεονεξία!..

τοί πίσω απ' τόν ιππότη.

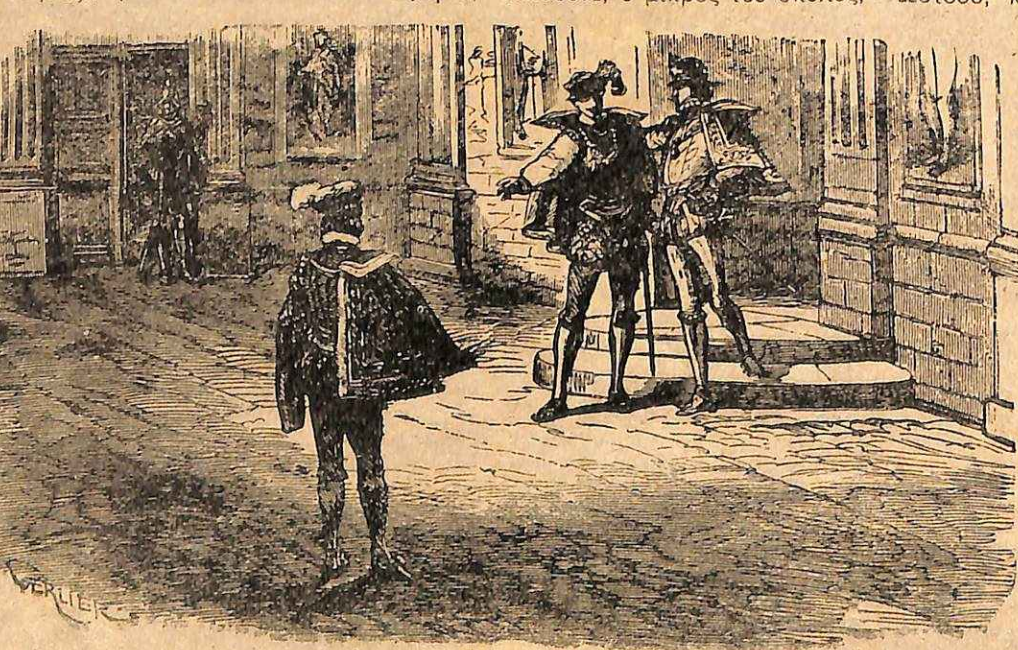
—Χίλιες λίθρες! φώναξε ο Λουμπέν με μάτια πουλάιπταν από πλεονεξία. Είπε σπουδαίο ποσόν αυτό!.. Έτσι θά άγορευτούμε για άρκετούς μήνες!

—Άλλοίμονο! είπε άνασθενάζοντας ο Τιμπώ. Αυτό τό τεράστιο ποσόν δεν θά μπη ποτέ στις τσέπες μας.

—Αλήθεια! Δεν είμαστε έμεις που θά μπόρεσουμε να συλλάβουμε αυτό τόν έξορκισμένο Μοντωμπάν! έπρόσθεσε και ο Λουμπέν.

Κι' οι δυο εξακολούθησαν τό δρόμο τους άνασθενάζοντας.

Μά έξαφνα πρόσεξαν ότι είχαν φτάσει σ' έπικίνδυνα μέρη: σ' άπαγορευμένα γι' αυτούς περιώρη της Μονόφθαλμης Κίσσας. Προνοητικά τότε, βιάστηκαν να στρίψουν άριστερά. Καί βρέθηκαν στην δόδ Άγιου Διονυσίου. Έπειτα δε από μερικές στιγμές σταματούσαν μπρός στο πανδοχείο

Ο μέγας πρεσβότος Νουαρθίλ συνομιλούσε με τόν βαρόνο ντε Βίλ.

της «Μάντιδος».

Μπρός στην πόρτα του πανδοχείου στεκόταν ο Λαντρώ, ο μοναχογιός του πανδοχέως και της γυναίκας του. Θάλεγε κανείς πώς τους περίμενε, γιατί, μόλις τους είδε από μακριά, άρχισε να τους φωνάζει:

—Καλημέρα, αδελφέ Λουμπέν!.. Καλημέρα, αδελφέ Τιμπώ!.. Μπατε, αιδεσιμώτατοι, μπάτε μέσα!.. Έχουμε τα πιο όρεχτικά πράγματα σήμερα... Έμπάτε!

Κι' έτρεξε να τους ανοίξει την πόρτα...

Γοητευμένοι για την υποδοχή αυτή, ο Τιμπώ και ο Λουμπέν τόν ακολουθήσαν, γλύφοντας προκαταβολικά τα χεili τους με τη γλώσσα τους...

—Από δω, αιδεσιμώτατοι! τούς φώναζε ο Λαντρώ. 'Από δω!.. Θά είστε περίφημα σ' αυτή τη γωνιά, προφυλαγμένοι απ' τα ρεύματα του αέρος...

Και ταχτοποιούσε το τραπέζι και ξεσκόνιζε τις καρέκλες με την πετσέτα του.

Τραηγμένος από το θόρυβο, ο πανδοχεύς μαστρο-Γρηγόρης βγήκε από την κουζίνα του. Μά, μόλις αναγνώρισε τούς «σπουδαίους» πελάτες, για τούς οποίους ο γιός του έκανε τόση φασαρία, μόρφασε με δυσσάρκεια και μουρμούρισε:

—'Α! Παληόπαιδο! Έννοια σου και θά σε συγυρίσω σέ λίγο!..

Την ίδια στιγμή παρουσιάστηκε κι' η γυναίκα του πανδοχέως, η μαστρο-Γρηγόρινα. Μά αυτή, έπεικής σαν όλες τις μητέρες, βλέποντας τόν σύζυγο να τά έχη με τ' παιδί τους, τά έβαλε μαζί του, λέγοντάς του:

—Δέν είσαι πατέρας σύ...Δέν έχεις σπλάχνα!..

Βλέποντας την όργη της γυναίκας του, ο μαστρο-Γρηγόρης έκρινε φρόνιμο να αναγυρίσει στην κουζίνα του. Τότε έκείνη, για να τού μπη στη μύτη, πλησίασε τούς δυο μοναχούς, τούς χαμογέλασε με τ'ό πιο γοητευτικό της χαμόγελο, τούς έγκατέστησε μόνη της με κάθε άνεσι κι' άρχισε να τούς άπαριθμεί τ' άναριθμητα έκλεκτά φαγητά που άποτελούσαν τ'ό μενού της ημέρας.

Οί μοναχοί άρχισαν τότε τις παραγγελίες τους:

—Κυρά - Γρηγόρινα, είσαι μία άξια και άγια γυναίκα... Για να μ'ας άνοιξη λοιπόν λίγο ή όρεξι, θά μ'ας φέρης μία ό-μελέττα με λαρδι καλοψημμένα... είπε ο Τιμπώ...

—Και δυο πατέ με μπεκάτσες!.. έπρόσθεσε ο Λουμπέν. 'Αλήθεια! Τι χαριτωμένο παιδάκι που έχετε... Είστε μία ευτυχισμένη μητέρα!..

—'Η εύλογία τού ούρανού σέ σ'ας!.. Θά μ'ας φέρετε κι' ένα κοτόπουλο απ' αυτά που πνέεται τώρα και που ή ευωδιά τους μ'ας τρύπησε τη μύτη...

—Και κανένα δυο μπιφτέκια μαπαμένα και τέσσερες μπιτόλιες απ' τ'ό πιο καλό κρασί σ'ας... 'Ο Θεός να δίνη πάντα

εύτυχία κι' ύγεια σέ σ'ας και στην άγια σας οικογένεια, λαμπρή μου κυρία...

Σέ λίγο, όταν όλ' αυτά τά έκλεκτά εδέσματα, βρέθηκαν ότ'ό τραπέζι τους, οι μοναχοί άρχισαν να τρώνε σαν τέσσερες και να πίνουν σαν όχτώ, χωρίς κανένα συγκρατημό. Τους σεβόριζε με μία συγκινητική φροντίδα ο νεαρός Λαντρώ, ό όποιος, παρ' όλο τ'ό μισοκακόμοιρο ύφος του, τούς έριχνε κάθε τόσο κάτι ματιές που δέν προανήγγελαν τίποτε καλό γι' αυτούς...

Έπειδή όλα τά πράγματα έχουν ένα τέλος, έτσι και τ'ό λαμπρό γεύμα τών δυο μοναχών τελείωσε κάποτε. Φουσκωμένοι ως τ'ό λαρδύγι ο Τιμπώ

—Τί σημαίνει αυτό; μουρμούρισε ο Τιμπώ εξαφνιασμένος.

—Είμαστε τόσο μεθυσμένοι, ώστε να μη μπορούμε να σηκωθούμε απ' αυτά τά καταραμένα καθίσματα; ξαναρωτήθηκε ο Λουμπέν ανήσυχος.

—Εξαφνα τότε ο Λαντρώ έέσπασε σ' ένα άσυγκράτητο γέλιο. 'Αρχισε να στριφογυρίζη, να βαστάη την κοιλιά του και να φωνάζει:

—'Ω!.. 'Ω!.. Θαύμα!.. Οί αιδεσιμώτατοι δέν μπορούν να σηκώσουν τά σεβάσματα ν'ότα τους άπ' τά καθίσματά τους!..

—'Ωστόσο, έκαναν οι μοναχοί, τρομαγμένοι από τά γέλια τού παιδιού, δέν είμαστε μεθυσμένοι!..

'Η 'Αλκινόη συνόδευσε την μητέρα της...

και ο Λουμπέν, αναγκάστηκαν να πάνουν να τρώνε, έπειδή δέν υπήρχε πειά μέσα τους θέσι για να χωρέση κι' άλλα φαγητά. Μολοντί όμως είχαν πιη τόν περιδρομο, διατηρούσαν ακόμα άρκετη διαύγεια πνεύματος, για να καταλάβουν ότι ή κρίσιμη στιγμή, ή στιγμή τού λογαριασμού, είχε φτάσει... Κι' έριχναν ανήσυχες ματιές προς την πόρτα...

Ο Λαντρώ, καθισμένος σ'ό τραπέζι που ήταν π'ό κοντά τους, δέν τούς άφηνε πειά απ' τά μάτια του, τά όποια πετούσαν διαρκώς περισσότερες σπιθές.

Τέλος, ο Λουμπέν και ο Τιμπώ σηκώθηκαν. 'Η μάλλον προσπάθησαν να σηκωθούν, χωρίς να τ'ό κατορθώσουν.

Και, καταβάλλοντας μία ά-πελπισμένη προσπάθεια, έπειχείρησαν ακόμα μία φορά να σηκωθούν όρθιοι. Αυτή τη φορά, τ'ό κατορθώσαν... Μά τά καθίσματά τους έμειναν κολλημένα πίσω τους...

Ο Λαντρώ κόντε'ε πειά να σκάση από τά γέλια. Και τά ουρλιάσματά του είχαν φτάσει σ'ή διαπασών.

Ο Τιμπώ και ο Λουμπέν, κυριολεκτικώς ξετρελλαμένοι τώρα, φανταζόμενοι ότι συνέβαινε κάτι τερατώδες και διαβολικό, άρχισαν να ουρλιάζουν και κείνοι:

—Μανιέ!.. Συνεργεία τού Σατανά!..

Και, κυριευμένοι από παινικό, προσπάθησαν να φύγουν, ξεφωνίζοντας ξετρελλαμένοι.

Ένωμεταξύ, ο μαστρο-Γρηγόρης, ή γυναίκα του, τά γκαρονόνα, ή όπηρετρίες και μερικοί πελάτες, είχαν τρέξει και παρακολουθούσαν τ'ό θέαμα, σκασμένοι σ'ά γέλια.

Ο μαστρο-Γρηγόρης ωστόσο δέν δυσκολεύτηκε να καταλάβη ότι ό γιός του είχε σκαρώσει κάποιο άσχημο παιγνίδι σ'ούς καλογέρους και μουγκρίσε:

—Καταραμένο παιδί, θά καταλήξη στην κρεμάλα... έκτός αν πεθάνη από τά χέρια μου...

Και ώρμησε προς τ'ό Λαντρώ, για να τόν συγυρίση όπως τού άξιζε. Μά έκείνος, που ήξερε τί τόν περίμενε αν τόν έπιανε ο πατέρας του, φυλάχτηκε. Ξεφωνίζοντας σαν γάτος, ώρμησε προς την πόρτα και πήδηξε σ'ό δρόμο, όπου άρχισε να χορεύη...

Ένωμεταξύ, ή κυρά-Γρηγόρινα είχε τρέξει κοντά σ'ούς δυστυχισμένους μοναχούς άναστενάζοντας:

—Καταραμένο παιδί!.. 'Ακούς εκεί να σκαρώση ένα τέτοιο παιγνίδι σέ δυο άγιους ανθρώπους!..

Και προσπαθούσε να τούς ξεκολλήση από τά καθίσματά τους...

Μά ο Λαντρώ τά είχε άλειψει με τόσο άφθονο τσιρίσι, ώστε κάθε προσπάθειά της πήγαινε χαμένη. Αυτ'ό καινούργιο τους πάθημα, που τούς συνέβαινε έπειτ' από τόσα και τόσα που είχαν πάθει τη γρουσουζίκη έκείνη ήμέρα, εκμηδένισε τόσο τούς φτωχούς μοναχούς, ώστε είχαν βυθιστή τώρα στην μεγαλείτερη άποθλάκωσι.

—'Αλλοίμονο! τραύλισε ο Τιμπώ. Θά έχουμε λοιπόν σ' όλη μας τη ζωή αυτά τά καταραμένα καθίσματα κρεμασμένα πίσω μας.

—Θά γίνουμε περίγελο όλου τού κόσμου!.. θρήνησε ο Λουμπέν. Δέν μπορούμε να βγούμε πειά έξω...

Και μέσ' στην άπελπισία τους, τραβούσαν με τη χούφτα τους τις τρίχες της γενειάδας τους, κλαίγοντας συγχρόνως σαν βώδια.

Ευτυχώς γι' αυτούς, ή άξια κυρά-Γρηγόρινα δέν είχε χάσει καθόλου τ'ό μυαλό της. Και κατέφυγε σ' ένα ήρωικό μέσον. Πήρε ένα ψαλλίδι και έκοψε τά ράσα τών μοναχών γύρω απ' τά καθίσματα. 'Επειτ' από ένα παληό της φόρεμα, έκοψε ένα μεγάλο κομμάτι και μπάλωσε όπως-όπως τά ράσα, επανορθώνοντας κάπως την καταστροφή.

Δυστυχώς, έπάνω σ'ή βιασύνη της, δέν πρόσεξε ότι τά κομμάτια, με τά όποια είχε μπαλλώσει τά ράσα, ήταν κατακόκκινα. Ο Τιμπώ κι' ο Λουμπέν έξ άλλου ήταν πολύ ταραγμένοι, και δέν πρόσεξαν αυτή την τόσο χτυπητή διαφορά τών χρωμάτων.

Έτσι, όταν σέ λίγο βγήκαν έξω, τά εξαφνιασμένα μάτια τών διαβατών, έθλεπαν πίσω τους μία πελωρία πανσέληνο.

Στ'ό δρόμο, οι δυο μοναχοί συνήλθαν κάπως από την ταραχή τους. ('Ακολουθεί)

ΕΝΑΣ ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΘΡΙΑΜΒΟΣ

Στ'ό Προσεχές Χριστουγεννιάτικο—Πανηγυρικό

„ΜΠΟΥΚΕΤΟ“

—'Αρχίζει ή γνησία, ή αύθεντική, ή άπολύτως άληθής—

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΗΣ ΑΣΠΑΣΙΑΣ ΣΥΖΥΓΟΥ ΤΟΥ ΑΛΗΣΜΟΝΗΤΟΥ ΚΑΙ ΠΟΛΥΚΛΑΥΣΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

Επί τη βάσει άκριβεστάτων στοιχείων, συνεντεύξεων, έπιστολών, χειρογράφων, έκμυστηρεύσεων και έπισήμων ανακοινώσεων. Με ΑΥΤΟΓΡΑΦΑ της πριγκηπίσσης ΑΣΠΑΣΙΑΣ, ευγενώς παραχωρηθέντα σ'ό «Μπουκέτο», με πλουσίαν συλλογήν σπανίων και άγνωστων φωτογραφιών τού τόσο σκληρώς δοκιμασθέντος βασιλικού ζεύγους, κλπ. κλπ.

ΙΔΟΥ ΜΕΡΙΚΑ ΑΠΟ ΤΑ ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΤΗΣ ΒΙΟΓΡΑΦΙΑΣ ΤΗΣ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΗΣ ΑΣΠΑΣΙΑΣ

Τά παιδικά χρόνια της 'Ασπασίας Μάνου και τού πρίγκηπος 'Αλεξάνδρου.—Τά παιγνίδια τους σ'ό Βασιλικό Κήπο.—'Η πρώτη συμπάθεια.—'Η έκδρομές τους.—'Η γλυκειά καρδιά της πριγκηπίσσης 'Ελένης, νυν Βασιλίσσης της Ρουμανίας.—Τ'ό ειδύλλιον 'Ασπασίας - 'Αλεξάνδρου.—'Η πρώτη εξομολόγησις τού 'Αλεξάνδρου.—'Ο πόλεμος τού 1912—13.—'Ο 'Αλέξανδρος σ'ό λιον 'Ασπασίας.—'Η πρώτη εξομολόγησις τού 'Αλεξάνδρου.—'Η καλωσύνη της βασιλίσσης μέτωπο.—'Ο άπεχωρισμός.—Τί είπε ο 'Αλέξανδρος μιά ευγενική 'Ελληνίδα κόρη.—'Η τραγωδία τού έμφυλίου σπαργαμού.—'Η Σοφίας.—'Απροτιμώ να νυμφευθ'ή ο 'Αλέξανδρος μιά ευγενική 'Ελληνίδα κόρη.—'Η τραγωδία τού έμφυλίου σπαργαμού.—'Η είσαι βασιλεύς!... — Βασιλικά δάκρυα... — Πώς έγινε ο γάμος τού βασιλέως 'Αλεξάνδρου με την 'Ασπασίαν.—Οί άξιωματικοί της 'Αμύνης εξανίστανται.—'Ενα ταξίδι σ'ό Παρίσι.—'Ημέρες ευτυχίας και έρωτος.—Στ'ό Τατόι.—Πώς άκριβώς συνέβη τ'ό μοιραίο δυστύχημα σ'όν 'Αλεξάνδρο.—'Η άκριβής εξιστόρησις του.—Στ'ό κρεβάτι τού πόνου.—'Η τελευταίες ήμέρες τού 'Αλεξάνδρου.—Τ'ό ενδιαφέρον του για τ'ό μέλλον της σύζυγου του.—'Ονειρα και θλιβερά προμηνύματα.—Τ'ό όραμα τού βασιλέως Γεωργίου Α', κλπ. κλπ.

Φροντίστε να προμηθευθήτε

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ „ΜΠΟΥΚΕΤΟ“

Μολονότι θά τυπωθ'ή εις 100 χιλιάδες τεύχη, ή ζήτησις θά είνε τόσο μεγάλη, ώστε θά γίνη, άνάρπαστον!..

Είμαι γυναικείον τον εργαζομενον
την γυναικείον τον εργαζομενον
υπό την αιδή άγνοήν του σ'ότατον
ο τον Αθηνά με το Αθηνά
Αθηνά 22. 11. 33

Αποχαιρετιστήριο προς τόν 'Ελληνικόν Λαόν αυτόγραφον της Πριγκηπίσσης 'Ασπασίας, ευγενώς παραχωρηθέν σ'ό «Μπουκέτο», όλίγας ήμέρας πριν αναχωρήσει διά την Βενετίαν.

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Ο περίφημος από την ιστορία 'Ιταλός τυχοδιώκτης Κοναίνο Κοναίνο, ο οποίος κατώρθωσε να γίνη πρωθυπουργός της Γαλλίας, είνε τρελλά ερωτευμένος με την Γκιζέλλα, την κόρη του θαλασίου έμπορου του δουκός του 'Αγκουλέμ, ο οποίος συνωμοτεί γιά ν' ανατρέψη απ' το θρόνο τον νεαρό Βασιλέα Λουδοβίκο 13ο και ν' ανακηρύξη αυτός βασιλεύς. Στά σχέδιά του αυτά τον βοηθεί εξαιρετικά κι' η κόρη του, την οποία σκοπεύει να παντρήσει με τον μαρκήσιο Σέν-Μάρς, θέλοντας έτσι να εξασφαλίση την υποστήριξή του. 'Η Γκιζέλλα δίνει τη συγκατάθεσή της σ' αυτό το γάμο, γιά νά μή δυσχεραίνη τον άναστημένο της πατέρα, μά βαθεΐα μέσ' στην καρδιά της λατρεύει τον ήρωικό Ιππότη Καπεσταν, ο οποίος την αγαπά κι' αυτός. 'Ο Καπεσταν, τύπος οτοχού, αλλά γενναίου επαναστάτου υπαξιού, έπειτα από πολλά κατορθώματα, σάζει τέλος από βέβαιο θάνατο και τον βασιλέα Λουδοβίκο 13ο. Μά επειδή ο Καπεσταν άρνείται να χτυπήση το θανάσιμο έγχρο το βασιλέως δούκα του 'Αγκουλέμ, ο Λουδοβίκος 13ος θυμώνει και τον άφηνει στην τύχη του. Τότε ο Καπεσταν γυρίζει χωρίς πενήντα στο πανδοχείο του. 'Εκεί ο πιστός του υπηρέτης του δίνει ένα σκούδο και του λέει να πάη νά τ'ο παίξη σέ κάποιο χαρτοπαλαιο, γιά νά τ'ο πολλαπλασιάση κερδίζοντας. Πράγματι ο Καπεσταν κερδίζει, αλλά συναντά σέ χαρτοπαλαιο και τον μπράβο του Κοναίνο Μπαζόργκ, ο οποίος τον προκαλεί σέ μονομαχία. 'Ο Καπεσταν ηγαίνει στο μέρος της μονομαχίας, αλλά εκεί τον ενεδρεύουν όλοι οι υπάδελφοι του Κοναίνο. Κατορθώνει ωστόσο και σάβεται. 'Εντωμεταξύ ο υπηρέτης Κογκολέν έχει κάνει διάφορες σπουδαίες άποκαλύψεις, χάρις σέ μία τυχαία συνάντησή του με τον υπηρέτη του μαρκησίου Σέν-Μάρς.

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

—Τίποτα, τίποτα, κύριε Λαντέρν! Ήταν μία φωνή που βγήκε μέσ' απ' την καρδιά μου! 'Η καρδιά μου, έτσι ξεθυμαίνει, πού και πο! Μόλις δείπνησα, αγαπητέ μου κύριε Λαντέρν... 'Αλλά, γιά την τιμή νά ξαναγίνω, πάλι, μουσική φήρης σας, μπορώ νά φάω κι' άλλη μία φορά!

—'Εγώ, είπε ο Λαντέρν, κάποια βραδεία, έφαγα τρεις φορές, στή σειρά. Θά σάς πω την ιστορία αυτή στο τραπέζι...

—Διάβολε! Μά κάνετε να λιγώνουμαι!... 'Αλλά, άν επιτρέψετε, πού σκοπεύετε νά πάμε γιά φαί; Σ' το σπίτι του κυρίου μαρκησίου;...

—'Οχι! είπε ο Λαντέρν. 'Απόψε, έχω κάποια ειδική ύπηρεσία, και γι' αυτό το λόγο, δειπνώ τόσο άργά, πράγμα άντίθετο πρός τις συνήθειές μου... Δέν ξέρω άν μου μιιάξετε σ' αυτό, αλλά μ' άρέσει ή τάξι στο φαί...

—'Εμένα μου τ'ο λέτε; Κι' έχω, τ'ο ίδιο, φοβάω γιά την τάξι! Αυτή, όμως, μου κάνει άπιστίες! Λοιπόν, θά φάμε σέ κανένα καπηλειό; ρώτησε ο Κογκολέν, λίγο ανήσυχος. 'Αλλά τ'ο καπηλειό έχουνε κλείσει...

—Ναί, είπε ο Λαντέρν, αλλά τ'ο καπηλειό πού πρόκειται νά πάμε, θ' άνοίξη γιά χατήρι μου... Κύριε Κογκολέν, θά φάμε στή «Χρυσή» την «'Αγριόπαπια», ξέρετε, στην όδο των Ριγωτών...

—'Ο Κογκολέν τινάχτηκε. —'Ω! σκέφθηκε. Μήπως θά έχουμε, τάχα, συνέχεια της περιπετειάς μου, εκείνης της βραδείας, με τον κύριο Λαφφειάς; —Στην όδο των Ριγωτών; ρώτησε, πάλι, δυνατά. Πέφτει μακριά, από δώ-πέρα; Δέν καλο-ξέρω τ'ο Παρίσι, βλέπετε...

—'Α, έχω τ'ο ξέρω μία χαρά. 'Εχω ένα μήνα, πού βρίσκομαι έδώ-πέρα. Γιατί, άνάμεσα σέ πενήντα άλλους υπηρέτες, έμένα διάλεξε ο γέρος ο μαρκήσιος, γιά νά συνοδέψω τ'ο παιδί του, τον άφεντικό μου, στο Παρίσι... 'Αλλά νά πού φτάσαμε στο μέρος!

Κι' αληθινά, λίγα λεπτά άργότερα, ο Λαντέρν χτυπούσε στην πόρτα της «Χρυσής 'Αγριόπαπιας», και, σύμφωνα με την ύπόσχεσή σας, ξέ-ρουν νά φάνε και νά πιούνε! 'Εγώ θά γύρευα τυρί, και κρασάκι σκέτο... 'Α, κύριε ντέ Λαντέρν, ποτέ δέν θά τολμούσα νά γυρίσω πράγμα-τά τόσο δια-λεχτά, καθώς αυτά πού έ-πατε, προωρι-σμένα μονάχα γιά τ'ο παλά-τια...

—Και θά πιούμε, και θά φά-με, της είπε ο Λαντέρν, γιάτι πεινώ και δι-ψώ! Τ'ο ίδιο κι' ο κύριος!...

—'Ο Κογκολέν τέντωσε τ'ο μάτι του και τ'ο αυτί του. Κι' ένδ άναρωτιώταν, τί καινούργια πράγματα θά μάθαινε, άπόψε, εκεί-μέσα, δέν έ-παυε, ωστόσο, να θυμάται, πώς είχε πάει, πρδ παντός, νά φάη...

—'Αλήθεια, τί θά φάμε; ρώ-τησε ο Λαντέρν, ο οποίος είχε καθήσει, τώρα, άντικρύ του. Πώς σάς φαίνονται εκείνα τ'ο κρύα κοτόπουλα, πού βρίσκον-ται άραδιασμένα εκεί πάνω; Κυ-ρά-Λεονάρδα! (Καλά! σκέφθη-κε ο Κογκολέν. Είνε, ως φαίνε-ται, πολύ γνωστός, έδώ!) Δό-στε μας ένα κοτόπουλο, με δυο γερές μπουκάλες απ' τ'ο δια-ε-

χότερο κρασί σας τού Συρέν... Αυτό, θαρρώ, πώς είνε προτι-μότερο!

—'Α, κύριε ντέ Λαντέρν! εί-πε ο Κογκολέν. (Κι' ο Λαν-τέρν σήκωσε, τότε, τ'ο γουρλωμένο μά-τι του, στή ν-ξεν-ο-δόχισσα, σάν νά ή-θελε νά της έπιθε-σαιώση πώς αὐτός ήταν πού άποκαλοῦ-σαν έτσι). 'Απ' αυτό φαί-νεται τ'ο άριστοκρατικά σας γούστα. Τ'ο κρύο κοτόπουλο, κι' ή δυο μπουκάλες τού κρασιού απ' τ'ο Συρέν! Διάβολε!

—Κυρά-Λεονάρδα! Έκανε πάλι ο Λαντέρν, όλο καμάρι. Βάλ-τε άκόμα, μαζί με τ'ο κοτόπου-λο, και κάνα-δυο φέτες χοιρο-κήσιος, γιά νά συνοδέψω τ'ο παιδί του, τον άφεντικό μου, στο Παρίσι... 'Αλλά νά πού φτάσαμε στο μέρος!

—Χοιρομέ-ρι και κρασί απ' τ'ο Μα-κόν! φώναξε ο Κογκολέν. Διάβολε! Μό-νο άνθρωποι, σάν την άφεν-τιά σας, ξέ-ρουν νά φάνε και νά πιούνε! 'Εγώ θά γύρευα τυρί, και κρασάκι σκέτο... 'Α, κύριε ντέ Λαντέρν, ποτέ δέν θά τολμού-σα νά γυρί-σω πράγμα-τά τόσο δια-λεχτά, καθώς αυτά πού έ-πατε, προωρι-σμένα μονάχα γιά τ'ο παλά-τια...

—Διαλεχτά! ψιθύρισε ο Λαν-τέρν. Μπα, δέ βαρύνετε! πρδ-σθεσε με μετριοφροσύνη. 'Ετσι είψαστε, έμεΐς! Κυρά-Λεονάρ-δα! φώναξε πάλι ρίχνοντας στον Κογκολέν, ένα βλέμμα θριαμβευτικό, με τ'ο φανερό σκοπό νά τον καταπλήξη έντε-λως, και νά τον γεμίση θου-μασμό. Θά μάς δώσετε, άκό-μα, λίγο από κείνο τ'ο παστι-σο, πού βλέπω στο μπουφέ- σας. Θά προσθέσετε, άκόμα, δυο ριζόγαλα, κι' άντι τού μαύρου κρασιού, πού είνε λί-γο πρόστυχο, θά μάς δώσετε τέσσερες μπουκάλες απ' τ'ο

γνησιώτερο κρασί σας τού 'Ανζού...

—'Επειτ' από μιάν ώρα, ο Κογκολέν κόντευε νά πιστέψη πώς ο Λαντέρν, ίσως ήταν δούξ, κάποιος δούξ μεταμφιε-σμένος! 'Εκείνη τη στιγμή, έ-ξη μπουκάλες άδειες, άπάνω στο τραπέζι, μαρτυρούσαν την πολυτέλειά του! Κι' έξ-άλλου, ήταν τόσο μεθυσμένος, γιάτι άδειαζε μόνος του όλό-κληρες κούπες κρασί, ώστε έ-κανε στον Κογκολέν προτά-σεις, νά τον προσλάβη, τάχα υπηρέτη του! Αυτός, όμως, πού ήτανε τώρα χορτάτος, και θά μπορούσε ν' άφηρήση τη νηστεία τριών, και παραπάνω, ήμερών (είχε στομάχι μηρυ-καστικού, πού συμμορφών-ταν στήν περίστασι), άπέκρουσε τις σχετικές προτάσεις, κι' άρ-χιε να τον λήν Λαντέρν, άπλά και σκέτα...

Κι' ο Λαντέρν, γκρεμισμέ-νος απ' τ'ο ύψη τού εφήμερου του μεγαλείου, έτοιμαζόταν νά ρωτήση την αίτια της ε-αφνικής εκείνης οικειότητας, της έλλειψης αυτής τού σεβα-σμού—όταν άνοιξε τ'ο καπη-λειού ή πόρτα, και μπήκε μέ-σα κάποιος άλλος, πού, κι' έ-κείνος, φαινόταν από τ'ο έξω-τερικό του, σάν υπηρέτης άρ-χοντόσπιτου.

—Καλησπέρα, Μπουργκόν, καλησπέρα! τραύισε ο Λαν-τέρν.

Τ'ο νέο αὐτό πρόσωπο, χωρίς νά δώση προσοχή στον Κογκο-λέν, πού θά τον πήρε, σίγουρα, γιά κανέναν υπηρέτη τού Σέν-Μάρς, πλησίασε τ'ο Λαντέρν, και τ'ο είπε:

—Νά της τού κυρίου μαρκη-σίου ότι θά γίνη αύριο, στις πέντε τ'ο απόγευμα! Νά και τ'ο κλειδί της μικρής πορτού-λας, πού ή έκλαμπρότης του δούξ τού στέλνει...

Κι' άφού τού έδωσε ένα φά-κελλο, μέσα στον όποιο υπήρ-χε ένα χαρτί, έπειτα έφυγε σάν άστραπή, όπως είχε μπή, ένδ ο Λαντέρν, μ' όλο του τ'ο μεθύσι, έβασε προσεχτικά τ'ο κλειδί στήν τσέπη του. 'Ο Μπουργκόν είχε μιλήσει αιγα-νά, όμως ο Κογκολέν είχε ά-κούσει.

—Τί θά γίνη αύριο, στις πέν-τε; Και τί νόημα έχει τ'ο κλει-δί; ψιθύρισε. Κι' έπειτα είπε δυνατά: Κύριε ντέ Λαντέρν!

—Τί τρέχει, φίλε μου; Έκανε ο Λαντέρν, πού, ακούγοντας τον τίτλο του ξανά, σκούπισε τ'ο μάτι του, πού έκλαιγαν απ' τ'ο κρασί και απ' την ίκα-νοποίησι...

—Κύριε ντέ Λαντέρν, είνε πολύ άργά! 'Αν μου τ'ο έπι-τρέψετε, θά σάς συνοδεύσω ως τ'ο σπίτι σας, προσφέροντάς σας τ'ο μπράτσο μου, γιάτι δέν πρέπει, άνθρωπος σάν και σάς, νά περπατάη μοναχός, στους δρόμους, τέτοιαν ώρα...

—'Εχεις δίκιο, φίλε μου! τραύισε ο Λαντέρν, και ση-κώθηκε, τρεκλίζοντας, απ' τ'ο κάθισμά του. Κι' έξ άλλου, ή άποστολή μου έληξε. 'Ελα, Κογκολέν! 'Αντίο, κυρά-Λεο-νάρδα!...

—Χαίρετε, ώσπου νά σάς ε-ναδω, κύριε ντέ Λαντέρν! Έκα-νε ή ενοδόχισσα, πού παρα-κολουθούσε με χαμόγελο τ'α φερόματα τού Κογκολέν, κι' έκανε μιάν αλαφρυάν ύπό-κλιση.

—'Ο Κογκολέν γούρλωσε τ'α μάτια, και θαύμασε την έτοι-μότητά της. 'Ο Λαντέρν στάθη-κε λίγο, με πολλή μεγαλοπρέ-πεια, κι' έπειτα κατευθύνθηκε στην πόρτα, με την άφρονη έ-κείνην άκαμψία, την υπερβολι-κή, τού μεθυσμένου, πού νοι-ώθει ότι δέν τού επιτρέπεται τ'ο τρέκλισμα...

—'Ωστε λοιπόν, είπε ο Κο-γκολέν, μόλις βρέθηκαν στο δρόμο μοναχοί,—ώστε λοιπόν, είχανε αναλάβει μία σοβαρή άποστολή, άπόψε; Δέν άπορώ γι' αυτό, γιάτι είσαστε σπου-δαίος διπλωμάτης... Και γι' αυτό, ακριβώς, σάς έμπιστε-υθηκαν νά ήγείτε τού κυρίου μαρκησίου, ότι κάτι πρόκειται νά γίνη κατά τις πέντε, αύριο τ'ο βράδυ...

—Ακριβώς, στις πέντε, έτσι δέν μάς είπε ο Μπουργκόν; Και πιστεύω, αύριο, να υπο-γραφή και τ'ο συμβόλαιο...

—Διάβολε! σκέφθηκε ο Κο-γκολέν. Θά υπογραφη, λοι-πόν, συμβόλαιο;...

—'Ο Λαντέρν σταμάτησε, κι' αυτό, έπειδή ή λέξις έθγαί-ναν με κόπο απ' τ'α χείλη του. 'Ο Κογκολέν, ωστόσο, τέντωσε τ'ο αυτί του, και καιροφύλα-κτούσε τί θά πη...

—Διάβολε! είπε. 'Αν υπο-γράψουν τ'ο συμβόλαιο πού λέ-τε, τότε ο γάμος δέν θ' άργή-ση, φυσικά;...

—Δέν θ' άργήση; είπε ο Λαντέρν, σαρκαστικά. 'Α! Ά! Δες τ'α σπίτια πώς χορεύουν! Δες τ'ο χορεύουν γιά τ'ο γάμο! εί-πε ο Κογκολέν.

—Δέν θ' άργήση, είπες; ε-α-νάνε ο Λαντέρν, ξεαναγυρίζον-τας μ' έπιμονή στή σκέψή του, όπως κάνουν όλ' οι μεθυσμέ-νοι. Φαίνεται πως δέν είσαι δι-πλωμάτης! Στις πέντε, τ'ο συμ-βόλαιο! Στις έξη, θά εulογη-θούν τ'ο στέφανα... Αυτ'ο είν' ό-λο!...

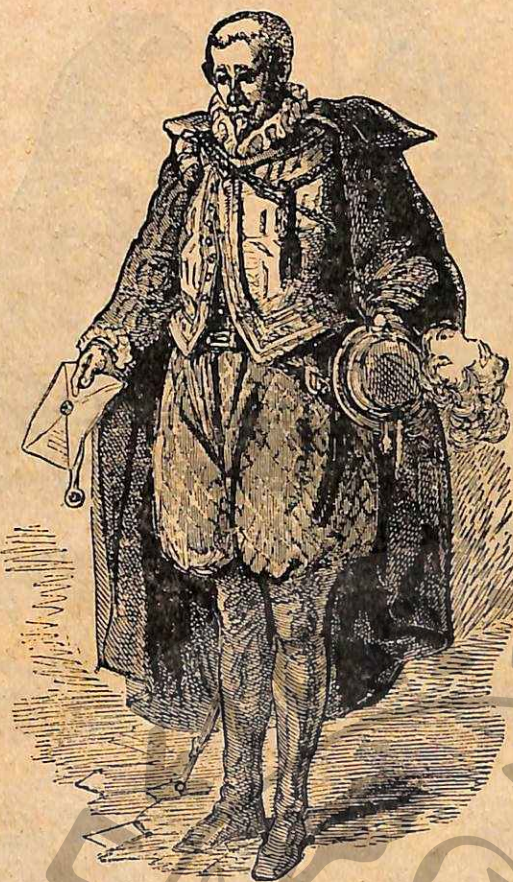
—Αὐτ'ο είν' όλο, βέβαια! εί-πε ο Κογκολέν. Αυτ'ο θά πη νά είσαι διπλωμάτης! Και θά πα-ρευρεθήτε στο γάμο, φυσικά, ρευρεθήτε στο γάμο, φυσικά, ρευρεθήτε στο γάμο; 'Ο γαμ-κύριε ντέ Λαντέρν; 'Ο γαμ-κύριε, δέν είνε δυνατόν νά πα-ντρώσω τέτοιο πράγμα! Θά μου ξεριζώσω τ'η γλώσσα, στή στιγμή...

—Κογκολέν! βόγγηξε ο Λαν-τέρν. Μη μ' αφήνεις μονάχο... μη μ' αφήνεις!...

—'Οχι, όχι! Έκανε ο Κογκο-λέν, και βοήθησε τον άμφιγύ-ανά του, νά σηκωθή μέσ' από τις λάσπες, είτε γιάτι έλπιζε κάτι, άκόμα, νά τού ξεκολλή-ση, είτε από άπλην ευγνωμο-σύνη, γιά τ'ο άραιο τραπέζι πού τον φιλεψε. Νά, έτσι! Πιαστήτε απ' τον ώμο μου, γερά! Και τώρα, δρόμο! 'Αλ-λά μία και με καλέσατε στο γλέντι, δέν μου είπατε και πού πρέπει νά ρθω...

—Μωρέ! είπε ο Λαντέρν, σκάζοντας στα γέλια. Και δέν μπαίνουνε άμέσως, από τώ-ρα; Θάμιασε, μία και καλή, από τ' άπόψε κιόλας, γιά τ'ο γλέντι...

—Νά μπούμε, αλλά πού;... —Νά, έκει μέσα! είπε ο Λαντέρν, πού, ύστερ' από με-ρικές άνώφελες άπόπειρες, τ'α

Το έδωσε έναν φάκελλο, μέσα στον όποιο υπήρχε ένα κλειδί...

λέν. Αύριο! Μπροστά σ' όλο τον κόσμο... 'Η κοπέλλα θάνα-ώμορφη, πιστεύω, δέν είν' έ-τσι;...

—Δέν τ'ο ξέρω! Ποτέ μου δέν την έχω ιδή τη δεσποινίδα ν' 'Αγκουλέμ, δέν την αντί-κρυσά ποτέ μου, ως τώρα... 'Ο Κογκολέν, πού ήτανε σκυμμένος, γιά ν' άποσπάση, κομματάκια-κομματάκια, όλο εκείνο τ'ο σπουδαίο μυστικό, πετάχτηκε όλόρθος, σάν τινά-χτες από έλατήριο... 'Εσκυψε τ'ο κεφάλι, και ψιθύρισε:

—Κακόμοιρε Ιππότη Καπε-σταν! Πιό καλά θάταν, νά μην είχα μάθει τίποτα! Δέν είμαι δά τόσο τρελλός, νά τού φανε-ρώσω τέτοιο πράγμα! Θά μου ξεριζώσω τ'η γλώσσα, στή στιγμή...

—Κογκολέν! βόγγηξε ο Λαν-τέρν. Μη μ' αφήνεις μονάχο... μη μ' αφήνεις!...

—'Οχι, όχι! Έκανε ο Κογκο-λέν, και βοήθησε τον άμφιγύ-ανά του, νά σηκωθή μέσ' από τις λάσπες, είτε γιάτι έλπιζε κάτι, άκόμα, νά τού ξεκολλή-ση, είτε από άπλην ευγνωμο-σύνη, γιά τ'ο άραιο τραπέζι πού τον φιλεψε. Νά, έτσι! Πιαστήτε απ' τον ώμο μου, γερά! Και τώρα, δρόμο! 'Αλ-λά μία και με καλέσατε στο γλέντι, δέν μου είπατε και πού πρέπει νά ρθω...

—Μωρέ! είπε ο Λαντέρν, σκάζοντας στα γέλια. Και δέν μπαίνουνε άμέσως, από τώ-ρα; Θάμιασε, μία και καλή, από τ' άπόψε κιόλας, γιά τ'ο γλέντι...

—Νά μπούμε, αλλά πού;... —Νά, έκει μέσα! είπε ο Λαντέρν, πού, ύστερ' από με-ρικές άνώφελες άπόπειρες, τ'α

σε τόσο καλά, ώστε, σέ λίγο, τ'ο κλειδί πέρασε στήν τσέπη της δικής του, δίχως ο Λαντέρν νά πάρη μυρουδιά... —Φαίνεται πως τ'ο κλειδί θά χάθηκε! είπε, τότε, ο Κογκο-λέν. Κι' έξ άλλου, πού καλά γιά σάς, θάνα! να πάτε σπίτι σας... 'Ακούστε πού σάς λέω! Θάσαστε πού κεφάτος, αύριο, γιά τ'ο μεγάλο γλέντι... 'Εμ-πρός, έλάτε! Πού κάθεται τ' άφεντικό σας;...

—'Οδός 'Αγίου 'Αντανίου! τραύισε ο Λαντέρν, κι' άφέθη-κε στή διάθεση τού Κογκολέν, πού τον πήρε, πάλι, απ' τ'ο χέ-ρι, και τον τράβηξε στο δρό-μο.

Σέ λίγο έφτασαν στο μέρος πού υπέδειξε, και πού βρισκό-ταν σέ δυο λεπτών άπόστασι, απ' την όδο Ριγωτών. 'Ο Κο-γκολέν έσπρωξε μία χαμηλή αulόπορτα, και την άνοιξε. 'Ο Λαντέρν, όμως, έννοούσε, σών-νει και καλά, νά τον σφίξη μέσ' στήν άγκαλιά του...

—Αύριο, λοιπόν, όπως τ'α εί-παμε... Δέν θά με γελάσης, χρυσά μου Κογκολέν!...

—Ναί! Αύριο... ή έλλοτε! Δέν ξέρω... έξαρτάται!... Καί την στιγμή πού ο Λαν-τέρν έτοιμαζόταν, με τ'η μεγα-λοπρεπή περπατησιά του, νά δρασκειλίση τ'ο κατώφλι, ο Κο-γκολέν τον βάσταξε από τ'ο χέρι:

—Θέλετε, τώρα, νά σάς πω και κάτι πού ν' άξίζει;...

—Μίλα, μίλα ελεύθερα, μο-ναδικέ μου φίλε! Δέχομαι τ'ην κάθε συμβουλή σου...

Κι' ο Λαντέρν έσκυψε, κι' έ-βαλε τ'ο χέρι του σ' τ'ο αυτί του, γιά ν' άκούση πιό καλά τί θά τού πη...

—'Αξίέ μου σύντροφε και φίλε, είπε ο Κογκολέν, άκού-το και βάσταχ' τ'ο καλά μέσ' στο μυαλό σου: 'Από δώ και στο έξω, μην έμπιστεύεσαι αὐτούς πού θά σέ λένε κύρια ντέ Λαντέρν! Ξέρε ότι παντού όπου υπάρχει, ένας χαζός πού κολακεύεται, κι' ένας πονηρός πού κολακεύει, ο χαζός πλη-ρώνει, πάντα, τ'α σπασμένα! Και τώρα, γειά σου, στο καλό, Λαντέρν!...

XXX

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕ-ΣΤΑΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΓΚΙΖΕΛ-ΛΑΣ

Τ'ο προηγούμενο κεφάλαιο, αντιγραμμένο, κατά λέξι σχε-δόν, απ' τ' 'Απομνημό-νεύματά τού Κογκολέν, ('Αμστερνταμ, 1628), έξηγεί πολύ καλά στον άνα-γνώστη, τ'ο λόγο, ο οποίος, την άλλη μέρα, στις τέσσερες τ' άπόγευμα, έκανε τον Ιππότη Καπεσταν νά τρέξη στήν όδο Ριγωτών, άπελπισμένος, ή μάλλον ματαιωμένος! 'Ο Κο-γκολέν, έπειτ' από μερικούς διαταγμούς, όταν πλησίαζε ή ώρα, πού ο Μπουργκόν είχε ελπίσ' στον Λαντέρν, τού τ'α φα-νέρωσε όλα — και τού τ'α εί-πε, με τ'ο νι και με τ'ο στίγμα... Και τώρα; Τί γύρευε ο Κα-πεσταν; Κι' αὐτός δέν ήξερε!

Γιατί τραβούσε στην όδο Ριγωτών; Θάμπαινε, τάχα, στη μικρή πορτούλα, της οποίας το κλειδί είχε στην τσέπη του; Και με ποιο δικαίωμα θα τ'όκτανε αυτό; Τραβούσε, χωρίς κι αυτός να ξέρη, σαν τὸ φύλλο τὸ σπρωγμένο ἀπ' τὸν ἀνεμο... Έφτασε στην όδο τῶν Ριγωτῶν, σάν τρελλός, μ' ἀνάστατη καρδιά, με τρικυμισμένο τὸ κεφάλι. Πήγε ίσια στην πόρτα τοῦ μεγάρου. Πήγε ίσια, δίχως διαταγμό, ἀν καὶ βλαστημούσε, ὁ ἴδιος, τίς κινήσεις του:

—Γιατί νάρθω ὡς αὐτὸ τὸ σπιτί, ἀφοῦ δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ μπῶ ;...

Ἐνῶ ἔλεγε αὐτά, βρέθηκε μπροστὰ στην πόρτα. Ἐβαλε τὸ κλειδί στὴν κλειδαριά, μπῆκε μέσα, καὶ ξανάσπρωξε τὴν πόρτα δίχως νὰ τὴν κλείσει ἐντελῶς. Αὐτὸ δὲν τῷκανε, βέβαια, ἐπιτήδες, ἀλλὰ κι' αὐτὸς δὲν ἤξερε τί ἔκανε! "Ενοίωθε, μόνο, πῶς αὐτὸ πού ἔκανε, ἦταν κάτι ἐξωφρενικό — καὶ μολονὶ τ'όνοιωθε πολὺ καλὰ αὐτὸ, ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸ κάνει... Ἐίδε μιά σκάλα, στρωμένη με χαλί, καὶ τὴν ἀνέβηκε, μηχανικά. Μιά πόρτα βρέθηκε μπροστὰ του—τὴν ἀνοίξε κι' αὐτή. Βρέθηκε, τότε, σὲ μιά μεγάλη αἴθουσα, ὅπου, σάν μέσα σ' ὄνειρο, εἶδε στὸν τοίχο, ἀντίκρου, κρεμασμένη, μίαν εἰκόνα τοῦ Καρόλου τοῦ Ἐννάτου, βαλμένη μέσα σὲ χρυσὴ κορνίζα...

Τὴν αἴθουσα αὐτή, με τὴν πολυτελέστατη ἐπιπλοή, ὅλη ἀπὸ ἔξολο σκαλιστό, καὶ με πολυθρόνες, σάν κι' αὐτές πού εἶχε ἰδῆ, μέσ' στὴ βασιλικὴ κρεβάτοκάμαρα, ὁ Καπεστάν τὴν πέρασε, χωρὶς νὰ σταματήσει.

—"Ω! εἶπε ἀπὸ μέσα του. Δὲν θὰ βρῶ, λοιπόν, κανένα, ψυχὴ, νὰ κουβεντιάσω, ἐδῶ—μέσα ;... Θέλω νὰ τὴ δῶ... νὰ τὴς μιλήσω...

Ἔιχε μπῆ, τώρα, σὲ μίαν ἀλλήν αἴθουσα, μικρότερη καὶ σκοτεινὴ, πού δὲ φαινόταν νάχη καμμιάν ἔξοδο. Τότε σταμάτησε, πῆρε βαθειὰν ἀνάσα, καὶ ξαφνικά, ξεσκότισε, κατάλαβε τὴ δύσκολή του θέσι... Κατάλαβε τί πράγμα εἶχε κάνει! Σὲ λίγο, κάποιος θάμπαινε, κάποιος θὰ τὸν τσάκωναν ἐκεῖ, κι' ὅλοι, με τὸ δίκην τους, θὰ πίστευαν πῶς εἶχ' ἔρθει νὰ κατασκοπεύσει, γιὰ λογαριασμὸ τοῦ βασιλέως! Καὶ μάλιστα, ἀφοῦ ἦταν γνωστὸ πῶς ὁ δούξ τοῦ Ἀγκουλέμ συνωμοτοῦσε, καὶ πῶς ὁ ἴδιος εἶχε, λίγον καιρὸ προηγουμένως, στὰ ὕπογειά της ὁδοῦ Ντωφίν, ἀντιληφθῆ μερικὰ μουσικά! "Ενας κρύος ἰδρώτας τὸν ἔλουσε...

—Τί ἔκανα! Τί ἔκανα! ψιθύρισε. Κι' ἀν, ἀκόμα, τοὺς ὁμολογήσω, ὅτι ἡ ζήλια κι' ἡ ἀπελπισία μ' ἔσπρωξαν νὰ ρθῶ ὡς ἐδῶ μέσα, ποῖος θὰ με πιστέψει; Κανένας! Οὐτ' ἐκεῖνη!...

Καὶ με τὴ σκέψι, ὅτι ἐκεῖνη ἦθ' ὅν ὑποψιάζονταν, πῶς εἶχε πάει νὰ κατασκοπεύσει, ἐνοίωθε νὰ τοῦ κόβωνται τὰ ἦπατα... Τὴ στιγμή ἐκείνη, τινά-

χτηκε, μ' ἓνα ρίγος τρόμου! Κάποιοι εἶχαν μπῆ μέσ' στὴ μεγάλη αἴθουσα! "Ακούσε δύο ἢ τρεῖς φωνές, νὰ κουβεντιάσουν ἀναμεταξύ τους! Κι' ὁ Καπεστάν, πού εἶχε δῆ, τόσες φορές, τὸ χάρο, στὴ ζωὴ του, δίχως τὴν παραμικρὴ τρεμούλα, ἄρχισε νὰ τρέμη σάν παιδάκι, καὶ σκέφθηκε με μίας:

—Εἶμαι χαμένος!...

Καὶ ξαφνικά, με μιά μεταπτώσι πολὺ συνηθισμένη του, ἀνορθώθηκε προκλητικῶς, κουνώντας μιά τρελλή, ἥρωική χειρονομία. Ὁ ἱππότης ἔξασπασε στὰ γέλια, καὶ φώναξε:

—Μπᾶ! Θὰ πεθάνω μιά φορά πού θὰ πεθάνω!...

—"Οχι, ὄχι, δὲν πρέπει νὰ πεθάνετε! ψιθύρισε μιά γλυ-

Ἡ Βιολέττα πῆγε καὶ στάθηκε κοντὰ στὴν Γκιζέλλα

κειὰ κι' ἐπιτακτικῇ, συγχρόνως, φωνῇ, πῶς του...

Ὁ Καπεστάν ἔκανε ἔντρομος μεταβολὴ — καὶ βρέθηκε ἀπέναντι σὲ μιά γυναῖκα πού τὸν κύτταξε, μ' ἓνα χαμόγελο στὰ χεῖλη, μόλις ὁρατὸ μέσ' στὸ σκοτάδι. Παρὰ τὸ ντυσιμὸ της τὸ πολυτελές, τὴν ἀναγνώρισε ἀμέσως!

—Ἡ νεράιδα τοῦ Μεντόν!... τραύλισε, ἔκθαμβος.

—Ἀπὸ ποῦ, τάχα, νάχε μπῆ; Ἀπὸ ποῦ πέρτα τοῦ σπιτιοῦ κρυφῇ; "Εξω φρενὼν ὁ ἱππότης, σάν ἄνθρωπος πού βλέπει ὁπτασία, μιά στιγμή πίστεψε στὸ ὑπερφυσικό! Ἡ ἀγνωστὴ, τοῦ πῆρε, τότε ἀπαλὰ τὸ χέρι, καὶ τοῦ εἶπε, πῶς ἀπαλὰ ἀκόμα:

—Ἀν σεῖς πεθάνετε, ποῖος

ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΦΥΛΛΟ
ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ
ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΝ — ΜΕ 60 ΣΕΛΙΔΕΣ
Θαῦμα περιεχομένου καὶ ἐμφανίσεως
ΔΡΑΧΜΕΣ 4

θὰ προστατεύσει, καὶ ποῖος θὰ σώσει τὴν κόρη μου;

—Τὴν κόρη σας! εἶπε ὁ ἱππότης, με παλμό.

—Τὴ Γκιζέλλα! ξαναεἶπε ἡ Βιολέττα.

—Τὴ Γκιζέλλα! ψιθύρισε κι' ὁ Καπεστάν, χαμένος, θαμπαμένος. Εἶπατε πῶς πρέπει νὰ τὴ σώσω ;! "Εγώ ;! "Α, κυρία, ἐξηγήστε μου...

—Σιωπῇ! ἔκανε ἡ Βιολέττα. "Ακούστε...

Ἐβαλε τὸ δάχτυλο στὰ χεῖλη, καὶ με τὰ μάτια ἔδειξε τὴν πόρτα, πού συγκοινωνοῦσε με τὴν διπλανὴ αἴθουσα. Πραγματικά, κάποιοι μιλοῦσαν, τώρα, μέσα. Ὁ Καπεστάν γνώρισε τίς φωνές, καὶ νὰ τί ἄκουσε:

—"Ε, λοιπόν, ἔλεγε χαρού-

κα ντ' Ἀγκουλέμ, τὸν πατέρα τῆς νύφης, κι' ἔπειτα, ἀλλήλο-διαδόχως, τὸ δοῦκα τὸ Γκιζ, ἀντιπροσωπεύοντα τὸν πατέρα τοῦ γαμπροῦ, καὶ τοὺς μάρτυρες, καθένας χωριστά. "Ολοι βεβαίως ἄν ἦσαν παρόντες. Ὁ συμβολαιογράφος, τότε, φώναξε:

—Ἡ εὐγενεστάτη δεσποινὶς Γκιζέλλα, μοναχοκόρη τοῦ ἐκλαμπροτάτου Καρόλου, κόμητος τῆς Ὠθέρνης, δουκὸς τοῦ Ἀγκουλέμ ;...

—Παροῦσα, κύριε! ἀποκρίθηκε, με φωνὴ σταθερὴ ἡ Γκιζέλλα.

—Ἐρρίκος ντὲ Ρυζέ, ἄρχων ντ' Ἐφριά, μαρκήσιος ντὲ Σὲν-Μάρς ;...

—Παρών, κύριε! ἀποκρίθηκε, τρεμουλιαστὴ κι' ὑπόκωφ, ἡ φωνὴ τοῦ ἄρραθωνιστικοῦ.

—Πάει πειᾶ! Πάει πειᾶ, τελείωσε! τραύλισε ὁ Καπεστάν, παραπαίοντας.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ, ἡ Βιολέττα, τὸν παραμέρισε ἀπτόμα, με μιά ζωερὴ χειρονομία, καὶ μπῆκε μέσ' στὴ σάλα, λέγοντας:

—Μιά τέτοια τελετὴ, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γίνη, χωρὶς τὴν παρουσία τῆς κομητοῦσας τῆς Ὠθέρνης, δουκίσης ντ' Ἀγκουλέμ, μητέρας τῆς νύφης: Κύριε, εἶμαι, κι' ἐγώ, παροῦσα!...

Τρόμος, ἐλπίδα, ἀπερίγραπτη κατὰπληξι, θαυμασμός, μπροστὰ σὲ τόσην ὁμορφιά, μπερδεμένα, ὅλ' αὐτὰ τὰ συναισθήματα μαζί, ζωγραφιστοῦσαν, γιὰ ἓνα δευτερόλεπτο, στὰ πρόσωπα τῶν παρευρισκομένων! Ἡ Βιολέττα εἶχε μπῆ, στὴν αἴθουσα, με βῆμα μεγαλοπρεπές, ἀλλὰ, συγχρόνως, καὶ χαριτωμένο. Φοροῦσε μίαν ἀσπρόμαυρη τουαλέττα, με ἀσημένιους, λαμπροὺς κυματισμούς. Εἶχε ριγμένο στοὺς λεπτούς της ὤμους, μ' ἀσύγκριτη, ἀρχοντικὴν εὐγένεια, τὸ πανωφόρι, με τὸ μεγάλο γιακά, πού συνηθίζονταν τότε στὴν αὐτὴν Καρόλου τοῦ Ἐννάτου. Στὰ μαλλιά της ἄστραφτε, ὅλο μεγάλο ἄσπρα διαμαντένια, ἓνα ἐξαίσιον στέμμα δουκικό. Καὶ με τὸ ἀπλανές, χαμένο βλέμμα της, με τὸ φευγαλέο τῆς χαμόγελο, με τὸ σπασμωδικό, ἀλλὰ καὶ λυγρό, συγχρόνως, βῆμα της, εἶχε τὴ μυστηριώδη ὁμορφία βασιλοπούλας τῶν παραμυθιῶν... Ἡ Βιολέττα, μόλις μπῆκε μέσα, πῆγε καὶ στάθηκε κοντὰ στὴ Γκιζέλλα.

—Μητέρα! φώναξε ἡ Γκιζέλλα, φλογερά, κι' ἔπειτα, ἀπὸ μέσα της, ψιθύρισε: Νά, λοιπόν, πού κράτησες ὅτι μοῦ ὑποσχέθηκες, ὅταν σοῦ φανέωσα τὸ μυστικὸν καὶ μού!...

—Μαριόν! Γλυκεῖα μου Μαριόν! σκέφθηκε ὁ Σὲν-Μάρς, με καρδιοχτύπι, καὶ γεμάτος ἀπ' τὴν ἴδια ἐλπίδα. Μήπως εἶν' ἐξ οὐρανοῦ βοήθεια, αὐτῇ ;...

—Κύριε, εἶπε γρήγορα ὁ δούξ τοῦ Ἀγκουλέμ, γυρίζοντας στὸ συμβολαιογράφον, σὰς κατέστησα ἐνήμερο, μού φαίνεται, τῆς θλιβερῆς διανοητικῆς

καταστάσεως τῆς ἀτυχοῦς δουκίσσης...

—Ὁ δούξ τοῦ Ἀγκουλέμ ἔρριξε μιά ματιά στοὺς μάρτυρες τῆς ἀπροσδόκητης αὐτῆς δραματικῆς σκηνῆς, σάν νὰ ζητοῦσε ἄφωνα συγχώρησι, καὶ παίρνοντας τὸν Σὲν Μάρς ἀπὸ τὸ χέρι, τοῦ εἶπε:

—Κυρία, νὰ ὁ μαρκήσιος ντὲ Σὲν-Μάρς, πού πρόκειται νὰ κάμῃ εὐτυχισμένη τὴν ἀγαπημένη κόρη μας...

—Δίνω τὸ λόγο μου γι' αὐτὸ, κυρία! πρόσθεσε ὁ νεαρὸς μαρκήσιος.

Ἡ Βιολέττα κάρφωσε ἀπάνω του τὰ βαθυγάλανα καὶ δι-αυγῆς τῆς μάτιας, κι' ἐπὶ πολλῇ ὥρᾳ, τὸν κύτταξε ἀκίνητη. Πέ-ρᾳ ἓνα λεπτὸ ἀγωνιώδους σιωπῆς, στὴ σάλα. Καὶ τότε, πά-

καταστάσεως τῆς ἀτυχοῦς δουκίσσης...

—Ὁ δούξ τοῦ Γκιζ κι' οἱ μάρτυρες, ὑποκλίθηκαν ἀμέσως, μπρὸς στὴ Βιολέττα, με τὸ βα-θὺν ἐκείνο σεβασμὸ, τὸ γεμάτο θαυμασμὸ αἰωνιπλό, πού προδί-δει τὴ βαθειὰ συγκίνησι, τὴν εὐλάβεια καὶ τὴν ὑποταγή. Συγχρόνως ὁ δούξ τοῦ Ἀγκουλέμ τῆς ἔδινε τὸ χέρι, καὶ τὴν ὡδηγοῦσε σ' ἓνα καθίσμα.

Καὶ μιά στιγμὴ, ὅταν ἐκείνη κάθησε, τὴν κύτταξε με μυστι-κὸ καμάρι, ἓνα καμάρι σφῆζεν ἔρωτικό: Μιά σπιθα, ἴσως, τοῦ παλαιοῦ ἐκείνου ἔρωτος, πού εἶχε νοιώσει γι' αὐτήν, κάποτε, νὰ ξανἀναψε, γιὰ λίγο, στὴν καρδιά του... Ἀλλὰ, στὸ δοῦκα, ἡ φιλοδοξία σκέπαζε ἕλα-τ' ἄλλα συναισθήματα. Σίε-φθηκε ὅτι αὐτὸς ὁ γάμος ἦταν ὁ ἀκρογωνιαίος λίθος ὅλης ἐκείνης τῆς ἐπιχειρήσεως, ὅτι ὁ γέρος μαρκήσιος Σὲν-Μάρς, μακριὰ, ἀπὸ τὴν ἐπαρχία του, παρακολουθοῦσε τίς κινήσεις του, κι' ὅτι μποροῦσε νὰ τοῦ ἀποσῶρη τὴ βοήθειαν, πού τοῦ δινε ὡς τώρα, με τὴ σημαντικὴ περιουσία του, κι' ὅλη τὴ σοβαρή του ὑποστήριξι, γιὰ τὸ σκοπὸ πού εἶχε τάξει στὴ ζωὴ του! Γύρισε, λοιπόν, πρὸς τὸ συμβολαιογράφον:

—Κύριε, εἶπε κάπως βιαστι-κά, λάβετε τὴν καλωσύνη νὰ μὰς διαβάσετε, τώρα, τὰ χαρ-τιά σας...

—Ἀρχοντά μου, εἶπε ἡ Βιολέττα, πρῶτα-πρῶτα δὲν μοῦ παρουσιάζετε τὸ μέλλοντα σύ-ζυγο τῆς κόρης μας ;...

Ὁ δούξ ρίγησε ὅλος. Πῶς ἡ τρελλὴ κατάλαβε πῶς πρόκει-ται γιὰ γάμο ; Τοῦ φάνηκε ὅ-τι τὸ βλέμμα της δὲν ἦταν τό-σο ἀπλανές, ὅσο τίς ἄλλες τίς φορές, κι' ἡ κουβέντα της πολὺ πῶς σταθερὴ!

—Ναί, ἐξακολουθοῦσε ἡ Βιολέττα, με τὴ γλυκεῖα, διαπε-ραστικὴ φωνή της, εἶμαι τρελ-λή, ἀλήθεια! Μιά τρελλή, εἶ-νε μιά πεθαμένη! Ξυπνοῦν ποτὲ τίς πεθαμένες τίς μητέ-ρες, πού κοιτώνται ἀκίνητες στοὺς τάφους των, γιὰ νὰ τοὺς δείξουν τὸν ἄνθρωπο ἐκείνον, πού μπορεῖ νὰ φέρῃ δυστυχία στὴν ἀγαπημένη τους τὴν κό-ρη ; Ὁ δικὸς μου τάφος, εἶν' ἡ τρέλλα μου...

—Μητέρα! Μητέρα! φώναξε ἡ Γκιζέλλα, ἱκετευτικά, ἀγκα-λιάζοντάς της τὸ λαιμό.

Ὁ δούξ τοῦ Ἀγκουλέμ ἔρρι-ξε μιά ματιά στοὺς μάρτυρες τῆς ἀπροσδόκητης αὐτῆς δρα-ματικῆς σκηνῆς, σάν νὰ ζητοῦσε ἄφωνα συγχώρησι, καὶ παίρνοντας τὸν Σὲν Μάρς ἀπὸ τὸ χέρι, τοῦ εἶπε:

—Κυρία, νὰ ὁ μαρκήσιος ντὲ Σὲν-Μάρς, πού πρόκειται νὰ κάμῃ εὐτυχισμένη τὴν ἀγαπημένη κόρη μας...

—Δίνω τὸ λόγο μου γι' αὐτὸ, κυρία! πρόσθεσε ὁ νεαρὸς μαρκήσιος.

Ἡ Βιολέττα κάρφωσε ἀπάνω του τὰ βαθυγάλανα καὶ δι-αυγῆς τῆς μάτιας, κι' ἐπὶ πολλῇ ὥρᾳ, τὸν κύτταξε ἀκίνητη. Πέ-ρᾳ ἓνα λεπτὸ ἀγωνιώδους σιωπῆς, στὴ σάλα. Καὶ τότε, πά-

λι, ξαφνικά, ἀκούστηκε ἡ φω-νὴ της, πού ξαναμιλοῦσε:

—"Ω, τί χλωμὸς πού εἰσα-στε! Γιατί ; Δόστε μου τὸ χέ-ρι σας! Θέλω νὰ δῶ τὸ χέρι σας! "Α, ἐγὼ ξέρω καὶ διαθά-ζω τὴν τύχη, μέσ' στὸ χέρι σας! (Κ' ἔσκασ' ἓνα γέ-λιο στριγγὸ καὶ δυ-νατό πιάνοντας τὸ χέ-ρι τοῦ Σὲν-Μάρς). Μ' ἔ-χει διδάξει ἡ μητέρα μου, στὴν τέχνη αὐτῇ!.. Κι' ἡ μητέρα μου, ἀγαπητοί μου κύριοι, ξέρετε, βέβαια, πῶς ἦταν μιά γύ-φτισσα...

—Κύριοι, κύριοι! τραύλισε, κατὰχλωμος, ὁ δούξ. Ἡ μητέ-ρα της ἦταν μιά Μονταίγκ... μιά δούκισσα! Ὁ γιὸς τοῦ Καρόλου τοῦ Ἐννάτου δὲν θὰ καταδεχόταν ποτὲ νὰ πάρῃ

—Λόγια τρελλῆς, λόγια τρελ-λῆς, ἀλλοίμονο! Μὴν ἀκοῦτε τί λέει, κύριοί μου!..

Ἡ Βιολέττα τὸν σταμάτησε με μιά χειρονομία. Σηκώθηκε ὀρθή, ἐπιθετικὴ καὶ ἀπαρά-

—"Ω! ψιθύρισε ἡ Γκιζέλλα, πέφτοντας μέσ' στὴν ἀγκαλιά της. Γιατί τώρα νὰ ξαναθυμῶ-σαι τὰ περασμένα καὶ φριχτά ἐκεῖνα πράγματα ;...

—Ὁ δούξ τοῦ Ἀγκουλέμ σκού-πισε τὸν κρὺον ἰδρώτα, πού μούσκεψε τὸ μέτωπό του. Οἱ ἄλλοι ἔμεναν ἀναστοι, κατὰ-πληκτοί, καρφωμένοι, ἀκίνητοι στὴ θέσι τους...

—Τὸ ἱκρίωμα! ξαναπὲ ἡ Βιολέττα, παραμερίζοντας ἀπαλὰ τὴν κόρη της. Σὲ τί πράμμα νά-χε φταίξει τὸ ἡμέτερό μου ; Δὲν ξέρω, δὲ θυμᾶμαι! Κι' ὅμως τὴν πῆγαν, γιὰ νὰ τὴν κρεμά-σουν! Κι' ἀν νῦν τὸς ἀπὸ τὴν κρεμάλα, ἀν ὁ λαός, ὁ συνα-γμένος στῆς Γρέβης τὴν πλά-τεια, φώναζε, ὅλος, νὰ τὴς δώσουν χάρη, εἶνε γιὰ τὴν στιγμή πού ἀπλανε τὸ χέρι ὁ δῆμιος ἀπάνω της, ἐμπῆξε τὰ βοννητὰ τῆς γέννας! Καὶ τὸ πρῶτο πρᾶμμα πού εἶδαν τὰ μάτια μου, τὴ στιγμὴ πού τ' ἀνοίγα, πρώτη φορά, στὸν κόσμο, ἦταν ἡ κρεμάλα, ἡ κρεμάλα! Κι' ἓνας ἄνθρωπος με πῆρε καὶ μ' ἀνάρθρεψε, ἕνας ἄνθρωπος, πῶς πονετικὸς ἀπὸ τοὺς ἄλλους...

Ἡ Βιολέττα χαμήλωσε τὰ μάτια, καὶ ψιθύρισε:

—Τὸ φτωχὸ τὸν Κλαῦδιο! Τ' ὄνομά του, κύριοί μου, ἦταν Κλαῦδιος! Ἦταν ὁ δῆμιος, ὁ δῆμιος ὁ ἴδιος!...

—Φρίκη! μούγκρισε ὁ δούξ τοῦ Γκιζ.

—Φρίκη! φώναξε, τότε, κι' ὁ Σὲν-Μάρς.

Ἡ Γκιζέλλα ἔκλαιγε. Ὁ δούξ τοῦ Ἀγκουλέμ ἀφίριζε κι' ἔτριζε τὰ δόντια ἀπ' τὴ λύ-σσα του! "Ενοίωθε πῶς αὐτὴ ἡ ἀποκάλυψι, ὅσο κι' ἀν προσε-ρχόταν ἐκ μεροῦς μιάς τρελ-λῆς, θὰ μποροῦσε νὰ δημιουργ-ήσει μιά φήμη ἀλλόκοτη, γύ-ρω στ' ὄνομά του...

—Κάρολε! ἐξακολουθοῦσε ἡ Βιολέττα, σάν νὰ παραμιλοῦ-σε. Φαίνεται, πῶς μιά φριχτὴ κατὰρα βαθαίνει τίς νυναικές τῆς γενιὰς μου! Κάρολε! Δὲν θέλω ἡ κόρη μου νὰ ὑπο-σῶρη, ὅπως ὑπέσφερα ἐγὼ καὶ ἡ μητέρα μου! Φύγε, φύγε. Ἀρ-χόντά μου, φύγε ἀπὸ δῶ—μέ-σα! Καὶ σεῖς, ἀποσυρθεῖτε, κύ-ριοί μου! Καὶ σεῖς, κύριε, σκί-στε τὰ χαρτιά σας! "Ελα, Γκιζέλλα, ἔλα, κόρη μου, μαζί μου! Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ παν-τρευθῇς μ' ἓναν ἄνθρωπο, πού εἶνε τὸ γραφτό του, νὰ πέσι στὰ χεῖρά τοῦ δημίου!...

—Πατέρα! ψιθύρισε, σάν χα-μένη, ἡ Γκιζέλλα. Θὰ προσπα-θῶ νὰ τὴν ἡσυχάσω...

Ὁ δούξ κατένευσε, με μιά κίνησι τῆς κεφαλῆς—κι' ἡ Γκιζέλλα βγήκε, μαζί με τὴ μη-τέρα της, πού τὴν τραβούσε δυνατὰ, ἀπεγνωσμένα. Τότε οἱ μάρτυρες, ὁ Σὲν-Μάρς, ὁ δούξ, κύτταχτηκαν, ἀμέσως, μετὰξ τους, καὶ εἶδαν ὅλοι πῶς ἦταν κατὰχλωμος, σάν ἄνθρωποι πού εἶχαν ἀντικρύ-σει καὶ τὰ καταπληκτικά, φριχτά μυστήρια ἐκὸς ληρονημένου παρελθόντος, καὶ τὰ μυστήρια, ἐνὸς μέλλοντος, ἐπίσης φρικτα-στικού! ("Ακολουθεῖ)

—Ταίγγα, μάλιστα! ἔξασπ-σε ἡ παράδοξη φωνὴ τῆς Βιολέττας. Εἶπες τὴ λέξι, Κάρολε, πολυαγαπημένε μου! "Ω, τί βλέπω, κύριε, στὸ χέρι σας! Ἐξακολουθεῖ, ἀποτεινόμενη, ἔρωτα βαθύ, ἀπεριόριστο, ἕναν ἔρωτα τρελλὸ καὶ φλογερό!

Μιὰν ἀφοσῶσι τυφλή, μ' ὅλη σας τὴν καρδιά! Ἡ καρδιά σας, ὁ νοῦς σας, ἡ ψυχὴ σας, εἶνε, πραγματικά, δοσμένα κά-που... Εἶνε δοσμένα—ὄχι, ὅμως, καὶ στὴν κόρη μου...

—Κυρία, σὰς ὀρκίζομαι... ρί-γησε ὁ Σὲν-Μάρς.

—Τί βλέπω ; Αἶμα! εἶπε, πάλι, ἡ τρελλή, με τέτοιον τόνο αὐγῆς τῆς μάτιας, κι' ἐπὶ πολλῇ ὥρᾳ, τὸν κύτταξε ἀκίνητη. Πέ-ρᾳ ἓνα λεπτὸ ἀγωνιώδους σιωπῆς, στὴ σάλα. Καὶ τότε, πά-

—Τί βλέπω ; Αἶμα! εἶπε, πάλι, ἡ τρελλή, με τέτοιον τόνο αὐγῆς τῆς μάτιας, κι' ἐπὶ πολλῇ ὥρᾳ, τὸν κύτταξε ἀκίνητη. Πέ-ρᾳ ἓνα λεπτὸ ἀγωνιώδους σιωπῆς, στὴ σάλα. Καὶ τότε, πά-

—"Ω! ψιθύρισε ἡ Γκιζέλλα, πέφτοντας μέσ' στὴν ἀγκαλιά της. Γιατί τώρα νὰ ξαναθυμῶ-σαι τὰ περασμένα καὶ φριχτά ἐκεῖνα πράγματα ;...

—Ὁ δούξ τοῦ Ἀγκουλέμ σκού-πισε τὸν κρὺον ἰδρώτα, πού μούσκεψε τὸ μέτωπό του. Οἱ ἄλλοι ἔμεναν ἀναστοι, κατὰ-πληκτοί, καρφωμένοι, ἀκίνητοι στὴ θέσι τους...

—Τὸ ἱκρίωμα! ξαναπὲ ἡ Βιολέττα, παραμερίζοντας ἀπαλὰ τὴν κόρη της. Σὲ τί πράμμα νά-χε φταίξει τὸ ἡμέτερό μου ; Δὲν ξέρω, δὲ θυμᾶμαι! Κι' ὅμως τὴν πῆγαν, γιὰ νὰ τὴν κρεμά-σουν! Κι' ἀν νῦν τὸς ἀπὸ τὴν κρεμάλα, ἀν ὁ λαός, ὁ συνα-γμένος στῆς Γρέβης τὴν πλά-τεια, φώναζε, ὅλος, νὰ τὴς δώσουν χάρη, εἶνε γιὰ τὴν στιγμή πού ἀπλανε τὸ χέρι ὁ δῆμιος ἀπάνω της, ἐμπῆξε τὰ βοννητὰ τῆς γέννας! Καὶ τὸ πρῶτο πρᾶμμα πού εἶδαν τὰ μάτια μου, τὴ στιγμὴ πού τ' ἀνοίγα, πρώτη φορά, στὸν κόσμο, ἦταν ἡ κρεμάλα, ἡ κρεμάλα! Κι' ἓνας ἄνθρωπος με πῆρε καὶ μ' ἀνάρθρεψε, ἕνας ἄνθρωπος, πῶς πονετικὸς ἀπὸ τοὺς ἄλλους...

Ἡ Βιολέττα χαμήλωσε τὰ μάτια, καὶ ψιθύρισε:

—Τὸ φτωχὸ τὸν Κλαῦδιο! Τ' ὄνομά του, κύριοί μου, ἦταν Κλαῦδιος! Ἦταν ὁ δῆμιος, ὁ δῆμιος ὁ ἴδιος!...

—Φρίκη! μούγκρισε ὁ δούξ τοῦ Γκιζ.

—Φρίκη! φώναξε, τότε, κι'

